

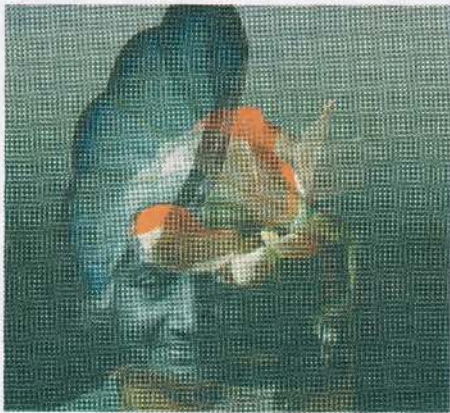
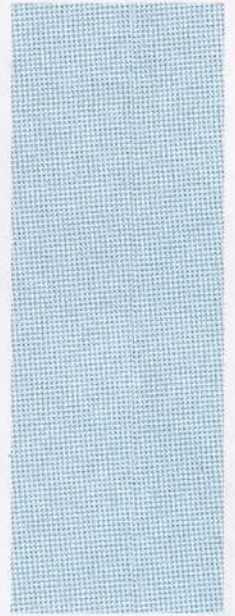
புதிய செரால்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டுக்கான இதழ்

செரால் 05 ஜனவரி - மார்ச் 2017 விலை ரூ.50

யதார்த்தன், நஸ்ஹா முகைதீன், கிரிஷாந், இராகவன், இ.ரமணன், தேவா,
கே.விமலநாதன், க.வாசுதேவன், கற்கறா, நிவேதா யாழினி,
அருண்மொழிவர்மன், தேவ அபிரா, தாமு பிரசாத், கிருஷ்ணப்பிரியா

அட்டைப்பல ஓவியப் பற்றிய சூழ்நிலை

சுயீவருமார் தனது கலைக் கல்வியை களனி பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றதுடன் MFA கலை நெதர்லாந்தில் உள்ள Dutch கலைப் பள்ளியில் பெற்றவர். சமகால இலங்கை கலையில் முக்கியம் பெறும் பெண் ஆளுமைகளில் ஒருவர். ஆற்றுகை கலை, வீடியோ ஸ்தாபனக்கலை, பல்லுடக புகைப்பட தொகுப்பு என்பவற்றில் இயங்கும் ஒருவர். இவரது கலையாக்கங்கள் சமூக அனுபவத்தின் வழி பெண்களை கருவாக முன்வைப்பவை. வரலாறு இ. பாரம்பரியம் மற்றும் நாளாந்த வாழ்க்கையினை கலையில் de Realized memories ஆக வெளிப்படுகின்றன. கலையின் உத்தி என்பது அவரது உடலை பல்லுடகத்தின் வழியில் முன்வைப்பது அத்துடன் surrealist மரபுடன் கனவியதாரத்தத்தின் புகட்டுதலத்தை ஆழமாக வெளிப்படுத்துகின்றது. நாளாந்த பொருட்களை குறியீட்டு அரக்கத்தில் கலையில் பயன்படுத்துவதுடன். Mix Media Drawing இல் Thin line, Fluid Ink, EnB Color Pointed ஆக பயன்படுத்துவது கனவியதாரத்தத்தினூடாக Mystic ஆன தனது ரூபகங்களை வெளிப்படுத்துவதாக அமைவதுடன். அதிகம் சுயம் மற்றும் மற்றமைகளின் அரசியலை கடந்தகால நிலவரங்களில் இருந்து காண்பிய உரையாடலாக கலையில் வைப்பது மிக முக்கிய விடயம் எனலாம்.

வணக்கம்,

புதிய சொல் தனது இரண்டாவது ஆண்டில் வெற்றிகரமாக காலடி வைக்கிறது. கலை, இலக்கிய, எழுத்துச் செயற்பாட்டுக்கான இதழான புதிய சொல், சமகாலத்தில் இடம்பெறும் நிகழ்வுகளையும் அவை நிகழ்த்தும் அசைவியக்கங்களையும் முக்கியமானதாக அவதானிக்கின்றது. அந்த வகையில் தமிழகத்தில் ஜல்லிக்கட்டுக்கு தடை விதிக்கப்பட்டதையும் அதற்கெதிராகத் திரண்ட மக்களின் தன்னெழுச்சியான போராட்டங்களையும் அந்தப் போராட்டங்கள் ஈழத்திலும் பரவியதையும் மிக முக்கியமான ஒரு நிகழ்வாக அவதானிக்கின்றது. அந்தவகையில் இவ்வாறான தன்னெழுச்சியான போராட்டங்களின் பலம், பலவீனம் குறித்தும் காத்திரமான உரையாடல்கள் நிகழ்வது மிக அவசியமானதென்று புதிய சொல் உணர்கின்றது. மரபுரிமைகள் அழிக்கப்படுவதும் பறிக்கப்படுவதும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற சமூகங்களைச் சேர்ந்த நாம், எமது பண்பாட்டு அடையாளங்களைக் காக்கவும், மரபுரிமைகளை மீட்டெடுக்கவும், எமது தனித்துவங்களைக் காக்கவும் எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றிய கரிசனையையும் உரையாடல்களினூடாக புதிய சொல் முன்னெடுக்க விரும்புகின்றது.

ஜல்லிக்கட்டுக்கான தடைக்கு எதிரான போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து, ஈழத்தில் காணாமற் போகச்செய்யப்பட்டவர்களுக்கான போராட்டமும், கேப்பாபிலவு மக்களின் காணி உரிமைக்கான போராட்டமும் அரசியல் ரீதியான மிக முக்கியமான இரண்டு நிகழ்வுகள் ஆகும். இந்த இடத்தில் இது போன்ற போராட்டங்களிலும் அவை நிகழ்த்தும் சமூக அசைவியக்கங்களிலும் எழுத்தாளர்களினதும் கலைஞர்களினதும் பங்களிப்புகள் குறித்தும் அக்கறை குறித்தும் கேள்வியெழுப்ப வேண்டிய நிலைமையே தொடர்கின்றது. சமூக வலைத்தளங்களில் ஆதரவளிப்பதுடனும் செய்திகளைப் பகிர்வது டனும் சில சமயங்களில் போராட்டங்களில் மௌனமாக கூட்டத்தோடு கலந்துகொள்வதுடனும் மாத்திரம் கலைஞர்களினதும் எழுத்தாளர்களினதும் பங்களிப்புகள் முழுமையாகிவிடாது என்பதைக் கூறவேண்டியிருக்கின்றது. இந்தப் போராட்டங்கள், அவற்றினூடாகக் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள், அவதானங்கள் ஆகியன குறித்த கரிசனைகளை தமது கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுடாக பதிவுசெய்யவேண்டியது அவர்களது தார்மீகக் கடமை

என்பதை நாம் இங்கே வலியுறுத்த விரும்புகின்றோம். நாம் தொடர்ச்சியாக திறந்த உரையாடல்கள் பற்றியும், கூட்டுச் செயற்பாடுகள் குறித்தும் பேசிக் கொண்டிருக்கின்ற அதேவேளை, அவற்றுக்கான ஆரோக்கியமான வெளி எமது சமகால சூழலில் நிலவுகின்றதா என்கிற கேள்வியும் எழுகின்றது. சிறுபான்மையினருக்கும், சிறுபான்மைக் கருத்துநிலைகளைக் கொண்டவர்களுக்கும் மாத்திரமல்லாமல் பொதுவெளியில் செயற்பட வருகின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் ஆரோக்கியமான, பாதுகாப்பான சமூகவெளி ஒன்றினை உறுதிசெய்வதற்காக நாம் அனைவரும் தொடர்ந்து போராட வேண்டியவர்களாகவே இன்றும் இருக்கின்றோம் என்பதை இங்கே பதிவுசெய்ய வேண்டி இருக்கின்றது.

இவற்றுக்கு அப்பால், புதிய சொல்லின் நான்காவது இதழும் உங்கள் மத்தியில் பலத்த வரவேற்பினைப் பெற்றிருப்பதை இங்கே மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். வெளிவரத்தொடங்கிய குறுகிய காலத்திலேயே நாம் அச்சடிக்கின்ற பிரதிகளை இந்த இதழ் முதலாக அதிகரித்திருக்கின்றோம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். அதேநேரம், ஈழத்தவர்களின் இதழ்களும், இதர பதிப்புமுயற்சிகளும் இன்னும் ஆரோக்கியமானதும் உறுதியானதுமான நிலையை அடைவதற்கு புலம்பெயர் நாடுகளில் ஒர் வலையமைப்பை உருவாக்கி, அதனூடாக ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற நூல்கள் மற்றும் இதழ்களை புலம்பெயர் நாடுகளில் விநியோகம் செய்வதற்கும் புலம்பெயர் நாடுகளில் விற்பனை மூலம் கிடைக்கின்ற பணத்தினை முழுமையாக அந்த இதழ்கள், நூல்களின் ஆசிரியர்கள் / பதிப்பாளர்கள் ஆகியோருக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்கான ஒரு பொறிமுறையினை உருவாக்குவதற்குமான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். புதிய சொல்லின் இந்த இதழுக்காக ஆசிரியர் குறிப்பினை எழுதுகின்றவேளை நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய பல்வேறு விடயங்கள் குறித்தும் எமது அவதானத்தினை இங்கே முன்வைக்கின்றோம். இவைபற்றித் தொடர்ந்து உரையாடுவதோடு தொடர்ந்து செயற்படுவதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுவோம்.

கொண்டாட்டங்கள் மிகவும் எரிச்சலைத் தருபவையாக இருக்கும்போது அவற்றை அழித்துவிடுவதில் நான் அலாதிப் பிரியம் கொண்டிருக்கின்றேன். கொண்டாட்டங்கள் மக்களை ஒன்று சேர்க்கின்றன, பரஸ்பரம் புன்னகைக்குள் தள்ளிவிடுகின்றன, அதனாற்தான் எல்லாக் காலங்களிலும் கொண்டாட்டங்களை அவர்கள் கண்டடைகிறார்கள்.

-சாத்தானின் வாக்கிலிருந்து-

மானுடக் கூட்டுக்கணங்களும் பட்டத்திருவிழாவும்

யதார்த்தன்

பட்டம் - 01

கிளிநொச்சி, 2007- சனவரி

வயற்கரையில் இயக்கப்பெடியளின் சிறிய காவலரண் ஒன்றினுள் அழுதபடி முட்டுக்கால்ல நிப்பாட்டப் பட்டிருந்தம். நாலைஞ்சு இயக்கப்பெடியள் எங்களை வெருட்டியிருந்தனர். "பின்னேரம் மட்டும் இங்கயே இருக்கோணும்" என்று அவர்கள் சொன்னது எங்களுக்கு பயத்தினை இன்னும் அதிகரித்தது. அப்பாவிற்ருத் தெரிந்தால் அடி நெவிள் பறக்கும், பள்ளிக்கூடத்தை "கட்" அடித்து விட்டு பட்டமேத்த

வந்தது தெரிந்தால், அவ்வளவுதான்.

பள்ளிக்கூட 'பெல்' அடித்ததும் தங்கச்சி நேராகப் போய் அம்மாட்டச் சொல்லுவாள், "அண்ணா பள்ளிகூடம் வரேல்ல" எண்டு. அப்பா நேர வயல் பக்கம் வந்து விடுவார், போதாக்குறைக்கு இயக்கப்பெடியளிட்ட சிக்கினது தெரிந்தால் அவ்வளவுதான். நான் விக்கி விக்கி அழுதேன்.

"அண்ணை விடுங்கோ பள்ளி இனிப் பட்டம் ஏத்த மாட்டம்"

என்னுடைய சினேகிதன் ஒருவன் கெஞ்சினான். நான்

எந்தக்கணமும் அப்பா வரலாம் என வயல்வெளியின் நடுவே ஓடும் வீதியை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அன்றைக்கு ஏதோ ஒரு வெள்ளிதிசை எனக்கு வேலைசெய்திருக்க வேண்டும். என்ற அம்மான் தான் தன்னுடைய “ஔமாலா” சைக்கிளில் வந்து இறங்கினார். எங்களைக் கண்டு விட்டார்.

“டேய் உன்ர அம்மான் வந்திட்டார்”

நண்பன் ஒருவன் காதுக்குள் கிககிகத்தான்.

“ஏன் தம்பி பிள்ளையள மறிச்சு வச்சிருக்கிறியன்”

“நீங்கள் ஆர்?”

“இவங்கள் என்ற பேரனைவை”

“ஐய்யா உவங்கள் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் பட்டம் ஏத்துறாங்கள்”

“அதுக்கு, பிள்ளையள மறிச்சு வைப்பியளோ அதுவும் முட்டுக்கால்ல?”

“பின்ன? விண் கட்டி பட்டம் ஏத்துறாங்கள்”

“விண்கட்டினா என்ன, பட்டமெண்டா விண் கட்டு வாங்கள் தானே நீ என்ன விசர்க் கதை கதைக்கிறாய்?” அம்மான் உறுமினார்.

“என்னைய்யா தெரியாத மாதிரிக் கதைக்கிறியன், வண்டுச் சத்தம் எது விண் சத்தம் எது என்று பிறகு எப்பிடித் தெரியும்?”

இலங்கை விமானப்படையின் ஆளில்லா உளவு விமானத்தைத் தான் வன்னி மக்கள் வண்டு என்று அழைத்தனர். வண்டின் இரைச்சலைப்போல் அது ரீங்கரிக்கும், “வண்டு சுத்தினால் அந்த இடத்துக்குக் கிபிர் வரும்” என்று மக்கள் நம்பினர், பெரும்பாலும் அது பலித்தது. வண்டு எடுத்துக்குடுக்கிற படத்த வச்சுத்தான் கிபிர் அடிக்கிறதெண்டும் வாகனத்தினர் நம்பர் பிளேட் வரைக்கும் அதாவ படமெடுக்க ஏலும் எண்டும் ஊருக்க கதை. பட்டத்திற்குக் கட்டும் விண்ணின் சத்தம்போலவே வண்டின் சத்தமும் இருக்கும். அதனால் விண்கட்டி பட்டம் ஏற்றக்கூடாது என்று இயக்கப்பெடியள் கடுமையாக எச்சரிப்பார்கள். ஆனால் விண் பூட்டாமல் பட்டம் ஏத்துறது சீனி போடாம தேத்தண்ணி குடிக்கிற மாதிரியெண்டு பட்டம் கட்டித் தரும்போதே அம்மான் அடிக்கடி சொல்லுவார்.

அம்மான் இயக்கப்பெடியளோட ஜாரிக்கு நிண்டார், பெடியள் விசாரணைக்கு வரவேண்டி இருக்கும் ஐய்யா, எண்டுற அளவுக்கு அம்மானை மிரட்டிப் பாத்திச்சினம். அடேய் பெடிப்பயலே நான் பாக்காத விசாரணையோ எண்டு சேட்டைக் கழட்டி, இந்தியன் ஆமி அம்மானர் நெஞ்சில கீறின காயங்களைக்

காட்டினார்.

“பிள்ளையளை உடனவிட வேணும் இல்லையெண்டா நடக்கிறது வேறே” எண்டு அம்மான் விடாப்பிடியா நிண்டார். இனி உவங்கள் விண்கட்டி பட்டம் ஏத்தினா மேலிடத்தாலதான் தாங்கள் முடிவெடுப்பம் எண்டு இயக்கப்பெடியள் அழுத்தம் திருத்தமாக அம்மானிடம் சொல்லி விட்டார்கள். “இனி என்ற பேரனைவை தமிழீழம் கிடைச்சாப் பிறகுதான் பட்டம் ஏத்துவாங்கள் காணுமோ” என்று அவர்களைப் பார்த்து நக்கலாய்ச் சொல்லிவிட்டு என்னைத் தன் சைக்கிளில் ஏற்றிப் பெடலை வலித்தார். சினேகிதங்களும் அவங்கட சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பின்னாலயே வந்தாங்கள். எங்களுடைய விண்கட்டிய பட்டம் இயக்கத்தின் காவலரணில் அநாதரவாகக் கிடந்தது. அதற்குப் பிறகு என்னுடைய கைகள் நைலோன் நூலைத் தொட்டதேயில்லை.

பட்டம் 02.

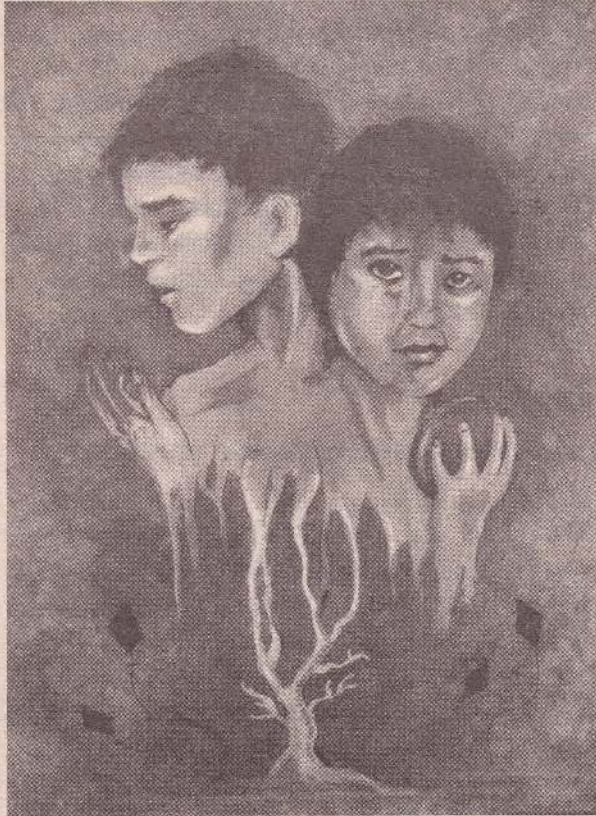
காசா பள்ளத்தாக்கு, 2010 சனவரி 15, பலஸ்தீனம்.

அமீர் தன்னுடைய பட்டத்தினை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறம் இறங்கினான். சிவப்பு ரிகப் பேப்பரும் வெள்ளைக் கடதாசியும் ஓட்டிய அந்தப் பட்டத்தின் முச்சையில் நூலைக் கட்டி தோளிற் கு மேலாகப்போட்டிருந்தான். உம்மாவின் வீட்டுத் தோட்டம் பூத்துக் குலுங்கியபடி இருந்தது. இஸ்ரேல்காரர்கள் வீசிய கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுக் கோதுகளிலும், ஷெல்க் கோது களிலும் உம்மா மண்ணை நிரப்பி நிரை நிரையாக அடுக்கி பூந்தளிர்களை நட்பிருந்தான். செம்மஞ்சள் மற்றும் ஊதாநிறங்களில் பூக்கள் நிரைநிரையாகப் பூத்திருந்தன. பூந்தோட்டத்தின் அருகில் வெட்டப்பட்டிருந்த பதுங்குகுழியினைச் சுற்றியும் அம்மா பூங்கன்றுகளை நட்பிருந்தான். பதுங்கு குழிக்குள் நீரும் மண்ணும் தூர்ந்து இறங்காத வண்ணம் அந்தப் பூங்கன்றுகள் காத்து நின்றன.

அமீர் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஒரு பொட்டு மேகங் கூடத் தென்படவில்லை. நீலநிறம் பிரமாண்டமாய் விரிந்து கிடந்தது. கிழக்குப்பக்கம் பார்த்தான், ஷாகீர், அன்வர், சப்றான் எல்லோரும் பட்டங்களை ஏற்றிவிட்டது தெரிந்தது. சுற்றுத் தள்ளி பிரமாண்டமாய்த் தெரிந்த இஸ்ரேலின் முட்கம்பிகள் சுற்றப்பட்ட சுவருக்கு மேலே அவனுடைய தோழர்களின் பட்டங்கள் பறந்துகொண்டிருந்தன. உம்மா இன்னும் முன் பக்கம் பார்லி விதைகளைக் காய வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பதனை உறுதிசெய்துகொண்டு உம்மாவின் பூந்தோட்டத்தைக் கடந்து சென்று அமீர் கல்வேலிக்கு அந்தப் புறம்

பட்டத்தையும் நூலையும் கிழிந்து விடாதவாறு தூக்கிப் போட்டான். பின்னர் கைகளால் வேலையைப் பற்றிப்பிடித்து ஏறிக்குதித்தான்.

பட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு கிழக்குப்பக்கம் உள்ள வெளிக்கு வேகமாக விரைந்தான். வாப்பா உம்மாவிற்குத் தெரியாமல் வாங்கி வந்த புது

நூற்கட்டை அவனுடைய உற்சாகத்தை இன்னும் கூட்டியிருந்தது, நண்பர்களின் பட்டங்களுடன் போட்டி போடுவதற்கு அது போதுமாகவிருந்தது.

அடுத்த முப்பதாவது நிமிடம் அமீரின் பட்டம் அன்வரின் நீலநிறப் பட்டத்திற்கு அருகில் ஏறிநின்றது, சற்றுத் தள்ளி ஒரு மரத்தின் கீழ் இருந்த அன்வரைப் பார்த்துச் சிரித்தான், அன்வரும் சிரித்தான், நூல்களை இன்னும் தளரவிட பட்டங்கள் மேலேறின. சற்றுத் தொலைவில் ஏனைய நண்பர்களின் பட்டங்களும் ஏறின, அவர்கள் கூக்குரலிட்டு ஆர்ப்பரித்தனர், அன்வரும் பெரிதாய்க் கூக்குரலிட்டான், வாப்பா அவனுக்கு விசிலடிக்கச் சொல்லித் தந்திருந்தார், அங்கே இருந்த நண்பர்கள் யாருக்கும் அவனளவுக்கு விசிலடிக்கத்தெரியாது என்பது அமீருக்கு அதுவரை இருக்கும் பெரிய பெருமை, அந்தக் கிராமத்தில் பிரபலமான “கறுப்புக்குருவி, வெள்ளைப்பட்டம்” பாட்டை எந்த சந்தமும் இன்றி தன் போக்கில்

பெரிதாய்ப் பாடத்தொடங்கினான்.

“கறுப்புக்குருவியும் வெள்ளைப்பட்டம் மும்
எந்தன் மலைமேலே பறக்குதே

ஓ ஓ ஓ

கறுப்புக்குருவி வெள்ளைப்பட்டம்,

ஓ ஓ ஓ”

அமீர் நூலைப்பிடித்துக்கொண்டே அங்குமிங்கும் பாய்ந்துபாய்ந்து நடனமாடினான், எந்தக் குழப்பமும் இல்லாமல் தன் இஸ்ரத்துக்கு கால்களைத் தூக்கிவைத்து ஆடினான். அவன் அசைவுக்கு ஏற்றாற்போல் பட்டமும் வானில் அசைந்து அசைந்து ஆடியது, மாலைநேர மென்வெயில் பட்டு பட்டங்கள் பளபளத்தன.

அன்வர் அமீரைப் பார்த்து, பெரிதாய்ச் சிரித்து ஏதோ பகிடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தான், “டொப்”

அன்வர் பாலையிலப் புயலால் தாக்கப்பட்ட சருகினைப் போல இரண்டடி தள்ளித் தூக்கி எறியப்பட்டான், அவன் சுருண்டு விழுவதைப் பார்த்து அமீரின் முகத்தில் தோன்றிய அதிர்ச்சி மாறமுதல், இஸ்ரேலிய சினைப்பர்காரனின் மூன்று இஞ்ச் நீளமான தோட்டா அமீரின் நெஞ்சையும் துளைத்துத் தூக்கிப்போட்டது, அமீரின் உடல் துடித்து அடங்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே, வானில் அமீரின் பட்டமும் அன்வரின் பட்டமும், பெரும் சுவரைத்தாண்டி இஸ்ரேலிய வான்பரப்புக்குள் நுழைந்து இறங்கின.

பட்டத்திருவிழா

மேற்கண்ட இரண்டு புனைவுகளையும் கட்டுரைக்குள் நுழைவதற்கான வாயிலாகவும் இக்கட்டுரையின் கடைசிப் பந்திகளுடன் தொடர்புபட்டதாயும் அமைத்துள்ளேன். பட்டத்திருவிழாவைப் பற்றி உரையாடமுதல் பட்டம் பற்றி சேகரிப்பில் இருக்கும் சில தகவல்களைச் சொல்ல நினைக்கின்றேன்.

பட்டங்களின் வரலாற்றின் நீட்சி சீன நாகரிகத்தில் தொடங்குவதாக வரலாற்றாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். 2600 வருடங்களுக்கு முதலே சீனர்கள் பட்டம் கட்டுவதையும் பட்டம் விடுவதையும் தமது பண்பாட்டில் கொண்டிருந்தனர். அதை ஒரு பண்பாட்டுக் கைவினை மரபாக மட்டுமன்றி பட்டங்களை ஏற்றிக் தூண்டிலிட்டு மீன்பிடிக்கும் நுட்பத்தையும் கண்டறிந்ததுள்ளனர். கடதாசியைப் போலவே சீனர்கள் கண்டறிந்த பட்டமும் உலகம்

முழுவதும் பரவிச்சென்றது, இன்றுவரை சீனர்களே அழகியலும் நுட்பமும் மிக்க பட்டங்களைக் கட்டுவதில் வல்லவர்களாக இருக்கின்றனர். உலகம் முழுவதும் பிரசித்தமான பட்டங்கள் சீனப் பட்டங்களாகவே இருக்கின்றன. பட்டம் கட்டுவதென்பது சாதாரணம் இல்லை; அது ஒரு கணிதப்பிரசினத்தைத் தீர்ப்பது போன்றது, அமூலகமும் பொறுமையும் கைகூடி அறிவியலும் அழகியலும் ஒருங்கே நிகழும் ஓர் ஆக்கச்செயல்.

உலகம் முழுவதும் பட்டங்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு விளையாட்டு என்பதனைத்தாண்டி வேறுவிடயங்களுக்கும் உபயோகமாகியுள்ளன. இராணுவ நடவடிக்கையின் பொருட்டு தகவல்களை, சமிக் கைகளை அனுப்ப பட்டங்களை ஏற்றி அவற்றின் அசைவுகள் நகர்வுகள் மூலம் இராணுவத் தகவற் பரிமாற்றங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

அதனைப்போல் விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகளுக்கும் பட்டங்களைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர், காற்றின் திசையை அறிவதற்கு பட்டங்களைப் பயன்படுத்தியிருந்தனர், அமெரிக்காவின் உருவாக்க கர்த்தாக்களில் ஒருவரும், கண்டுபிடிப்பாளருமான பெஞ்சமின் பிராங்கின் மின்னலில் காணப்படும் மின்னேற்றத்தை அறிவதற்கு பட்டத்தையே பயன்படுத்தினார்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் பட்டம் ஏற்றுதல் பற்றிய தகவல்கள் காலனித்துவ காலங்களில் இருந்தே உறுதிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் கிடைக்கின்றன.

உலகம் முழுவதும் பல இடங்களில் பட்டமேற்றுவதை ஒரு திருவிழாவாக நிகழ்த்தப்படும் பண்பாடு காணப்படுகின்றது, பல்கலாசாரம், சமூக அசைவு, என்பவற்றை வாசிக்க இத்தகைய திருவிழாக்கள் நடைமுறைசார்ந்த மூலங்களாக விளங்குகின்றன. இலங்கையில் வல்வெட்டித்துறை, மன்னார் போன்ற இடங்களில் பட்டத்திருவிழாக்களை அவதானிக்கலாம். இலங்கையில் நிகழ்த்தப்படும் பட்டத்திருவிழாக்களில் தைப்பொங்கல் அன்று வல்வெட்டித்துறையில் நடைபெறும் பட்டத்திருவிழா தனித்தன்மைமிக்கதும், சமூக அசைவுக்கூறுகளை இடைக்கடத்துவதுமான நிகழ்வாகும்.

வல்வெட்டித்துறையின் பட்டப் பாரம்பரியத்தையும், அதுசார்ந்த சமூக அசைவிக்கத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்காகப் பட்டத்திருவிழாவைப் பற்றி இக் கட்டுரைக்குள் வியாக்கியானிக்க நினைக்கின்றேன். பட்டமேற்றும் திருவிழாவை, அந்த நிலம் சார்ந்தும் தொல்லியல் - வரலாற்று மரபின் தொடர்ச்சியாகவும், சமூக அசைவாகவும் அணுக நினைக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணக்குடா வடமராட்சி, தென்மராட்சி, வலிகாமம், தீவகம் என்று சிறு நீர்ப்பரப்புக்களாலும் கடற்பரப்பினாலும் பிரிக்கப்பட்ட எல்லைகளைக் கொண்ட நான்கு ஆட்சியியல் அலகுகளாகப் புவியல் ரீதியான எல்லைகளுடன் வரலாற்றுக்காலம் தொட்டு பிரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் வடமராட்சி முக்கிய புவியியல், மரபு சார்ந்த வாழ்நிலமாக வரலாற்றாய்வாளர்களாலும் தொல்லியலாளர்களாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை ஏனைய பிரதேசங்களோடு ஒப்பிடும்போது போரின் சிதை கரங்களில் இருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றதால் தொல்லியல் ஆதாரங்களும், மரபுச்சின்னங்களும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கின்ற பகுதியாக இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் போதாமைகளை, இடைவெளிகளை, நிரப்பி வரலாற்றுச் சங்கிலியை முடிந்த அளவு தொடர்ச்சியானதாகப் பேணுவதற்கு வடமராட்சி நிலம் மற்ற நிலங்களை விட செறிவான சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்றது.

குறிப்பாக வடமராட்சியில் உள்ள "கடல் முகப்புத்தளங்கள்" (Sea based open cultural yard) பல்வகைமைத் தன்மை வாய்ந்த துறைமுகம் சார்ந்த பல்கலாசார கூறுகள் பலவற்றையும் கொண்டிருந்ததாக பேராசிரியர் செ.கிருஷ்ணராஜா குறிப்பிடுகின்றார், வடமராட்சியில் இனங்காணப்பட்ட கடல் முகப்புத்தளங்களான, நெடியகாடு, வல்வெட்டித்துறை, ஊறணி, கந்தவனக்கடவை, இம்பருட்டி, கற்கோவளம், வல்லிபுரம் முதலியவற்றை குறிப்பிடுகின்றார். இவை பெருங்கற்கால பண்பாட்டில் இருந்து கடல் முகப்புத்தளங்களாக தொழிற்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் தொல்லியல் மேலாய்வு மூலம் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

இந்தியா உள்ளிட்ட வெளிநாடுகளுடன் கடல் வணிகம் செய்யும் இத்துறைமுகங்கள் பெரும் சந்தைகள், மீன்பிடித்தளங்கள், கைத்தொழில் கூடங்கள், மடங்கள், குடியிருப்புக்கள், வழிபாட்டிடங்கள், வீதிகள், நீர்நிலைகளைக் கொண்டவையாகவும் காணப்பட்டமையை தொல்லியல் மேலாய்வுகள், வரலாற்றுக்குறிப்புக்கள் ஊடாக அறிய முடிகின்றது. இக்கடல் முகப்புத்தளங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் கூட்டுமனமும் வாழ்வியலும் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், கொண்டாட்டங்கள் என்பன அவர்களின் தனித்துவமான மரபுகளாகவே நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன. கடல் சார்ந்து இயங்கிய இச்சமூகத்தினர், கப்பல் போட்டிகள், சவாரி, பட்டப்போட்டி போன்ற மரபார்ந்த விளையாட்டுக்களை ஏனைய சிறு விளையாட்டுகள் அல்லது

கொண்டாட்டங்களை விடவும் அதிகமாக நேசித்திருக்கின்றார்கள்.

வடமராட்சியின் கரையோரம் சார்ந்த பகுதியும், கரையோரத்துக்கு தொலைவாக இருந்த பகுதியும், நுட்பமான வகையில் பல அம்சங்களில் வேறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுபிடிக்க முடிகின்றது. அது தொல்லியல், வரலாற்றுக் குறிப்புக்களால் மட்டுமன்றி மொழியியல் ரீதியாக கடல் முகப்புத்தளங்கள் கொண்டிருந்த தனித்துவங்களை இனங்காண முடிகிறது.

குறிப்பாக ஊர்களின் பெயர்கள், குலப்பெயர்கள், நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், கோயிற் கட்டியங்கள், பாடல்கள், சாதிமையம், அவ்வட்டாரத்தில் உள்ள குடிமை முறைகள், வர்க்க ஏற்றத்தாழ்வுகள், வட்டார வழக்கில் கையாளும் சொற்கள், மரபுத்தொடர்கள், பழமொழிகள், கர்ணபரம்பரைக் கதைகள், தொழில்சார் சொற்களஞ்சியங்கள் என்பவற்றை மொழியியல் ரீதியாக ஆராயும்போது கடல் முகப்புத்தளங்களின் பண்பாடு வடமராட்சியின் பிற பகுதிகளில் இருந்தும் யாழ்ப்பாண மையத்தில் இருந்தும் தெளிவாக வகைப்பிரிக்கக் கூடிய பண்பாட்டிணைக்கொண்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

குறைவான வரலாற்று மூலங்களை மட்டுமே கொண்டிருக்கும் யாழ்ப்பாண வரலாற்றை வாசிக்க மொழியியல் ரீதியான தகவல்கள் உதவுவதைப்போல, அங்கு காலங்காலமாக நிகழ்த்தப்படும் கொண்டாட்டங்கள், விழாக்கள் ஊடாகவும் அறியமுடிகின்றது.

பொதுவாக வடமராட்சி கடல் முகப்புத்தளங்களுக்கு அண்மித்து நிகழ்த்தப்படும் கொண்டாட்டங்கள், திருவிழாக்கள் ஒட்டுமொத்த இலங்கையிலும் பிரபலமானவையாக இருந்துள்ளன. பொருளாதார வளங்கொழிந்த இப்பிரதேசங்களின் கொண்டாடங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளின் கொண்டாட்டங்களை விட பெரிய அளவில் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. இன்று வரை அந்த நிலையை அவதானிக்க முடியும், இவ்வகையில் இக்கடல் முகப்புத்தளங்களின் மனிதர்களின் கொண்டாட்டங்களை இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம்.

1. சமயம் சார்ந்த கொண்டாட்டங்கள் அல்லது உற்சவங்கள்.
2. சமூகம் சார்ந்த கொண்டாட்டங்கள்.

சமயம் சார்பானவையாகப் பார்க்கும்போது ஐரோப்பிய காலனித்துவ வருகை வரை இந்து சமயம் சார்ந்த பண்டிகைகள் முக்கிய கொண்டாட்டங்களாக இருந்து வந்துள்ளன. குறிப்பாக இந்துக் கோயில்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள் பெரிய

அளவிலான கொண்டாட்டங்களாக நிகழ்ந்துள்ளன. யாழ் குடாநாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் ஏனைய ஆட்சிப்பிரிப்புக்களில் காணப்படும் கோயில்களை விட வடமராட்சியில் அதிக பெருங்கொண்டாட்டங்கள் நிகழ்கின்றன. அத்துடன், செறிவான தனித்துவமான சடங்குகள் செய்யப்படுகின்ற கோவில்கள் இருக்கின்றன. வல்வெட்டிதுறையில் பிரசித்தமாக நிகழும் இந்திர விழா, வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில் திருவிழா, செல்வச்சன்னிதி முருகன் கோவில் திருவிழா என்பன பெரியளவில் நிகழ்பவை. அதேநேரம் பல தொன்மக் கதைகளுடாகவும் நம்பிக்கைகளுடாகவும் இவை இலங்கை தொடக்கம் தமிழ்நாடுவரை உள்ள பிரதேசங்களில் பிரசித்தம் வாய்ந்தவை.

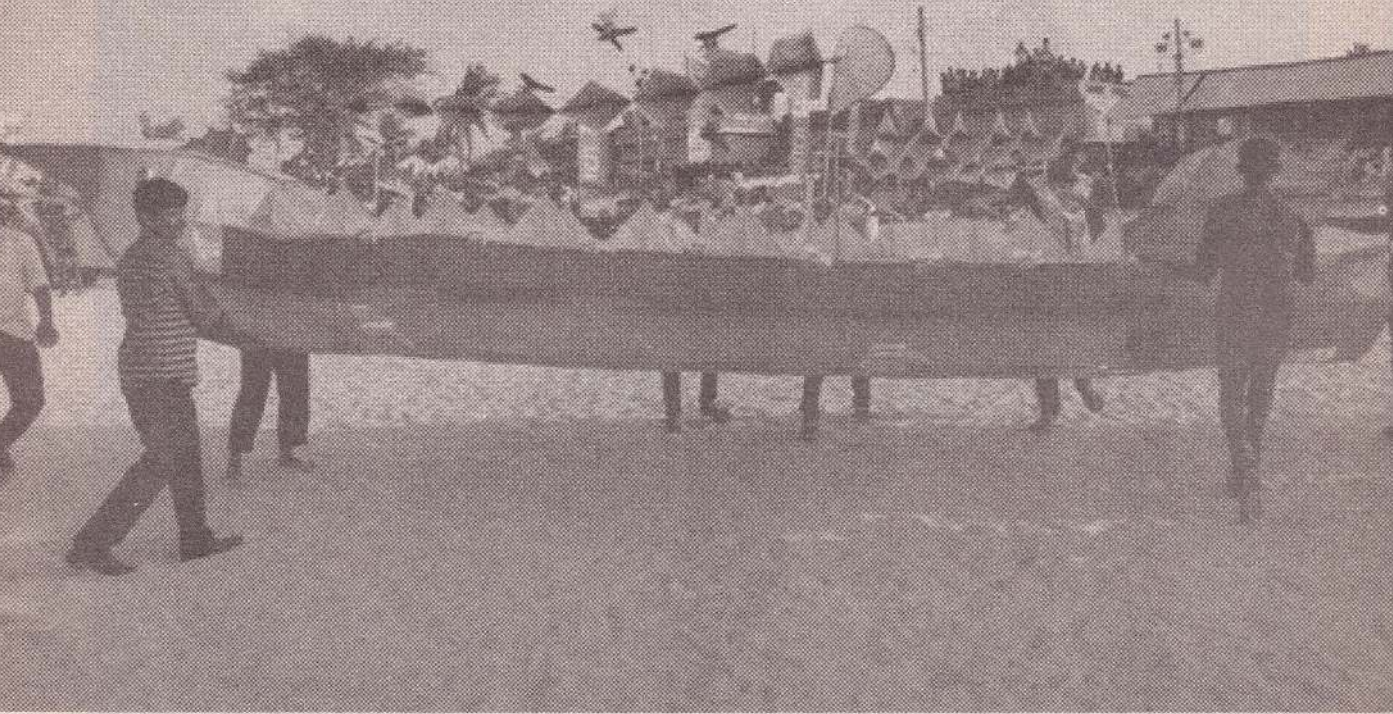
அதனைப்போல் சமூகம் சார்ந்து கொண்டாடப்படும் தைப்பொங்கல், மாட்டுச் சவாரிகள், பட்டத்திருவிழா, படகுப்போட்டிகள் போன்றன பிரசித்தமானவை. மேலும் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் வருகை மற்றும் பரவலின் பின்னர், மணற்காடு முதலான இடங்களில் கிறிஸ்தவ போன்ற கொண்டாட்டங்கள் பெரியளவில் இடம்பெறுகின்றன.

இவற்றை நோக்குகின்றபோது மேற்சொன்ன பெருந் திருவிழாக்களும் கொண்டாட்டங்களும் சடங்குகளும் கடலுக்கு மிக நெருக்கமாக இருக்கும் திடல்கள், வழிபாட்டு இடங்கள் என்பவற்றிலேயே நிகழ்கின்றமையை அவதானிக்கலாம். அதாவது கடல் முகப்புத்தளங்களின் வாழ்வுமுறை என்பது அதிகமான கொண்டாட்டங்கள் சடங்குகள், நம்பிக்கைகளைக்கொண்டதாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்த முடிகின்றது.

வடமராட்சிக்கு மட்டுமன்றி ஒட்டு மொத்த இலங்கையின் முக்கிய இறங்கு துறையாகவும் துறைமுகமாகவும் வரலாற்றுக்காலம் தொட்டு இருந்துவரும் வல்வெட்டித் துறையை (வல்+வில்+ ஓட்டி+துறை) மைய நிகழ்விடமாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படும் பட்டத்திருவிழாவும் மரபுரிமை சார்ந்த கலாசார முக்கியம் வாய்ந்த அசைவாகவே காணப்படுகிறது.

வல்வெட்டித்துறை, நெடியகாடு முதலான கடல் முகப்புத்தளங்களிலுள்ள கிராமமக்களிடம் பட்டமேற்றுதல் பண்பாடு எப்போது தோன்றியது என்பது குறித்த துல்லியமான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் காலனித்துவ காலத்தில் இருந்து பட்டத்திருவிழா நிகழ்ந்து வந்ததற்கான செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆக ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முதலே கடல் முகப்புத்தளங்களுக்கு பட்டம் வந்து

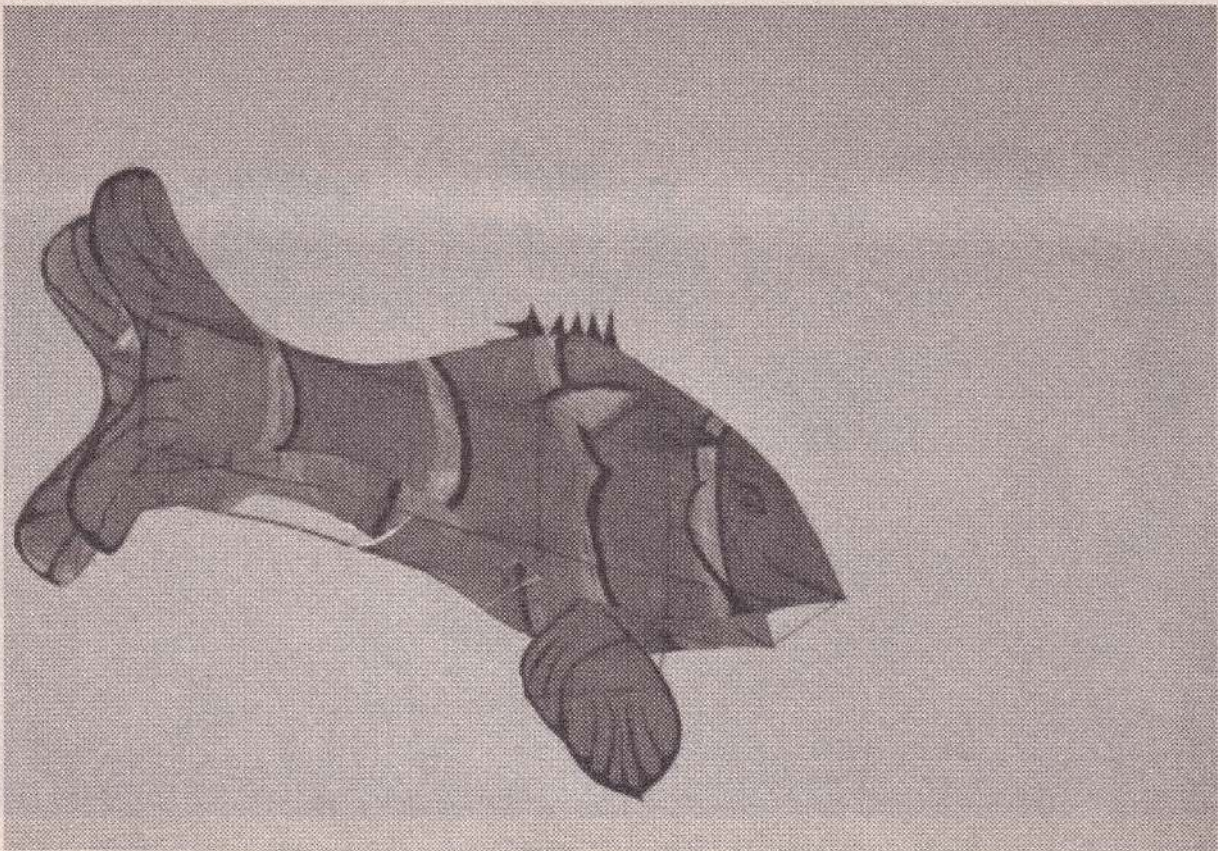
சேர்ந்து விட்டது, இந்திய உபகண்டம், சீனா, உரோம், கிரேக்கம் (யவன தேசம்) போன்ற தேசங்களுடன் இலங்கையின் வடக்குத் துறைமுகங்கள் தொடர்புகளைப் பேணியுள்ள தகவல்களை தொல்லியல் ஆய்வுகள் தெளிவாக உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனவே, பருவக்காற்றும் பெரு வெளியும் இருக்கும் கடல் முகப்புத்தளங்களிற்கு பட்டம் இயல்பாகவே வந்து சேர்ந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலும் சரி குடாநாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் சரி பட்டங்கள் கட்டப்பட்டு ஏற்றப்பட்டாலும் வடமராட்சி கடல் முகப்புத்தளங்களில் கட்டப்பட்டு ஏற்றப்படும் பட்டங்களுக்கும் அதுசார்ந்த மனநிலைக்கும் ஆத்மார்த்தமானதும் அமைப்பு ரீதியானதுமான வித்தியாசமும் வரலாறும் உள்ளது.

வல்வெட்டித்துறை முதலான கடல் முகப்புத்தளங்கள் நெடுங்காலமாக பொருளாதார வளங்கொழித்த இடங்களாக இருந்து வந்துள்ளன. கடல் வாணிபம், மீன்பிடி தொடக்கம் கடத்தல் நடவடிக்கைகள் வரை வல்வெட்டித்துறை துறைமுகம், பருத்தித்துறை துறைமுகம் என்பன வடக்கின் பொருளாதார மீதன்மை கொண்ட மையங்களாக இருந்துள்ளன. கரையார் எனப்படும் மீன் பிடியைக்

குலத்தொழிலாகக் கொண்ட சமூகத்தினர் அங்கு செறிவாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை சாதியமைப்பு ரீதியாக கரையார் சமூகம் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமாகவே யாழ்ப்பாண சாதிய அதிகார மையங்களின் பிற்போக்கால் அடையாளம் செய்யப்பட்டாலும், பஞ்சமர் என்று சொல்லப்படும் அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளான, உள்ளாகிக்கொண்டிருக்கும் சமூகங்களிற்குள்ளும் கரையார் சமூகம் சேர்க்கப்படுவதில்லை. இக்கரையார் சமூகம் மட்டக்களப்பில் ஆதிக்க சாதிய நிலையில் இருக்கும் சமூகமாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வடமராட்சியில் உள்ள கரையார் சமூக மக்கள் யாழ்ப்பாணமையக் குடிமை நிலையில் இருந்து விலகி கடற்பக்கம் இருப்பதனால் யாழ்ப்பாண சாதிய அடக்குமுறைக்குள் அடக்கப்படுதலுக்கு உட்பட்டமை தொடர்பான செய்திகளும் கதைகளும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய ஆட்சி நிலங்களில் வசிக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லப்படும் மக்களின் கதைகளோடு ஒப்பிடும் போது குறைவாகவே பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

அத்துடன் கரையார் சமூகத்திலும் தொழில் சார்ந்து ஏனைய உப பிரிப்புக்கள் இருக்கின்றன. படகு வைத்திருப்பவர்கள், திருத்துப்பவர்கள், செலுத்து பவர்கள் என்று தொழில்ரீதியாக சாதிய உட்பிரிவுகள்

அங்கு காணப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் முதலியார், செட்டியார், எசமான் (கோயில் சார்ந்த அதிகார நிலை) முதலான சுவாந்தார்களின் இயங்குமுறைமை பற்றிய தகவல்களும் அங்கு கிடைக்கின்றன. சாறாகப் பிழிந்து பார்த்தால் இக்கட்டமைப்பை அடிப்படையில் பொருளாதார இருப்பே பின்னிக்கட்டியுள்ளதை உணரலாம். பொருளாதாரச் செழிப்புக்கொண்ட சுவாந்தார்கள் அல்லது ஆதிக்க நிலையினர் சொந்தமாகப் படகுகளை வைத்திருப்பவர்களாகவும் பொருளாதார வளம் மிக்கவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

வல்வெட்டித்துறையில் இருந்த பெரியவர் ஒருவருடன் உரையாடும் போது அவர் "அந்தக்காலத்தில் கப்பல் முதலாளிகளும், செட்டியார்களும் தங்களுடைய பெருமையைப் பேசுவதற்கு நாணயத்தாள்களில் பட்டங்களைச் செய்து பறக்க விடுவார்கள்" என்று கூறினார். சற்று மிகைப்படுத்தப்பட்டதாக தோன்றினாலும், வரலாற்று ஆய்வாளர்கள், அத்தகைய பொருளாதார வளம் வடமராட்சிக் கடல் முகப்புத்தளங்களில் இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றனர். அவ்வாறு பொருளாதார வளம் மிக்க மனிதர்கள் தங்களின் அதிகார நிலையை அல்லது பெயரை உறுதிசெய்யக் கோயில்களை, வைத்திய

சாலைகளை, மடங்களை, பாடசாலைகளைக் கட்டுவதை மட்டுமன்றி பட்டமேற்றுதல், தமது பெயரில் சவாரி மாடுகளை விடுதல், படகுகளைப் போட்டிக்கு அனுப்புதல் போன்ற "பவுசு"களை நிகழ்த்தி வந்துள்ளனர்.

பட்டம் விடுதலைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பத்தில் கட்டுக்கொடிகளே ஏற்றப்பட்டன என்றும் பின்னர் பட்டங்களின் அளவும் வடிவங்களும் மாறியது என்றும் அங்குள்ள முதியவர்கள் தெரிவிக்கின்றனர் (பொதுவாக அங்குள்ள வட்டார வழக்கில் பட்டங்களைக் கொடிகள் என்று சொல்லும் மரபும் இருந்துள்ளது. கட்டுக்கொடிகள் என்பவை குறித்த வடிவங்கள், உருவங்கள் அற்ற அளவுப்பரிமாணம் மட்டும் கொண்ட பட்டங்கள்).

பட்டத்திருவிழா என்பது பட்டமேற்றும் காலத்தின் ஒரு நாள் கொண்டாட்டமாகும், அது ஒரு போட்டியாகவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. ஆனால் பட்டம் கட்டுதல், பட்டமேற்றுதல் என்பன மாரிகாலத்தின் முடிவிலேயே வடமராட்சி எங்கும் ஆரம்பித்து விடும். காற்றுத் தொடங்கியதும் கடற்கரை சார்ந்தும் கடற்கரைக்கு வெளியேயும் சிறுவர்கள் முதலில் பட்டங்களைக்கட்டி ஏற்றத்தொடங்குவார்கள். பெரும்பாலும் சிறுவர்களின் பட்டம் உயரம்

குறைவான சிறிய பட்டங்களாக இருக்கும். அவை சுயமாக கட்டப்பட்டோ அல்லது அப்பப்பா, அப்பா, அண்ணன் போன்ற உறவினர்கள் அல்லது வளர்ந்தவர்களாலோ கட்டிக்கொடுக்கப்படும். படலன், பெட்டி, பாம்பு, கொக்கு, வாலாகொடி, வட்டாக் கொடி, பிராந்தன் பட்டங்கள் இதில் அடங்கியிருக்கும், அவை தையல் நூல், நைலோன் நூல்களால் ஏற்றப்படும். இந்த நூல்கள் கடல் வலைகள் பின்னப் பயன்படுத்தப்படும் ஒற்றை பிரி, இரட்டை பிரி நூல்களாக பெரும்பாலும் இருக்கும். ஈர்க்கு, மூங்கில், பனமட்டை என்பவற்றைக் கொண்டு, பொலித்தீன், ரிக் என்பவற்றைப் பயன்படுத்துவர். கோதுமை மாவின் வருகைக்குப் பிறகு கோதுமைப் பசையைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியிருக்கலாம் என்றும் அதற்கு முன்னர் மரப்பிசினைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என்றும் முதிர்ந்த பட்டக்காரர்கள் கூறுகின்றனர்.

நவம்பர் மாதத்தின் பின்னர் இளைஞர்களும் பட்டங்களைக் கட்டி ஏற்றத்தொடங்குவார்கள். வடிவம் சார்ந்து சீனர்கள் டிராகன் போன்ற அவர்களின் நம்பிக்கைகள் சார்ந்த வடிவங்களில் பட்டங்களைக் கட்டுவர். அவை ஏறும் முறை மிதக்கும் முறை என்பன அவற்றின் அழகியலையும் விளையாட்டையும் தீர்மானிக்கும். சீனர்களும் ஐரோப்பியர்களும் இந்தியர்களும் பட்டங்கள் அளவில் இடைத்தரத்திற்கு மேற்போகாத வடிவங்களில் செய்வதிலேயே கவனம் செலுத்துவர். ஆனால் வடமராட்சிக் கடல் முகப்புத்தளங்களின் பட்டங்கள் அளவில் மிகப்பெரியவையாக இருப்பதுடன் அதற்கு முக்கியத்துவமும் கொடுக்கப்படுகின்றது. ஏனைய இடங்களில் இருந்து வடமராட்சியின் கடல் முகப்புத்தளங்களின் பட்டங்களை வேறுபடுத்தும் முக்கிய கூறு இப்பிரமாண்டமான பட்டங்கள் தான். அங்கே ஏற்றப்படும் பட்டங்களின் அளவுப்பிரமாணங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் அடையாளம் என்று கருதப்படும் பனையை வைத்தே அளவிடப்படும். காற்பனை உயரம், அரைப்பனை உயரம் என்று பட்டங்களை விழிப்பார்கள், அது மட்டுமன்றி அவை ஏறிய தூரங்களைச் சொல்ல "நாலுபனை உயரம் போட்டுது, ஐஞ்சுபனை உயரம் போட்டுது" என்றும் சொல்லுவார்கள்.

பெரிய மூங்கிற் கழிகள், சலாகைகள், தற்ப்பாள் போன்ற ரப்பர் சீற்றுகளைக் கொண்டு இரண்டுஆள் உயரம் கொண்ட பிரமாண்டமான பட்டங்களைக் கட்டி ஏற்றுவார்கள், பெரும்பாலும் இவ்வகைப் பட்டங்கள் கடற்கரைகளிலேயே ஏற்றக்கூடியதாக இருக்கும். பிரமாண்டமான பட்டங்களை ஏற்ற அதிக அழுத்தம் மிக்க காற்றுவிசுத் தேவைப்படும். அது

கடற்கரைகளிலேயே கிடைக்கும். கடற்கரைக்கு வெளியே ஏற்றுவதானால் சிறிய பட்டங்களை ஏற்றி அவற்றோடு தொடுத்து, அவற்றின் மூலம் பெரிய பட்டங்களை வானத்துக்கு எடுத்துச்செல்வார்கள். நூலில் ஏற்றமுடியாத பெரிய பட்டங்களை ஏற்ற வடங்களும் பயன்படுத்தப்படும். பிரமாண்டமான பட்டம் ஒன்றை நிறையப்பேர் சேர்ந்து இழுத்து ஏற்றி மரத்திற் கட்டவேண்டும். பட்டங்கள் ஆட்களைத் தூக்கிப் பந்தாடிய கதைகள் அங்குள்ள தெருவுக்கு தெரு நிறையவே சொல்லப்படுகின்றன. அவை இன்றுவரை நினைவுகளாகவும் சுவையான கேலிப்பேச்சுக்களாகவும் அவர்களுக்கிடையே பகிரப்படுகின்றன.

தெருக்களைக் கடந்து போகும்போது மாலை வேளைகளில் பல்வேறு வயதுகளையும் சேர்ந்த ஆண்களும் பெண்களும் பட்டங்களைப்பிடித்துக் கொண்டு நிற்பதையும் அவ்வாறு நிற்பவர்களை வேடிக்கை பார்ப்பவர்களையும் காணலாம். வீடுகளுக்கும் மரங்களுக்கும் மேலாக அறுந்த பட்டங்களின் நூல்கள் ஓடும். மரங்களிலும் மின்கம்பங்களிலும் சிக்கிய பட்டங்களை ஆங்காங்கே காணக்கூடியதாக இருக்கும்.

தமிழ் நாட்டில் பட்டங்களைக் காத்தாடிகள் என்று சொல்வார்கள், அங்கே கண்ணாடித் துகள்கள், வஜ்ஜீரம் என்பவறை காய்ச்சி "மாஞ்சா" எனப்படும் ஒருவகைக் களிம்பை நூல்களில் தடவி பட்டம் ஏற்றுவார்கள் அதைக்கொண்டு அருகில் ஏறும் பட்டத்தை அறுத்து விடும் ஒரு வகை வன்முறை சார்ந்த அதிகாரப்போட்டியாக அப்பட்டமேற்றல்கள் நடைபெறும். அதில் காயங்களும் உயிர் ஆபத்து களும் ஏற்படக்கூடிய வாய்புக்களும் இருக்கும். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் போட்டி அவ்வாறு வன்முறை சார்ந்ததாக இல்லாமல் என்ன அளவில், எப்படியான அழகோடு, எப்படியான நுட்பங்களைப்பயன்படுத்தி எவ்வளவு தூரத்திற்குப் பட்டத்தை ஏற்றுகின்றோம் என்பதே போட்டியாகக் கொள்ளப்படுவது ஆரோக்கியமானதாகும்.

பட்டங்களின் நுட்பங்களும் அழகியலும் இங்கே முக்கியமான ஒன்றாக இருக்கும், பட்டங்களின் தலை அல்லது மார்புப்பகுதிகளில் வில் போன்று வளைத்து அதிரக்கூடிய இழைகளைப் பொருத்துவதை "விண்" என்று சொல்வார்கள் விண் கூவும் பட்டங்களைக் கட்டுதலும் ஏற்றுதலும் அங்கே ஒரு பெரிய சாதனையாகவும் பெருமிதந்தரும் விடயமாகவும் கருதப்படுகின்றது. அந்த விண்ணின் இரு அந்தங்களிலும் கட்டப்படும் சிறு கட்டைகளுக்குக் "கூவக்கட்டை" என்று பெயர். பெரும்பாலும் காய்ந்த முள்முருக்கம் செத்தல் தடியில் இருந்து அதனை

வெட்டியெடுப்பர். இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நோய் பரவுதலைத் தொடர்ந்து முள்முருங்கை அழிக்கப் பட்டது தனிக்கதை. விண்ணைக்கட்ட மூங்கிற தடியைப் பிளந்து சீவி வளைத்துக் கட்டவேண்டும் மூங்கில்களை வெட்ட கத்தியையும் மிருதுவாகச் சீவி எடுக்க உடைந்த கண்ணாடித்துண்டுகளையும் பயன்படுத்துவர். விண் பட்டத்தின் எடையைக் கூட்டாதவாறு சமநிலையில் இருக்கவேண்டும். எடை, கணித அளவு என்பவற்றைக் கணித்து அளவெடுத்து விண்கட்டுதல் என்பது மிகவும் நுட்பமானதாக இருக்கின்றது. ஆதலால் விண் கட்டுவது லேசான ஒன்றாக இருப்பதில்லை.

பட்டங்களை ஒட்டுதல், அலங்கரித்தல் என்பதுவும் முக்கியமானது, கலர் ரிசுக்கள், பொலித்தீன்களை ஒட்டிப் பட்டத்தை அலங்கரிப்பார்கள். அலங்காரத்துக்காக ஒட்டப்படும் இவ்வடிவங்களும் பெயர்களை அழகாக வெட்டி அலங்கரித்தலும் ஒரு கலை வடிவமாகவே வாசிக்கத் தக்கதாக இருக்கும். டைமன் ஒட்டு, சூரிய ஒட்டு, கண் ஒட்டு என்று பல வடிவங்கள் அதில் இருக்கும்.

பட்டங்களில் கொக்குப் பட்டமே கட்டுவதில் நுட்பமானதாகவும் நீள உயரங்கள் கணித்து கட்ட வேண்டியதுமாக இருப்பதுடன் அலங்கரித்தலிலும் கொக்குப் பட்டமே தனி அழகானது. வளைந்த கழுத்தில் சுருக்கிச் சுருக்கி ரிகவை அழகாக ஒட்டுவார்கள், விரிந்த இறக்கைகளைப் பொருத்தமான நிறப்பிரிப்புக்களுடன் அலங்கரித்துக் குஞ்சங்கள் கட்டுதல் என்பது கலையுணர்வு சார்ந்ததாகவே இருக்கும். அத்துடன் வாலற்ற கொக்குப் பட்டத்தை ஏற்றி இறக்குவதற்கும் நன்கு அனுபவம் தேவை. அது இலகுவில் காற்றில் சுழன்று கீழே வீழ்ந்து உடையத்தக்க அபாயத்தை எப்போதும் கொண்டிருக்கும்.

பொதுவாக குறித்த தளவுருக்கள் அமைந்த பட்டங்களை, நாலுமூலை எட்டுமூலை என்றும் உருவம் உள்ள பட்டங்களை "அன்" விசுதி சேர்த்தும் அழைப்பார்கள். உதாரணமாக பாம்பன், கொக்கன், படலன் போன்ற பெயர்களால் அவை அழைக்கப்படும். மொழியியல் ரீதியாகப் பார்த்தால் ஆண்பாலிற்கான இவ் "அன்" விசுதி ஆண்பிள்ளைகள் சார்ந்த விளையாட்டாகவே இதனைக்கருதுகின்றது. அத்தோடு இவ் "அன்" விசுதியைச் சேர்ப்பதன் மூலம் அப்பட்டத்தினை தனக்கு நெருக்கமான ஒருத்தன் என்று உயர் திணைப்படுத்தும் சுவாரஸ்யமான மனநிலையாகவும் இதனை வாசிக்க இயலும்.

பட்டத்தை நூலோடு இணைக்கும் முச்சை போடுதல் என்பது முக்கியமானது. அளவுப்பிரமாணம், பட்டத்

தின் எடை என்பவற்றைக் கணித்து முச்சை போடுதல் ஒரு கலை. முச்சை கட்டும்போது நூல் முச்சை, வால் முச்சை என்பன சமச்சீராக இருக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் ஒருபக்கத்திற்கு ஆய்ச்சுக் கொண்டு போய் விடும். மேல் முச்சையுடன் நடு முச்சையை இளக்கிக் கட்டினால் பட்டம் "அம்மிக் கொண்டு" நிற்கும். ஓரளவாவது குறுக்கிக் கட்டினால் தான் நல்ல இழுவையுடன் நிற்கும்.

நூலிலும் தையல்நூல், ஈர்க்குப்புரி, நாலுபுரி, எட்டுப்புரி, பதினாறுபுரி, தங்குகி, மாலைநூல் என்று பலவகை நூல்கள் ஒவ்வொரு பட்டத்தின் அளவிற்கேற்பப் பயன்படுத்தப்படும். சின்னப் பட்டத்திற்கு பெரிய நூலைக் கட்டினால் நூலின் பாரம் காரணமாக பட்டம் "வண்டி வைத்துக் கொண்டு" நிற்கும். அதாவது நூல் கீழே இறங்கிப் பட்டத்தின் உயரத்தைக் குறைக்கும்.

அதனைப்போல் அளவுப்பிரமாணத்தை ஒரு நாடும் அளவுக்கருவிகள் வைத்து யாரும் அளப்பதில்லை, திறமையான பட்டக்காரர்கள் கண் கணக்கில் ஈர்க்கையோ, மூங்கிலையோ வெட்டிக் கட்டிவிடுவார்கள், அல்லது ஒரு ஈர்க்கை அளவு கருவியாக கொண்டு பட்டத்தைக்கட்டுவார்கள், வாலின் அளவு நிறம் நேர்த்தி என்பவற்றை கூட அங்கே கவனித்தல் முக்கியம், அத்தோடு பசை பூசும்போது கூட லேசாகவும் உறுதியாகவும் பட்டத்தின் சமநிலையைக் குலைக்கா வண்ணம் பூசுதல் என்பது அவர்களின் அனுபவம் சார்ந்த பயிற்சிகளாக வந்து சேர்கின்றன. நிறம், நேர்த்தி என்பவற்றைத் தெரிவுசெய்யும் முறையும் அங்கு அழகியலைத் தீர்மானிக்கும்.

அத்தோடு தற்பொழுது இராக்கொடிக்கு விடும் பட்டங்கள் (இரவில் ஏற்றும் பட்டங்கள்) மின்சார விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்படுகின்றன. பெரிய பட்டங்களில் நூல் அல்லது கயிற்றோடு கீழே இருந்து வயர்கள் அனுப்பப்படும் மின்கலம் மூலம் விளக்குகள் ஒளியூட்டப்படும் பட்டம் அலங்கரிக்கப்படும். இரவு வானத்தில் பட்டம் காற்றில் மிதக்கும்.

இராக்கொடிக்கு விடுதல் போலவே பட்டங்களைத்தொடுத்து ஏற்றுதல் முக்கிய நுட்பமாக உள்ளது. ஒரே நூல் தொடர்ச்சியில் அடுத்தடுத்து நிறையப் பட்டங்களைத் தொடுப்பார்கள். குறைந்தது இரண்டு மூன்று பட்டங்களில் தொடங்கி இருபது பட்டம் வரை தொடுக்கும் நுட்பங்களை இளைஞர்களும், சிறுவர்களும் வைத்திருக்கின்றார்கள். இங்கே "செந்திலிக்கம்" என்ற ஒன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும். ஒரு பட்டத்தை முதலில் ஏற்றிய

பின் அதன் நூலில் காப்பொன்றைக் கட்டி அந்தக்காப்புக்கு அண்மையாக மற்றப் பட்டத்தை (பொதுவாக கொக்கு) தூங்கவிட்டவாறு இரண்டையும் இழுக்கும்போது மேற் காற்றுப் பிடிக்க மற்றையதும் ஏறத் தொடங்கும். அந்த ஊர்களில் பட்டங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடுத்து கடைசியாக பெரிய ஒரு அப்பத் தட்டியிலே (பெரிய பட்டத்திற்கு சொல்லப்படும் வட்டார வழக்கு) மின் விளக்குகளையும் கொழுவி இராக்கொடி விடுவார்கள். இரவிலே பார்க்கும்போது அழகாக இருக்கும். பட்டசின் தொடங்கும்போது இவையெல்லாம் மெல்ல மெல்ல தொடங்கி உச்சமாக அதிகரிக்கும்.

பட்டம் ஏற்றி விட்டு பட்ட நூலை வலித்தலை “இழுவை பார்த்தல்” என்று சொல்வார்கள். வலித்து வலித்து காற்றில் பட்டத்தை உன்னி உன்னி நூலைத் தளர விட பட்டம் மேலே ஏறும். யாழ்ப்பாணத்தில் இழுவை பார்த்தலை வைத்து சில நகைச்சுவைகள் நடக்கும். இழுவை பார்க்கத் தராவிட்டால் “உன்ற பட்டத்து நூலில் சுண்ணாம்பு பூசி விடுவன், அறுத்துக் கொண்டு போயிடும்” என்று சண்டையிடும் காட்சிகளை எல்லாம் பட்டமேற்றும்போது காணலாம்.

இவ்வாறு தொடங்கும் பட்டமேற்றும் காலத்தின் உச்சநாளாக பட்டத்திருவிழா நாள் காணப்படுகின்றது. தைப்பொங்கல் தினத்தன்று மாலையில் வல்வெட்டித் துறை உதயசூரியன் கடற்கரையில் இப்பட்டத்திருவிழா நடைபெறுகின்றது. அன்று வடமராட்சி வான்பரப்பே பட்டங்களால் நிறைந்து இருக்கும். விதவிதமான வடிவங்களில் பல்வேறு நிறங்களில் வான்பரப்பு பட்டங்களால் நிறைக்கப்படும். வடமராட்சி மட்டுமன்றி வடக்கின் பெரும்பாலான பாகங்களிலிருந்தும் மக்கள் வல்வெட்டித்துறையில் குவிவார்கள். தைப்பொங்கலை முடித்துக் கொண்டு மாலையில் வல்வெட்டித்துறை நோக்கி மக்கள் வருவார்கள். குடும்பம் குடும்பமாக நண்பர்களோடு தமிழ்மக்கள் மட்டும் அல்லாது சிங்கள முஸ்லீம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்களும் திருவிழாவைக்காண வருவார்கள். திருவிழாவிற்குப் போதல் என்பது வெறும் உதய சூரியன் கடற்கரையைச் சார்ந்தது மட்டுமல்லாது அன்றைய வடமராட்சியின் வானமும் தெருக்களும்

கூட திருவிழாவின் மிச்சப் பகுதிகளாகவே இருக்கும். உதய சூரியன் விளையாட்டுக்கழகம் உள்ளிட்ட ஏராளமான கழகங்கள், பொதுசன அமைப்புகள் என்பன யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளை விட வடமராட்சியில் அதுவும் குறிப்பாக கடல் முகப்புத்தளக் கிராமங்களில் ஆரோக்கியமாக இயங்குகின்றன. இந்திர விழா, பட்டத்திருவிழா உள்ளிட்ட பெரும் கொண்டாட்டங்களின் இதயமாகவும் மூளையாகவும் அவையே தொழிற்படுகின்றன. பட்டத்திருவிழாவையும் பட்டமேற்றும் போட்டியையும் அவையே நடத்துகின்றன.

பட்டப்போட்டியே திருவிழாவின் பிரதான நிகழ்வாக இருக்கும். போட்டிக்குப் பதிவு செய்த

பட்டங்கள் கடற்கரையில் அமைக்கப்படும் திடலில் ஏற்றப்படும். பார்வையாளர்கள் ஆர்ப்பரிக்க ஒவ்வொரு பட்டமும் காற்றைப் பிடித்து ஏறும். அதற்கு நடுவர்கள் புள்ளிகளை வழங்குவார்கள். மாலை இரண்டு மணியளவில் போட்டி தொடங்கி, மாலை மங்கும் வரை நடக்கும். போட்டியாளர்கள் தங்கள் நுட்பத்திறனையும், அழகியல் உணர்வையும், அடையாளத்தையும் பட்டங்களாக உருவாக்கி இருப்பதைக் காணலாம். ஏறும் ஒவ்வொரு பட்டத்தின் பின்னாலும் ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு அடையாளமும் இருக்கும்.

நுட்பமான அமைப்பில் நாற்கோணி, பறக்கும் தட்டு, படகு, தேர் போன்ற வடிவங்களில் பட்டங்கள் ஏற்றப்படும். மீனவ சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுடைய படகின், கப்பலின் வடிவத்தில் பட்டம் கட்டி தங்கள் படகுகளின் பெயர்களைப் பொறித்து பட்டங்களை ஏற்றுவார்கள். இளைஞர்கள் கிளைடர், பறக்கும் தட்டு, பாம்பு, கழுகு போன்ற உருவங்களை பட்டங்களாகச் செய்திருப்பார்கள், பிரமாண்டமான வடிவங்களில் பட்டங்கள் ஏறும். சிலர் தங்களுடைய கழகத்தையோ தொழிலையோ விளம்பரம் செய்ய பட்டங்களைக் கருவியாகப் பயன்படுத்துவார்கள். நான் போனவருடம் சென்ற பட்டத்திருவிழாவில் சுவ ஊர்தி உரிமையாளர் ஒருவர் சுவ ஊர்தி வடிவில் பட்டத்தைச் செய்து அதில் அவருடைய ஊர்திக்குழுவின பெயரைப் பொறித்திருந்தார், கிராமங்களில் செயற்படும் கழகங்கள் தமது பெயர்கள், சின்னங்கள் பொறித்த பட்டங்களை ஏற்றுவார்கள்.

மதம் சார்ந்த தேர், கடவுள் உருவங்கள் மற்றும் சிலுவை, சுவஸ்திகா போன்ற இலச்சினைகள் பொறித்த பட்டங்களும் அங்கே ஏற்றப்படும். தவிர தங்கள் அபிமான நடிகர்களின் உருவங்கள் பெயர்கள் பொறித்த பட்டங்களும் ஏற்றப்படும். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் அங்கிருந்து கொண்டு வந்த பட்டங்களை ஏற்றுவார்கள். அவை போட்டியில் சேர்க்கப்படா விட்டாலும் கடற்கரைகளில் ஏறும். இளைஞர்கள் சிலர் பட்டங்களில் தங்கள் காதல் செய்திகளைப் பொறித்து ஏற்றும் சுவாரச்யங்களும் அங்கு நிகழும்.

போட்டியில் குடும்பங்களாக ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களுமாக வரிசையில் நின்று தங்கள் பட்டத்தினை சனம் நெருங்காமல் காவல் இருந்து தங்கள் முறை வர எல்லோருமாகப் பட்டத்தைத் தூக்கிவந்து ஒன்றாக ஏற்றுவர், பட்டங்கள் சறுக்கி விழும்போது ஒருவரை ஒருவர் ஏசிக்கொண்டும், அறிவுறுத்திக் கொண்டும் கொடுக்கப்படும் தவணைக்குள் பட்டத்தை ஏற்றி விடவேண்டும் என்று பதகளிக்கும்

காட்சிகள் எல்லாம் ஆத்மார்த்தமான கொண்டாட்டங்களாக அங்கே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

ஏற்றப்படும் பட்டங்களின் வடிவம், அலங்காரம், நுட்பம், அளவு என்பவற்றோடு நபர்களையும் கொண்டு அவர்களின் சமூகப்பின்னணி, வாழ்க்கைமுறை என்பவற்றின் கதைகளை, அவர்களின் கொண்டாட்டத்தை, சமயத்தை, தொழிலை, பழக்க வழக்கங்களை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். ஒவ்வொரு தெருவுக்கும், கிராமத்துக்கும் ஏன் தனிநபர்களுக்குமிடையிலும் இருக்கும் மாறுதல்கள் ஒற்றுமைகள், திறன்களை பட்டத்திருவிழாவிலே ஏறும் பட்டங்களை வைத்தே கணிக்கலாம்.

பார்வையாளர்களைப்பொறுத்த மட்டில் பட்டங்களை நண்பர்களோடும், உறவினர்களோடும் சேர்ந்து ரசனையுடன் கொண்டாடிக்கொண்டிருப்பர். பண்டிகை நாளாதலால் அவர்களின் காலாசார உடையிலும் மக்களை அவதானிக்கலாம். போட்டி, போட்டியாளர்கள், பட்டமேற்றுபவர்களின் உலகம் அங்கு ஒரு வகையாக இயங்கிக்கொண்டிருக்க, பார்வையாளர்கள் அவற்றில் இன்னொரு விதமான அசைவுகளையும் பகிர்வுகளையும் கொண்டிருப்பர்.

ஐஸ்கிரீம், மிட்டாய், கச்சான், கிழங்குப்பொரியல், மிக்சர், சோளம், என சிறு வியாபாரிகள் தமது தொழில்களை மும்முரமாக்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். பெரும்பாலும் ஒரு சில தொலைபேசி அலைவரிசை நிறுவனங்களும், வானொலி அலைவரிசைகளும் "பட்டத்திருவிழா அனுசரணையாளர்" என்ற பின்னணியில் தங்கள் நிறுவனத்துக்கான பரப்புரைப் பதாகைகள், கொடிகள் மூலமாக இன்னொரு பக்கத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருப்பர். சில இளைஞர் குழுக்கள் பட்டங்களுடன் செல்பி எடுப்பதும், பட்டங்களை புகைப்படக்கருவிகளைக்கொண்டு போட்டோ எடுப்பதுமாக இருப்பர். அங்கே விற்கப்படும் உணவுகள், பட்டங்களோடு சிறுவர்கள் ஓடித்திரிவர், திருவிழாவுக்கு போவதும் வருவதுமாக வீதிகள் நெரிசலோடும் ஆரவாரத்தோடும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

மாலையில் பட்டங்கள் தெரியப்பட்டு பரிசில்கள் வழங்கப்படும். பொழுதுசாய்ந்த பிறகும் கூட்டம் இருக்கும். சில வேளைகளில் இரவுநேர இசை நிகழ்வுகள் அங்கு நடக்கும். பெரும்பாலான பட்டங்கள் இராக்கொடிக்கு விடப்பட்டிருக்கும். மின் விளக்குகள் பொருத்தப்பட்ட பட்டங்கள் ஒளிர் ஆரம்பிக்கும்.

அரை நாளில் நடை பெற்று முடியும் பட்டத்திருவிழா ஒட்டுமொத்த சமூகம் ஒன்றின் இன, மத, சாதி நிலைகளைத் தோற்கடித்துக் கொண்டாட்டம் என்ற

உணர்வின் கீழ், மனிதர்கள் மனிதர்களோடு தம்மை பகிர்ந்துகொள்ளும் கூட்டுக்கணங்களை ஏராளமாக நிகழ்த்துகின்றது. அன்று அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மனித முகங்களும் மனங்களும், கதைகளும் பகிரப்படுகின்றன.

இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் தரப்பட்ட இரண்டு புனைவுகளும் போரினால் அல்லது மனித எதிர்ப்புணர்வினால் வன்முறைக்குள்ளாகும் மனிதனைகளால் இடை மறிக்கப்படும் இரண்டு பட்டக்கதைகளைச் சொல்வதை ஒருமுறை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

ஈழத்துக் தமிழ்ச்சூழல் முப்பது வருடத்திற்கு மேலாக போரில் உழன்று அரசியலை பொருளாதாரத்தை சமூகத்தை மட்டுமன்றி அன்பையும் கொண்டாட்டத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ளும் ஒட்டுமொத்த மனத்தையும் சிதறிய வடிவில் கைகளில் ஏந்தி நிற்கின்றது. பெரும்பான்மைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை கொண்டாட்டங்கள் என்பவை பண்டிகைகள், சமயச் சடங்குகளுடன் நின்று போகின்றன. அவர்களின் கொண்டாட்டங்கள் சமயம், சாதி, பொருளாதாரம் போன்ற மையங்களால் குறுக்கப்பட்டு மோசமான சமூகச்சட்டங்களால் ஒழுங்கு செய்யப்படுகின்றன. எம்முடைய மக்களுக்கு சமூகக்கொண்டாட்டம் என்பது அரிதான ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. போர் ஓய்ந்த பிறகு தெற்கில் இருந்து வடக்கிற்கு வரும் சிங்கள மக்களைக் கவனித்துப்பார்க்கலாம், ஒரு தெருவே விடுமுறையைக் கழிக்க ஒட்டு மொத்தமாக பஸ்களில் சேர்ந்து வருகின்றனர். ஒரு முறை பொலநறுவைக்குச் சென்றபோது பராக்கிரமசமுத்திரம் என்னும் குளத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். மாலை நேரங்களில் அங்குள்ள மக்கள் அந்தப் பெருங்குளத்தின் கரையில் வந்து இருந்து குடும்பம் குடும்பமாக சமைத்து, உணவோடு அன்பையும் மகிழ்வையும் பகிர்ந்து கொண்டு போகின்றனர்.

நாங்கள் போரால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், பொருளாதாரத்தால் வறுமைப்பட்டவர்கள் என்பதெல்லாம் சப்பைக்கட்டுகளே. வடக்குக்கு வரும் சிங்கள சுற்றுலாப்பயணிகளை அணுகிப்பார்த்தால் தெற்கில் இருக்கும் மத்தியதர வர்க்க மக்களும், சாதாரண தொழில் சார் பொருளாதாரத்தை சேர்ந்த ஒப்பீட்டளவில் வடக்கு மக்களை விட பொருளாதார பலம் குறைந்த மக்களே சுற்றுலாவிற்கும் கொண்டாட்டங்களிற்கும் வருகின்றார்கள். நாங்கள் இடந்தாண்டி போகாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, கடைசியாக எப்போது குடும்பமாக கடற்கரை ஒன்றிற்கு போனோம்? மிஞ்சிப்போனால் கோயில் திருவிழாவிற்குப் போவதே எங்களுடைய உச்சபட்ச

கொண்டாட்டமாக இருக்கின்றது. நமக்குள் சமூக உறவுகளும் இடைத்தொடர்புகளும் ஏற்பட சமூகநிலைப்பட்ட கொண்டாட்டங்களையும், திருவிழாக்களையும் உருவாக்க வேண்டியிருக்கிறது. சுரண்டப்படும் அல்லல் படும் வாழ்விற்கு ஊடே நமக்கான மனிதப்பகிர்வையும் கொண்டாட்டங்களையும் கண்டுபிடிக்காமல் நாம் எதை நோக்கி வாழப்போகின்றோம்? நாம் கூட்டாகப் பயணங்கள் போக, உணவருந்த, மனிதர்களோடு உரையாட பிற சமூகங்களோடு புன்னகைக்க, கதைக்க, பழகவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

போரினால் சிதறுண்ட மனங்களை மீண்டும் ஒட்ட வைக்கவும் ஆரோக்கியமான மனிதப்பகிர்வுகள் கொண்ட சமூகமாக நம்மை மாற்றிக்கொள்ளவும் பட்டத்திருவிழா போன்ற கொண்டாட்டங்கள் நமக்கு அவசியமாக இருக்கின்றன. அவற்றையே சமூகக் கூட்டு இடைவெளிகள் வேண்டி நிற்கின்றன. அவை வெறும் சமயம் சார்ந்தவையாக மட்டுமில்லை அவை சமூகமயத்தினால் கட்டப்பட்டவையாக இருக்கவேண்டும். பகைமையும் போரும், மனிதர்களைப் பிரித்து அவர்களைச் சுரண்டுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டவை. அவற்றை எதிர்க்கவும் மனித மனங்களை கூட்டுக்கணங்களாகப் பகிரவும் நாம் பட்டத்திருவிழா போன்ற கொண்டாட்டங்களை தொடர்ச்சியாக கண்டு பிடிக்கவும், அவற்றின் ஊடே ஓடும் மானுடத்தின் மைய நூல் இழையில் இணைந்து பறக்கவும் தொடர்ந்தும் எத்தனிக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

இக்கட்டுரைக்கான உசாத்துணை நூல்கள்

1. தொல்லியலும் வடமராட்சியின் பண்பாட்டுத் தொன்மையும் : செ.கிருஷ்ணராசா.
2. வல்வையின் வரலாற்றுச் சுவடுகளும் பண்பாட்டுக் கோலங்களும் : சுசந்தினி தனாபாலசிங்கம்.
3. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் : செ. இராசநாயகம்
4. RE-OPENING OF A NORTH CEYLON PORT - Mr.K. Muthukumarasuvamy
5. <<http://www.sacu.org/kitehistory.html>>

நஸ்ஹா முகைத்ன்

சாயங்காலம் சிக்கிரம்
விடிந்து போகையில்
வானம் கொண்டாடும்
மழைநீரில் ஊறிய காதல்
உறைந்து கிடக்கிறது

ஈர வடிதலோடு
மணலுடலில் ஏங்கி ஏங்கியே
கரைந்து போகும் கடல்

வெண்நீல வானில்
என்னென்னவோ நிலாத்துளிகள்
நேற்று இருந்திருக்கலாம்
இசைக்கருவிகள்
குழவும் மூச்சு

குழப்பமான
முத்தங்கள்
எண்ணி எண்ணி
மெல்ல எச்சிலாகிறது

நீ நீயாகவே
தொலைந்திருக்கிறாய்

நான் வெற்றிடமாக
இரங்கல் நாளினைப்போல
காடுகளின் ஓரத்து
மயானங்களில்
கலந்திருக்கும் பாடல்
அதில் அவ்வளவு
மரணமில்லை

ஒரு படுக்கை
ஒரு கூரை
சில வெளிச்சத்துளிகள்
கொஞ்சம் கனவு

எல்லாமே ரட்சிப்புக்கள்

அரைகுறைக் கொலைபோல
அதுவே விடுதலை
அதுவே தண்டனை

இருந்தாலும்
நான் உயிருடன்
இருக்க எதையேனும்
பருக வேண்டியிருக்கிறது

பாதை
முழுவதுமாய் நீ
முடிவடைவதில்லை
மீண்டும் மீண்டும் அதேதான்
எல்லாம் புதியதாக இருக்கிறது
காதல் எல்லாவற்றிலும்
இருக்கிறது

சொல்லப்படாத வார்த்தையில்
மாறிப்போன பாவனைகளில்
மொழி தெரியாத பாடலில்
அல்லது அதை
நெருக்கமாக்கிய இசையில்

மழையில் நனைந்த கவிதையில்
அதில் தேங்கிக் கிடக்கும்
உணர்வுகளில்

கடலை ரசித்தபடி அருந்தும் ஒரு
குவளை தேநீரில்

அடிக்கடி எழுதி அழிக்கும்
கவிதைகளில்
உன்னை
கொஞ்சம் கண்ணீரும் நிறைய
மெளனங்களுமாக அடைகிறேன்

வழியும் கனவாக
நீரோட்டத்தில் தொடரும்
பயணங்களில் அமைதியான
வாசத்தை நுகர்கிறேன்
அது பூவினுடையது
காற்றுக்குச் சொந்தமானது

காதலைப் போலவே
அது மரணிக்கவுமில்லை
பிறந்துவிடவுமில்லை

கனவுச் சொல்

கிரிஷாந்

“சர்வ வல்லமை படைத்த தேவன்
ஒரு பெண்ணின் கையில்
அவனை ஒப்படைத்தான் “

- Venus Lu Furs -

மீண்டும் ஒரு கனவு பற்றி :

முதலில் கொஞ்சம் இசை, நான் எல்லாவற்றையும் விட இசையில் மௌனமாயிருக்கிறேன். மௌனமென்பது ஆடலும் துள்ளலும் நிறைந்த மௌனமே. கடந்த நாட்களில் நான் கேட்டவற்றில் அற்புதமான சில கோர்வைகளை உனக்கு அனுப்பியிருந்தேன். ஒவ்வொரு மரமும் அசையும் இசையாய் என் மேல் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. புது வீட்டில் வெட்ட வெளியில் நித்திரை கொள்கிறேன். இங்கே இன்னமும் மின்சார இணைப்புக் கொடுக்கவில்லை. அற்புதமாக இருக்கின்றன இரவுகள். இந்தக் கடிதத்தை ஆகாயத்தின் கீழே, மணல் மேட்டில், லாந்தர் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் எழுதுகிறேன், தீ, காற்றில் ஆடியபடி, நிழல்கள் சர்வ அழகுடன் படர்ந்து நிற்கிறது. நான் உனக்கு அனுப்பியவை “Nostalgic” தன்மை கொண்ட இசைக் கோர்வைகள். இங்கே நித்திரை வரும் வரை வானம் இசையாய் மலர்ந்து கொண்டிருக்கும். நிலாவெளியில் மேகங்கள் நுரைத்து மோதி நட்சத்திரங்களும் புகுந்து கொள்வது மாபெரும் கோலமாய், நடைபெற்று முடியாத இசை அரங்காய் என் மேல் பொழிந்துகொண்டிருக்கும்.

உன்னுடன் ஆடுவது. நீ ஆடுவது. நான் பார்ப்பது. பூமியே சுழன்று என் கைகளில் வந்து ஆடுவது போல் அத்தனை மிதமாய் ஒரு பூ நெகிழ்வது போல் ஒரு வயலின் கதறியழுவது போல், ஒரு காதல் வெடிப்பது போல் நீ அசைந்து கொண்டிருப்பாய். ஒவ்வொரு வயலினின் விம்மலிலும் வார்த்தைகளில் நிரவமுடியாத சோகம் தெறித்து நீ கரைந்து விடுவது போல் நிற்கிறாய். மோகமும் இசையும் கலப்பது எந்தளவு போதையானதென்பதை உனக்குச் சொல்கிறேன். இமைகள் மூடிய உன் வாசம் ஒரு யுகத்தாலானது போல் மாற்றுகிறது அந்தக் கணத்தை. கணமே உடலாகி, என் உடலே நீயாக ஆடுகிறோம், ஆடுகிறோம், ஆடிக் கொண்டே ,அத்தனையும் சுழன்று வீழ்ந்து மறைகிறது. நான் ஒரு பெண் .நான் ஒரு ஆண் எல்லாவற்றையும்கடந்த அந்தத் தருணத்தில் மகிழ்ச்சியை ஒரு நோய் போல் உணர்கிறது உடல் ,அத்தனை நெருக்கமாய் ,வேறு வழியற்று.

பெண்ணூடல் பற்றியெழும் பருவம்

காடு, மழையால் வெறித்து நின்று ஆடும் பேய்க்காடு. இரவு, அத்தனை வெளிச்சமான இரவு, எப்படி அந்தப் பேய்மழையில் சாத்தியம் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் நீ நிற்கிராய். மோகமே உருவான ஒரு பெண் தெய்வத்தைப் போல், ஆடையற்று, நித்தியமான ஒரு சிலையைப் போல், தேகம் நிறம் மாறுகிறது, மழை ஒரு ஆசீர்வாதத்தைப் போல் உன்னைப் புனிதப்படுத்துகிறது. கண் இமைகள் சர்ப்ப நாக்கு களைப் போல் விரிந்து, அசைந்து பின் மூடியிருக்கிறது. இரைக்காகப் பதுங்கியிருக்கும் வேட்டையாடும் விலங்கொன்றின் கண்கள் எனக்கு.

நீ அசைகிராய். காடே அசைகிறது. பூமி அசைந்து உன் பாதத்தை வாங்குகிறது. மதம்தெர்த்தெழுகிறது காடு, காடே ஒரு நடன்மாய், காடே ஒரு உடலாய், உயிர்கொண்டெழுந்து வெறியேறி, பூக்கள் விழுந்தளைந்து, கொட்டி, பரவி, வனமே வாசமாய் எழுந்து பித்தேறி வெருளும் யானையைப் போல் காடு அலறுகிறது. பறவைகள் விரிந்த கண்களுடன் உறைந்திருந்தன.

தீயாலானதொரு நேசம், உடல் விட்டெறிந்து பறந்து வருவது போல் உன்னிடம் நெருங்குகிறேன். பல்லாயிரம் ஈட்டிகளின் ஒரே இலக்கைப் போல் உன் உதடுகள் குவிகின்றன. பொருந்துகிறேன். நிசப்தம், இருட்டு. கரைதல், ஒடுங்குதல், உறைந்து நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மதமதர்த்து ஆடுகிறது பூமி, மதமதர்த்து எழுகிராய் நீ, மதமதர்த்த முலைகளில் தழுவி யிறங்குகிறேன். காமமே ஒரு மொத்த வனத்தின் கர்ப்பத்தில் எறிவது போல் நீயும் நானும் பிணைந்து கொண்டோம். பள்ளங்களில் பாயும் வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளின் காலுதைப்பைப் போல் ஒவ்வொரு தொடுகையும் குத்தி, நிமிண்டி. பிரபஞ்சமே ஒவ்வொரு துளியாய்க் கொட்ட, அடங்கி அடங்கி எழுகிறது மூச்சு, திணறுகிறது. மழை கொட்டி மூச்சடங்கி காமமெழுந்து கடலே திரண்டு ஓடுவதைப் போல் பாய்கிறோம்.

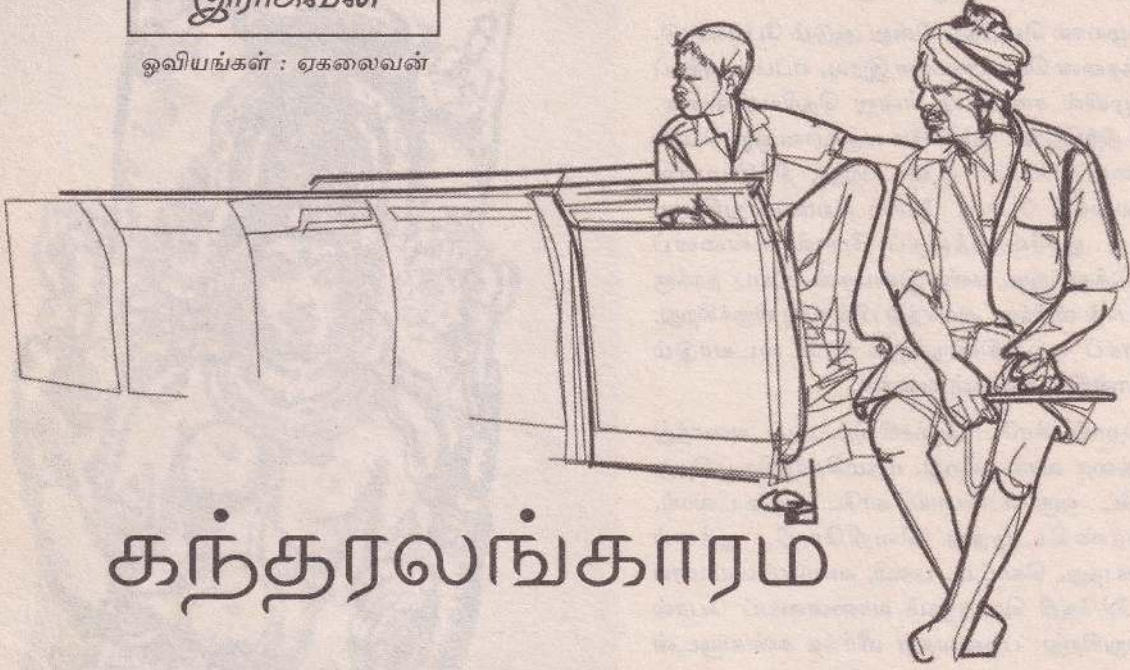
பற்றி விறாண்டி, கடித்து, உண்டு, கொன்று, என் மேல் ஏறி இறங்கும் பெருவிலங்கொன்றை வேட்டையாடி உண்கிறேன். கடித்து, ரத்தம் தரும்பிய விரல்களால் உன்னை ஆரத்தழுவுகிறேன்.

கனவில் எரிந்தோம் ; கனவாய் எரிந்தோம் ; கனவே எரிந்தது .

மனித துயரமும் அபத்தமும் மேலெழும் போது உனது காதலை ஒரு முத்தமாய், உயிர்ப்பிக்கும் ஒரு மருந்தாய் உணர்கிறேன் .

முத்தகோடி முத்தங்கள்.

கந்தரலங்காரம்

ஊருக்குள்ள வண்டில்கார கந்தரென்றால் விரல் சூப்புற பொடிக்கும் தெரியும். ஆள்கொஞ்சம் சண்டியர், அவரும் தங்கச்சி கண்ணகையும் பக்கத்துப் பக்கத்து வீடு ஆனால் ரண்டு வீடும் கனகாலமாய்க் கதை பேச்சில்லை. ஆளுக்காள் செய்வினை செய்ததெண்டு பெண்டுகள் கதைவழிப்படுவினம். ரண்டு பக்கமும் உலகத்தில இல்லாத தூசணம் எல்லாம் பறக்கும். உச்சக் கட்டில கந்தர் "இண்டைக்கு உந்த வேசைய வெட்டாம் விடன்" என்று ஒரு கத்தியை எடுப்பர். "ஐய்யோ, வேண்டாம் வேண்டாம்" என்று அவரை மனிசி பிள்ளையள் இழுத்துப்பிடிப்பினம். கண்ணகையினர் இளையவன் உலக்கையை எடுத்துக் கொண்டு, "வாடா ஆம்பிளையெண்டா வாடர்" என்று படலையடிக்கு ஓடுவான். தாயும் தமக்கையும் இழுத்துப்பிடிப்பினம் அதோட சண்ட நிண்டிடும்.

கந்தர் அம்பன், குடத்தனை, நாகர்கோயில், குடாரப்பு, செம்பியன் பற்று, எருவன், மாசேரி என்று எல்லா இடத்துக்கும் வண்டில் விட்டு பொச்சு மட்டை, பனை மட்டை, தென்னை மட்டை, அலம்பல், கிடுகு இதெல்லாம் ஏத்தியந்து விப்பார், ஏத்துறதுக்கு ஆராவது ஓராளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவார்.

ஊரில கொஞ்சம் வறுமைப்பட்ட குடும்பத்துப் பெடியள் தான் அவரோட ஏத்துறதுக்குப் போவாங்கள். போறாக்களுக்கு ஏதோ அஞ்சப் பத்தைக்குடுத்து சமாளிக்கிறதுதான் கந்தர்ற வழக்கம். போறது இன்னார் தான் என்று நிரந்தரமில்லை. ஒவ்வொருக்காலும் ஒவ்வொருத்தர் கூடப்போவாங்கள். கொஞ்சக் காலமாய் தேவகிளியினர் கடைசித்தவ்வல் கந்தரோட ஏத்தப்போய் வந்துகொண்டிருந்தான். ஏத்தப்போறதெண்டால் விடியப்பறம் மூண்டு மணிக்கெல்லாம் கந்தர் வண்டிலைப்பூட்டி ஏத்திற ஆளோட வெளிக்கிடுவார், அதால ஏத்திறாள் கந்தர் வீட்டுக் கொட்டிலுக்குள்ள தான் படுக்க வேணும் எண்டது எழுதப்படாத கட்டளை. தேவகிளியினர் கடைசி தவ்வலுக்கும் வயது பத்து பதினொண்டுதான் வரும். விடியப்பறம் எழும்பிப்பழக்கமில்லாத பொடியன். குண்டியில வெயில் சுடும்ட்டும் கிடப்பான். கந்தரோட வண்டிலுக்குப் போகத் தொடங்கின நாளில இருந்து பொடியன்ர நித்திரை கெட்டுது. கந்தர் வண்டில்ல வெளிக்கிடேக்குள்ள பொடியனை நித்திரையால எழுப்பிற ஸ்ரைல்தான் முக்கியம்.

“டேய் பொடியா! நேரமாச்சடா எழும்பு! எழும்பு!” என்று சொல்லித் தட்டியெழுப்புவார். பொடியன் அலுத்துப்போட்டு மற்ற்பக்கம் பிரண்டு படுப்பான். பிரகு மாட்டுக்கு வெழுக்கிற துவரங்கம்பை கொணந்து பொடியனர் முதுகில் சாதுவாய் அடுத்தடுத்து இரண்டு தட்டுத் தட்டுவார். பொடியன் துடிச்சுப் பதைச்சு எழும்புவான். உடன் “டேய் நேரமாச்சு வெளிக்கிடு” என்றுவார். வேற வழியில்லாமல் வண்டில்ல தாவி ஏறுவான். வண்டிலுக்குள்ளையும் நித்திரையடிக்கேலாது. கந்தர் வண்டில் விடுகிற வேகத்துக்கு அதுக்குள்ள நித்திரையடிச்சால் ஆளைத் தூக்கித்தூக்கி ஒத்தும். எலும்புகிலும்பெல்லாம் உடைஞ்சு போம். அதால கிறாதிக் கம்புகளைப் பிடிச்சுக்கொண்டு இருந்த இரயில் தூங்கி வழியிறத தவிர தேவ கிளியினர் கடைசி தவ்வலுக்கு வேற வழியில்லை.

இருந்தாப்போல கந்தற்ற தங்கைக்காரி கண்ணகைக்குப் பெரும்பாடிறைக்கத் தொடங்கிற்றுது. அவலினர் கடைசிப்பொடியன் இளஞ்சிங்கம் “உந்த தட்டுவாணிக்கந்தன் செய்வினை செய்துதான் ஆத்தைக்கு இப்பிடிப் போச்சு” என்று சொல்லி வரணியில் மருந்து விழுத்துற குண்டுமணியிட்ட கார் பிடிச்சுத் தாய்க்காரியை சாக்குப்போட்டுக் கொண்டு போனான், அங்க போய் இறங்கினோண்ணை குண்டுமணியினர் வீட்டு முத்தமெல்லாம் வெள்ளம் பாஞ்சாப்போல சூதகம் ஒழுக குண்டுமணிசு மனிசியை உதுல இருத்துங்கோ. உதுகாட்டேரியினர் சித்துவேலை. இஞ்ச மூண்டு இரவு தங்க வேணும்” என்று சொன்னான். அதால இளஞ்சிங்கம் தாயை வரணியில் குண்டுமணியோட விட்டிட்டு வந்திட்டான். அண்டைக்கு இரவு இளஞ்சிங்கம் கண்ணோட கண் மூடேல்ல.

“கூப்பிறந்த தங்கச்சி எண்டும் பாக்காம தட்டுவங்காவி இரத்தக்காட்டேரியில் செய்வினை செய்திருக்கிறானே” என்று மறுகிக்கொண்டு கிடந்தான். தமக்கைக்காரியும் பிரண்டு பிரண்டு படுத்துக்கொண்டு இருந்தா. இரவு ஒரு இரண்டு இரண்டரை இருக்கும். ஓரான் லாம்போட தெருவால போறது இளஞ்சிங்கனுக்கு வெளிக்கட்டில்ல கிடந்து பாக்கத் தெரியுது.

“உந்தக்கந்தன் அழிவான்தான் பிறகும் எதோ செய்வினை செய்து தாழ்க்கிறதுக்கு அடுக்கெடுக்கிறான். இண்டைக்கு இரண்டில் ஒண்டு பாக்க வேணும்” என்று கட்டிலால எழும்பி, தமக்கைக்கும் பறையாமல் கேற்றைத்திறந்து தெருவில் இறங்கிப்பார்த்தால் கந்தர் லாம்போடை முன்னுக்குப் போக அவருக்குப்பின்னால் மூத்த மேள் மலரி, அவலினர் புரியன் குணம், இளைய பெட்டை மல்லி இத்தினை பேரும் அணிவகுத்துப் போகினம். கந்தர் செய்வினை சூனியம் செய்தால்

தெடுத்தானை குளத்துக்க கிடக்கிற சலவைக்கல்லை மிதத்தி அதுக்கடியிலதான் வச்சிட்டு வாரதெண்டு ஊர்முழுக்க கதையிருக்கு. அதால இப்பவும் வினைப்பகுதியை தெடுத்தானைக் குளத்துக்குள்ள தாழ்க்கத்தான் குடும்பமா அணிவகுத்துப்போகினம். இண்டைக்கு உந்த வம்பிலை பிறந்ததுகளைக் கையும் களவுமாய் பிடிச்சு மொக்கயினப்படுத்த வேணும் என்று இளஞ்சிங்கனும் அவையள பின்தொடர்ந்து போனான். பழங்கோயில் முகரியால திரும்பி ஆக்கள் பிள்ளையார் கோயில் பக்கம் போய்க்கொண்டு இருக்கினம். இளஞ்சிங்கனும் பின்னால் போறான். இப்ப தெடுத்தானைக் குளத்தடிக்குத்தான் அவையள் போகினம் எண்டது இளஞ்சிங்கனுக்கு கிளியறாத் தெரிஞ்சிட்டு. அதால கொஞ்சம் எட்டி மிதிச்சு நடக்கிறான். பெரியான் முகரியால திரும்பிச் செங்குந்தர் வீதிக்குள்ள ஆக்கள் இறங்கப்போகினம் என்று பாத்தா, அவையள் பிள்ளையார் கோவில் பின் வீதிக்குள்ளால போகினம். அப்பதான் கந்தற்ற இளையவள் மல்லி திரும்பிப்பார்த்தாள், தங்களுக்குப்பின்னால் இன்னொரு ஆள் வாறது தெரிஞ்சுது. “உதார்?” என்று கேட்டான். பதிலில்லை. திரும்ப “ஆரது?” என்று கேட்டான் பதிலில்லை. அவலினர் குரல் விடுகையால முன்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த மூண்டு பேரும் திரும்பி “என்னது?” என்று கேக்க இளஞ்சிங்கன் ஓட்டமும் நடையுமாய் பின்வாங்க வெளிக்கிட்டான். “ஆரோ ஓரான் எங்களுக்குப் பின்னால் வந்திட்டு திரும்பியோடுது” என்று மல்லி சொல்லக் கந்தர் லாம்பைத் திருப்பினார் அப்ப இளஞ்சிங்கன் பழங்கோயில் முகரியால திரும்புறான். கந்தருக்கு அது இளஞ்சிங்கம்தான் என்று விளங்கிற்றுது “எடியே நரையன் போறான்ரி (இளஞ்சிங்கனுக்கு வயது முப்பதுக்குள்ளதான் எண்டாலும் தலைமயிர் இடைக்கிடை நரைச்சிருக்கு, அதால ஊருக்குள்ள சனமெல்லாம் கண்ணகை அக்கையினர் நரையன் எண்டுதான் அவனைச் சொல்லுறது) “உவந்தான் வண்டில் சாவியை எடுத்திருக்க வேணும் பிடியுங்கோடி” என்று கத்திக்கொண்டு குடும்பத்தோட திரத்தத் தொடங்க, நரையன் ஓடியந்து வீட்டுக்குள்ள உள்ளிட்டுக் கேற்றைப்பூட்டிட்டு கட்டில்ல ருந்த தமக்கையும் முழிச்சு எழும்பிட்டான். “என்னடா, என்ன சங்கதி?” எண்டவள் கேட்டு வாய் மூடேல்ல, கந்தர் லாம்பும் கையுமாய்க் குடும்பத்தோட இளஞ்சிங்கனர் வீட்டுக்கேற்றடிக்கு வந்து “டேய் கள்ளா! வெளியிலவாடா!” என்று கத்தினார். அந்தச் சத்தத்துக்கு அயலட்டையில் உள்ள நாயெல்லாம் குலைக்கத்தொடங்கிற்றுது. இளஞ்சிங்கனர் தமக்கை ஈசிற்கு ஒரு இழவும் விளங்கேல “டேய் என்னடா நடந்தது?” என்று அவனைக்கேக்க “பேசாமல் இரு!

பேசாமல் இரு!" என்று புகுபுகுக்கிறான். "இதென்ன கோதாரி" எண்டிட்டு அவள் கடப்புக்குள்ளால போய் அடுத்த வீட்டு நகுலம் அக்காவை எழுப்பினாள். நகுலம் அக்கா ஏற்கனவே முழிப்பாய்த் தான் கிடந்தவ, கந்தர் போட்ட சத்தத்தில முழிச்சிட்டா. அவலினர் குடும்பமும் கந்தர்வீட்டோட கதைக்கிறேல்ல. நகுலமக்காவின்ர மனுசன் காறனுக்கு பொலீஸ்வேலை என்பத்திமூண்டு கலவரத்தோட ஊர்காவல் துறையில் வேலை பாத் மனுசனை சிங்களப்பகுதிக்கு மாத்தினாப் போல இரண்டு மூண்டு வருசமாய் அந்தாளிட்ட இருந்து தபாலும் இல்லை தந்தியுமில்லை. அந்தாள் ஊரில வேலை செய்யக்குள்ள கந்தரோட தான் சேர்ந்துகுடிக்கிறது, உந்தத் தொண்டை அழுகிதான் என்ற புரியனுக்கு கள்ளுக்கை மருந்து போட்டுக்குடுத்து குடும்பத்தைப் பிரிச்சிருக்கிறான். எண்டு நாளும் பொழுதும் முடிஞ்சு கொண்டேயிருப்பா. இப்ப ஈசிவந்து அவலை எழுப்பின கையோட "என்னடியாத்தை சொல்லு" எண்டு கொண்டு வந்திட்டா. இந்தச் சந்தடியில நகுலமக்காவின்ர மூண்டு பொடியளும் முழிச்ச எழும்பி வந்திட்டாங்கள்.

"உந்தச் சில்லுக்கநெரிவான்! சொறிக்கந்தன் இந்தச் சாமத்தில வந்து போருக்கு நிக்கிறான், நான் என்ன அக்காத்தை செய்யிறது?"

எண்டு ஈசி பதகளிக்க நகுலமக்காவின்ர மூத்தவனும் நடுவிலானும் ஆளுக்கொரு கட்டில் சட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளிக்கிட்டாங்கள். கடைசி தாயின்ர சீலைத் தொங்கலைப் பிடித்துக்கொண்டு போக, எல்லோருமாய்க் கடப்பைத்தாண்டிக் கண்ணை அக்காத்தையின்ர வளவுக்குள்ள இறங்கிச்சினம். "டேய் நரையா! கள்ளப்பொறுக்கி வாடா

வெளியில" எண்டு கந்தர் இளையவள் மல்லி ஒருபாட்டம் துவங்க இளஞ்சிங்கள் முத்தத்தில மறுகிக்கொண்டு நிக்கிறான். நகுலமக்காவின்ர மூத்தவனும் நடுவிலானும், கட்டில் சட்டங்களோட சண்டிக்கட்டு கட்டிக் கொண்டு வாறதைக் கண்டாப்போல தான் இளஞ்சிங்கனுக்கு துணிவு வந்தது. "நில்லடி வாறன்! என்னத்தயடிகளவெடுத்தனான்?" எண்டு கேட்டுக்கொண்டு அவங்கள் ரண்டு பேரும் பொடிக்காட்மாதிரி, இரண்டு பக்கமும் வர இளஞ்சிங்கள்போய் கேற்றைத் திறந்து தெருவில இறங்கினான். பின்னால ஈசியும் நகுலமக்காவும் கடைசியும் இழுபட்டினம். கந்தர் லாம்பை உயர்த்திப்பிடிச்சுக் கொண்டு நிண்டார். இளஞ்சிங்களும் தமக்கையும் வெளியில வந்தால் தானும் மருமோனும் சேர்ந்து இளஞ்சிங்கனைக் கும்ம பெட்டையள் ரண்டுபேரும் ஈசியை கும்முறதுதான் அவையின்ர பிளான். இதுக்கை நகுலமக்காவின்ர பொடியள் ரண்டும் கட்டில் சட்டங்களோட இளஞ்சிங்கனுக்கு பொடிக்காட்டா வருவாங்கள் எண்டு கந்தர் நினைச்சப்பாக்கவேயில்லை. தெருவுக்குள்ள புதினம் பாக்கிறதுக்கு அக்கம் பக்கத்துச் சனங்கள் எல்லாம் குவிஞ்சிட்டுதுகள். கந்தர் சிற்றுவேசனை மட்டுக் கட்டிப்பார்த்தார். தங்கட கையில் கத்தி கொட்டன் எண்டு ஆயுதம் ஒண்டும் இல்லை. லாம்பொண்டுதான் கையில் இருக்கு அதை வச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யிறது? அதுக்கை மருமோன் குணமும் வெறும் பயந்தவன், ஆரும் டேய்! எண்டு உறுக்கினாலே சாறத்தோட மூத்திரம் போக்ககடியவன். அதால கொஞ்சம் அடக்கி வாசிப்பம் எண்டு முடிவெடுத்தார். எண்டாலும் பயந்ததாய்க் காட்டிக்கொள்ளாமல் "வேலிக்கு ஓணானுகள் துணைக்கு வந்தால் நாங்கள் என்ன பயந்திடுவம் எண்டு நினைச்சியளோ இரண்டு மூண்டு நாளாய் வண்டில் சாவியைக் காணேல்ல எண்டு பார்த்தா இண்டைக்குக் கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடிபட்டிருக்கிறார். மரியாதையாய் எடுத்தொளிச்ச வண்டில் சாவியள தந்திடு இல்லாட்டில் வீண் பிரச்சினை வரும் சொல்லிப்போட்டன்" எண்டு சண்டித் தனத்தில இறக்கினார்.

இளஞ்சிங்கனுக்கு அடியும் விளங்கேல்ல நுனியும் விளங்கேல்ல "என்ன பேய்க்கதை கதைக்கிராய், வண்டில் சாவியும் பெண்டில் சாவியும்" எனக்கொண்டும் தெரியாது. நீ செய்வினை செய்து குளத்தடிக்குத் தாக்கக் கொண்டு போகேக்க நான் பாத்

திட்டன் எண்டு கதையை மாத்தாதை.” இளஞ்சிங்கன் நகுலமக்காவின்ர பொடியள் இடமும் வலமுமாய் நிக்கிற துணிவில் உரப்பினான்.

“நரைப்பூசையா! சட்டி கழுவி! நீதான்ரா வண்டில் சாவியை எடுத்தொளிச்சுப்போட்டு கதையை மாத்துறாய். சில்லேறி!” கந்தற்ற இளையவள் மல்லி பதிலுக்கு உரப்பினாள்.

“என்னடி சொன்னளி” என்று கொண்டு இளஞ்சிங்கன் ஓரடி முன்னுக்கு போக, “கிட்ட வாடா பாப்பம் சொடுகா” என்று கந்தர் லாம்பைத் தூக்கி அடிக்க வெளிக்கிட நகுலமக்கான்ர பொடியள் ஓரே நேரத்தில கட்டில் சட்டத்தைத் தூக்கிக் கந்தருக்கு அடிக்க ஓங்க குணம் பின்வாங்கினான். நிலமை பிழைக்குதெண்டவுடனை சங்கரியம்மான் இடையில் புகுந்து “தம்பி ரண்டு பக்கமும் கதையை நிப்பாட்டுங்கோ” என்று அம்ப்ளிபயரை விழுங்கினவன் மாதிரிக் கத்தினார். கந்தரும் ஆரேனும் வந்து விலக்குப்பிடிக்க மாட்டினமோ? என்று பாத்துக் கொண்டுதான் இருந்தவர். நல்லவேளை சங்கரியம்மான் வந்தது. இல்லாட்டில் நகுலமக்காவின்ர பொடியள் ரண்டும் ஓங்கின கட்டில் சட்டம் கந்தற்ற மொட்டந்தலையில் இறங்கியிருக்கும். “கொஞ்சம் பொறுங்கோடாப்பா இப்ப உங்களுக்குள்ள என்ன பிரச்சினை” சங்கரியம்மான் விலக்குப்பிடிக்க வெளிக்கிட்டார்.

கந்தர்தான் முதல் ஆரம்பிச்சார் “அதம்மான் என்னெண்டால் இப்ப ரண்டு மூண்டு நாளாய் வண்டிலைப்பூட்டி வெளிக்கிடேக்க பாத்தால் நுகத்துச் சாவியைக் காணேல்ல என்னட்ட மேலதிகமாய் மூண்டு சாவி இருந்தாப்போல வெளிக்கிட்ட பயணம் நிக்கக்கூடாதெண்டு இருந்த சாவியைப் போட்டுக்கொண்டு வண்டில் பூட்டிப்போனனான் இப்ப பாத்தால் எல்லாச்சாவியும் களவு போட்டுது கிடந்த ஒரு சாவியைத்தான். நேற்றைக்கு விடியப்பறம் போட்டு வண்டிலைப் பூட்டிக்கொண்டு போனன் இப்ப வண்டிலைப் பூட்டுவம் என்று அடுக்குப்பண்ணைக்க பாத்தால் அந்தச் சாவியையும் காணேல்ல. இண்டைக்கு எப்பிடியும் சாவிக்கள்ளனைப் பிடிக்க வேணும் என்று வெளிக்கிட்டுத் தேடேக்குள்ள பாத்தால் இந்த நரையன் தெருவாலை ஓடிப்போய் வீட்டுள்ள உள்ளிட்டான், இந்த நேரத்தில இவன் ஏன் தெருவுக்குள்ள வந்தவன்? எனக்குத்தெரியும்; உவந்தான் சாவியை எடுத்தொழிச்சிருக்கிறான்.” கந்தர் சொல்லி முடிக்க இளஞ்சிங்கன் துள்ளத்தொடங்கிற்றான். “டேய் மொட்டைத் தட்டுவானி! நீ செய்வினை செய்து தாட்கக் கொண்டு போகேக்குள்ள நான் கண்டிட்டன் என்று பேய்தனமா கதை அளக்காத உன்ர சாவியள

நான் கண்ணாலையும் காணேல்ல” சங்கரியம்மான் இளஞ்சிங்கனைக் கையமத்தினான். “தம்பி சிங்கன் கந்தர் கேக்கிறதிலையும் ஒரு நியாயம் இருக்கு இந்த நேரம் தெருவுக்குள்ள உனக்கென்ன அலுவல்? அதுக்கு நீ நியாயம் சொல்லடாப்பா!”

“இதென்னம்மான் நீங்களும் இப்பிடிக்க கதைக்கிறியள், என்ர ஆத்தைக்கு நேற்றுப் பெரும்பாடிறைக்கத் தொடங்கினாப் போல ஓரிடத்தில கொண்டேக்காட்டினன். இரத்தக்காட்டேரில செய்வினை செய்திருக்கெண்டு சொல்லியிருக்கு. அதுகும் இரத்த உறவுக்குள்ள உள்ள ஆள்தான் செய்திருக்கெண்டும் சொல்லியிருக்கு, இரத்த உறவெண்டால் வேற ஆர் எங்களுக்குச் செய்யிறது? இந்தச்சில்லேறுவான் தான் செய்திருக்கிறான்.”

“ஓமடா நரைச்சொடுகா! உன்ர கோத்தேன்ர கெப்பரையடக்கி ஒருபாடம்படிப்பிக்க வேணுமெண்டு நான்தான் செய்தனான் என்ன செய்யப்போறாய்?” கந்தர் ஒரு துள்ளத்துள்ள வெளிக்கிட்டார். “இஞ்சேர் கொஞ்சம் சும்மாயிரடாப்பா கந்தர்! இவன் பொடியன் சொல்லிமுடிக்கட்டும் குழப்பாதை” சங்கரியம்மான் இடைவெட்டினார். பிறகு இளஞ்சிங்கன் தொடர்ந்தான் “அப்புவும் முத்தையன்கட்டில போய் நிக்கிறார் நான் என்ன செய்யிறது? ஆத்தையை தனியத்தான் விட்டிட்டு வந்தனான். மருந்து விழுத்தினா பேந்து பாத்தா, இந்த நாசங்கட்டுவான் இண்டைக்குச் செய்வினை செய்து குடும்பத்தோட தாக்கக் கொண்டு போறான். அதனைப்பாக்கத்தான் நான் பின்தொடர்ந்து போனனான் மற்றும்படி எனக்கு வண்டில் சாவியளப்பற்றி ஒண்டும் தெரியாதம்மான்”

“அப்புவை செய்வினை செய்யிறதெண்டு சொன்னா நாக்கில புத்தெழும்பும். அந்தாள் தானும் தன் பாடும் என்று இருக்குது. உந்த நரைச்சொடுகன் தான் செய்வினை செய்திருக்கெண்டு சொல்லுறான், என்ர பத்ராளி தாயே! நீயே கேட்டுத்தீர்” என்று கந்தற்ற இளைய பெட்டை திட்டத்தொடங்கிட்டான். இதைக்கேட்டாப்போல சங்கரியம்மான்

“பெண்டுகள் உங்கட வாயள வைச்சுக்கொண்டு சும்மாயிருங்கோ! உங்களாலதான் சண்டை தொடங்கிறது.” என்று சொல்லி வாய் மூடுறதுக்கிடையில் அவர்சொன்னது கந்தற்ற இளைய பெட்டைக்கு நல்லாச்சுட்டுப்போட்டுது. “நானும் தொடக்கத்தில இருந்து பாக்கிறன் சங்கரியம்மான்! நீங்கள் அவையின்ர கன்னைக்காகத்தான் கதைக்கிறியள் எங்களில குற்றங்காணுறதிலையே கருத்தா இருக்கிறியள்” என்று வாயை விட்டான். சங்கரியம்மானுக்கு அவள் சொன்னதைக்கேட்டுக் கோவம் தலைக்கேறிற்றுது “எடியே பேப்பெட்டை

நீ அஞ்சும் மூண்டும் தெரிஞ்சான் மாதிரி கதையாதை! வாயை மூடிக்கொண்டிரு. நீங்கள் எல்லாம் ஓராக்கள் எண்டு மதிச்சு விலக்குப்பிடிக்க வந்த என்னிலதான் பிழை, எப்படியானாலும் செய்யுங்கோவன் எண்டு நானும் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்திருக்க வேணும், சரி போகட்டு இரண்டு பக்கமும் மாறி மாறி சொறிஞ்சு கொண்டு நிக்காம இப்ப என்ன செய்யப்போறியள் சொல்லுங்கோ” எண்டு கந்தரப்பாத்துக் கேட்டார். கந்தர் தொடங்கினார்.

“உந்த நரையன் என்ற வண்டில் சாவியளை எடுக்கேல்லை எண்டு நான் சொல்லுற இடத்துக்கு வந்து கற்பூரம் கொழுத்திச் சத்தியம் செய்ய வேணும்”

“நான் என்னதுக்குச் சத்தியம் பண்ண வேணும்? அதுகும் நீ சொல்லுற இடத்துக்கு வந்து? என்னால ஏலாது. நீ பண்ணுறதைப்பண்ணிப்பார்.” இளஞ்சிங்கள் ஏறுப்படத்தொடங்கினான்.

“களவெடுத்த கையெல்லே என்னெண்டு சத்தியம் பண்ணுறது” கந்தற்ற இளைய பெட்டை ஏற்றினான். சங்கரியம்மான் குறுக்கை பாஞ்சார். “எடி பெட்டை நீ கொஞ்சம் சும்மாயிரடியாத்தை தம்பி! சிங்கள்! வீண் கதையள விட்டுப்போட்டு கந்தர் கேக்கிற மாதிரி சத்தியத்தைப் பண்ணித்தொலை. சந்தேகத்தை வளக்காதை”

“சரி சங்கரியம்மான்! உங்களுக்காக நான் சத்தியம் பண்ணுறன் அதேமாதிரி இந்தானும் என்றை ஆத்தைக்கு செய்வினை செய்து தாட்கக் கொண்டு போகேல்லை எண்டு சத்தியம் பண்ண வேணும்” இளஞ்சிங்கள் கந்தருக்குப் பூட்டுப்போட்டான்.

“என்ன கந்தர் பொடியன் கேட்டதில உனக்கேதும் ஆட்சேபனை இருக்கோ” என சங்கரியம்மான் கேட்டார் “எனக்கென்ன ஆட்சேபனை? ஒண்டுமில்லை” கந்தர் ஒரு உசாரோட சொன்னார்.

“சரி இப்ப எல்லாம் அவரவரே போங்கோ! விடிஞ்சாப் போல கனகராவளவானுக்கு முன்னாலை கற்பூரத்தை கொழுத்தி சத்தியம் பண்ணலாம்” எண்டு சங்கரியம்மான் சொல்லி வாய் மூடேல்ல கந்தர் வில்லங்கம் எடுக்க வெளிக்கிட்டார். “என்னம்மான் உங்கட பேய்க்கதை விடிஞ்சப்போல என்ன சத்தியம், இப்ப சத்தியம் பண்ண வேணும், அதுவும் கொல்லற்ற காளிகோயில்ல வந்து சத்தியம் பண்ண வேணும்”. இளஞ்சிங்கள் இதை எதிர்பார்க்கேல்ல இந்த நேரம் அஞ்சொழுங்கை கடந்து கொல்லற்ற காளிகோயிலுக்குப் போறதுக்கு ஆர் என்னோட துணைக்கு வாறதெண்டு கொஞ்சம் பயந்துதான் போனான். எண்டாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல்.” இவற்றை பேய் நியாயத்துக்கு நான் ஆளில்லை. உந்தச்சேட்டையை வேற ஆரோடையும் வச்சுக்

கொள்ள வேணும் உவர் அழைக்கிற இடத்துக் கெல்லாம் வந்து என்னால சத்தியம் பண்ண ஏலாது எண்டு கொஞ்சம் உரப்பிக்கதைச்சான். அப்ப நகுலமக்காவின்ர மூத்தவன் வாலயத்திறந்தான். “நீ ஏன் சிங்கண்ண பின்னடிக்கிறாய்? உன்னோடநாங்கள் வாறம் என்ன நடக்குதெண்டு பாப்பம் வெளிக்கிடு” கந்தர் இதை எதிர்பார்கேல்ல அவற்ற பிளான் என்னெண்டா கொல்லற்ற காளிகோயிலுக்குச் சிங்கள் தமக்கையோடதான் வருவான். இரண்டொழுங்கை தாண்டினால் போல இரண்டு பேருக்கும் நல்ல கும்மும்மலாம் எண்டதுதான். இப்ப நகுலமக்காவின்ர மூத்தவன் இப்பிடிச்சொன்னாப்போல கந்தருக்கு நாடி விழுந்து போச்சு.

உடன சங்கரியம்மான் குறுக்கிட்டார். “இஞ்சேர் கந்தர் குழந்தைப்பெடி மாதிரி கதையாதை ஒருடமும் வேண்டாம், கனகராவளவானுக்கு முன்னால கற்பூரத்தைக் கொழுத்திச் சத்தியத்தப்பண்ணிப்போட்டு போங்கோடாப்பா.” கந்தருக்கு இப்ப வேற வழியில்லை இரண்டு பகுதியும் கனகரா வளவு பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போச்சினம். புதினம் பாக்க வந்த சனமும் பின்னால இழுபட்டுதுகள். கந்தர் மடிக்குள்ளால ஒரு குறோஸ்கற்பூரத்தை எடுத்து சங்கரியம்மானிட்ட குடுக்கேக்குள்ள புதினம் பாக்க வந்த சனம் ஏதோ குசுகுசுத்துதுகள். சங்கரியம்மான் கோயில் படியில கற்பூரத்தை உடைச்சுக் கொழுத்தினார். முதல்ல இளஞ்சிங்கள் வந்து, “நான் ஒருத்தற்ற வண்டில் சாவியையும் களவெடுத்து ஒழிக்கேல இது கனகராவளவு பிள்ளையார் மேல் சத்தியம்” எண்டு கற்பூரத்தில அடிச்ச சத்தியம் பண்ணினான். நூந்த கற்பூரத்தை சங்கரியம்மான் திரும்பவும் கொழுத்த, கந்தர் வந்து “இந்த கனகரா வளவான் மேல சத்தியமாய் நான் ஆருக்கும் செய்வினை செய்து தாட்கக்கொண்டு போகேல்லை” எண்டு கற்பூரத்தில அடிச்சப் பதில் சத்தியம் பண்ணினார். அதோட சங்கரியம்மான் “ம்... இனி அவரவரே போய் உங்கடை அலுவல்களை பாருங்கோ” எண்டு சொல்ல எல்லாரும் கலைஞ்சு போச்சினம். பிரச்சினையெல்லாம் இதோட முடிஞ்சு போச்சுது எண்டுதான் எல்லாரும் நினைச்சினம். ஆனால் கந்தர் என்ன சும்மா ஆளே? அவர் வேறை விதமாய் பிளான் பண்ணினார்.

இதுக்கிடையில இன்னொரு சங்கதியும் நடந்தது. அண்டைக்கு விடியப்பறம் கனகராவளவானுக்கு முன்னால இளஞ்சிங்களும் கந்தரும் சத்தியம் பண்ணிப்போட்டு வரேக்குள்ள நகுலமக்கா தன்ற வீட்டுக் கிடுகு வேலிக்குக் கீழால மூண்டு வண்டில் சாவியள ஆரோ உள்ளே தள்ளியிருக்கிறதைக் கண்டிட்டு சங்கரியம்மானை மறிச்சுக்கூட்டிக்கொண்டு வந்து “இஞ்சேர் அம்மான் சாவியளை ஆரோ

மாதவன், ஏன்?" என்று கேக்க, அவன் நடுவிலான் முகத்துக்கு டோச் அடிச்சான். நடுவிலானுக்குப் பத்திக்கொண்டு வந்திட்டுது. "ஆரடா பூழல் முகத்துக்கு டோச் அடிக்கிறாய் நிப்பாட்டு" என்று உறுக்க வெளிக்கிட, நான் ஈபிஆர்எல் எப் காம்பில இருந்து வாறன். உம்மடை அண்ணரைக்கூட்டிக் கொண்டே விசாரணை நடக்குது, உம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு வரட்டாம்" என்று டோச்சை நடுவிலான் முகத்துக்கு தொடர்ந்து அடிச்சபடியே அந்தப்பெடியன் சொல்ல, "நீ எங்க இருந்து வந்தாலும் முதல்ல டோச் நிப்பாட்டு, பழக்க வழக்கம் தெரியாத ஆளாய் இருக்கிறாய்" என்று நடுவிலான் முறாவத்தொடங்கினான். நகுலமக்கா பதகளிச்சிப்போனா.

"என்னத்துக்கப்பு விசாரணை?"

"அதம்மா கதிர்காமு கந்தர் எண்டான் தன்ர வண்டில் சாவியள் களவு போட்டுதெண்டும் அதை ஆதவன், மாதவன் ரண்டு பேரும்தான் எடுத்தொழிச்சதெண்டும் எங்களிட்ட வந்து முறைப்பாடு செய்திருக்கிறார்" என்று அந்தப்பெடியன் சொல்ல. "என்ர கனகரா வளவானே! இந்த அநியாயத்தையெல்லாம் நீ பாத்துகொண்டிருக்கிறியோ?" என்று கோயில் பக்கம் திரும்பி நகுலமக்கா கையளக்குவிச்ச தலையில அடிச்சா.

"ம்..நீர் சைக்கிள் ஏறும்" என்று ஈ.பி காரன்

நடுவிலானைப்பார்த்து வெருட்டுற மாதிரிச் சொன்னான்.

"நான் என்ர சைக்கிள் வருவன் நீர் போம் ஐசே" என்று நடுவிலான் உரப்ப.

"ம்... அப்ப சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும் நான் இதிலை நிக்கிறன்" எண்டான் ஈபி காரன். நடுவிலான் "அம்மா தம்பியாக்கள் உதிலை நில்லுங்கோ நீங்கள் அங்கை வரவேண்டாம். நான் போட்டு வாறன்." என்று வீட்டை போய் தன்ர சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டுவந்து ஈபி காரனோட போனான்.

நகுலமக்கா அஞ்சும் கெட்டு அறிவும் கெட்டு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் கொஞ்ச நேரம் கடைசியோட தெருவில நிண்டு பதகளிச்சுப் போட்டு சங்கரியம்மான் வீட்டை போனா. சங்கரியம்மான்

ஒரு சுருட்டைப்பத்த வச்ச இரண்டு இழுவை இழுக்க நகுலமக்காவின்ர குரல் கேட்டுது. சாக்குக் கட்டிலால எழும்பி படலையடிக்கு வந்து பார்த்தார். நகுலமக்காவும் கடைசியும் நிக்கினம்.

"என்னடியாத்தை பொழுதுபட்டாப் போல வந்து நிக்கிறாய்?"

"அதம்மான் உந்தச்சில்லேறுவான், சிதறிக்கொட்டுப்படுவான்! சொறிக்கந்தன் என்ர மூத்தவனையும் நடுவிலானையும் வண்டில் சாவியள களவெடுத்ததெண்டு ஈ.பி.ல குடுத்திருக்கிறான்.

அவங்கள் வந்து பொடியனை கூட்டிக்கொண்டு போட்டாங்கள், எனக்கு ஈபி காற்றினர் காம்பும் எங்க இருக்கெண்டு தெரியா.”

“எட! உந்த நாசங்கட்டுவானால எப்ப பாத்தாலும் வில்லங்கம் தான். நேற்று இளஞ்சிங்கன் இண்டைக்கு உன்ர பொடியனோ? ஈபி காற்றர் உவன் தனபாலன் வீட்டிலையெல்லோ இருக்கிறாங்கள். பொறடியாத்தை வாறன்” என்று சொல்லிப்போட்டு கொட்டிலுக்கை போய் சவுக்கத்தை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு, வந்து படலையைத்திறந்து வெளியிலை வந்து அண்டிச்சாத்திக்கட்டிப்போட்டு அவையனோட வெளிக்கிட்டார்.

சங்கரியம்மானினர் கையைக் கடைசி பிடிக்கக், கடைசினர் கையைத் தாய் பிடிக்க அந்த மைம்மலுக்கை மூண்டு பேரும் தட்டுப்பட்டு தடவுப்பட்டு நடந்தினம். வழி முழுக்க நகுலமக்கா கந்தரை “சில்லேறுவான்! சிதறிக்கொட்டுப்படுவான்! தலையழிவான்! காதுக் கட்டன்! தட்டுவங்காவி!” என்று வாய் ஓயாமல் திட்டிக்கொண்டு வந்தா. “அங்க வந்து உப்பிடித் திட்டிக்கிட்டி போடாதையடியாத்தை ஈபி காற்றர் தங்களிட்ட ஆர் முதல்ல வந்து முறைப்பாடு செய்யினமோ அவையன் குற்றம் குறையிலாத ஆக்களெண்டும் மற்றாக்கள் தான் பிரச்சினையானவை எண்டும் நினைச்சுத்தான் விசாரிப்பாங்கள். அதால பக்குவமாய் நடக்க வேணும்” என்று சங்கரியம்மான் நகுலமக்காக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். கிரான் சங்கக்கடைக்குப் பக்கத்து ரோட்டால இறங்கி இரண்டு குச்சொழுங்கைக்கு உள்ளால திரும்ப ஒரு ஓடைக்குள்ள ஈபி காற்றர் காம்பு இருந்தது. முன் ஹோல் ஒரு கதிரையில தாடிக்காரன் ஒருத்தன் இருக்கிறான். அங்காலை மூண்டு கதிரையில கந்தரும் மருமோன் குணமும் கந்தற்ற வலக்கை பிட்டிசங் கந்தசாமியும் இருக்கினம் மற்றப்பக்கம் நகுலமக்காவின்ர மூத்தவனும் இளையவனும் கையளைக்கட்டிக்கொண்டு நிக்கினம். வெளிப்படியில தேவகிளியினர் தவ்வல் குந்தியிருக்கிறான். சங்கரியம்மானாக்கள் வாறதைக் கண்டிட்டு அந்தத் தாடிக்காரன் “ஆர் நீங்கள்” என்று உறுக்கிற மாதிரிக் கேக்க நகுலமக்கா. “ஆதவன் மாதவன்ர அம்மா இது என்ரை கடைசிப்பிள்ளை யாதவன், இவர் என்ர அம்மான்” என்று அழுவாரைப்போல சொல்ல, தாடிக்காரன் தலையாட்டினான்.

“இப்ப விசயம் என்னெண்டா பொறுப்பாளர் இந்த முறைப்பாட்டுக்காரர் கந்தர் வண்டில் கொண்டுபோய் தென்னம்மட்டை, பொச்சு, கிடுகு, அலம்பல் என்று ஏத்திக்கொண்டு வந்து வித்துச்சீவிக்கிற மனுசன், நல்ல உழைப்பாளி. இந்தப் பொடியன் பேய்த்தனமாய் வண்டில் சாவியள எடுத்தொளிச்சதால இப்ப

தொடர்ந்து மூண்டுநாள் வண்டில் கட்டி போகேல்ல, மூண்டுநாள் வருமானமும் பட்டுது, குடும்பமும் கலர்ந்தில போகுது, நீங்கள் நியாயம் நீதி தெரிஞ்ச மனுசர் ஏதோ பாத்துச்செய்யுங்கோ” என்று பிட்டிசங் கந்தசாமி பொறுப்பாளருக்கு ஓதினார். பொறுப்பாளர் திரும்பி நகுலமக்கான்ர பொடியனைப்பார்த்து

“என்னடாப்பா படிக்கிற பொடியளா இருந்து கொண்டு சொறிப்பகிடி விடுறியனோ?” என்று உறுக்கினார் அவங்கள் கொஞ்சம் பயந்துதான் போனாங்கள். “சத்தியமாய் அண்ணை, நாங்கள் இவரின்ர வண்டில் சாவியை எடுத்தொளிக்கேல்ல” என்று அழுவாரைப்போல இரண்டு பேரும் சொல்ல “எனக்கு கோவத்தைக் கிளப்பாதேங்கோ தம்பியவை, உங்கட வேலிக்குள்ள தான் மூண்டு சாவியும் கிடந்ததாம். சாவிக்கென்ன கால் முளைச்சு நடந்து வந்ததோ” என்று பொறுப்பாளர் பொங்கினார். அப்பதான் நகுலமக்கா வாயைத் திறந்தா. “பொறுப்பாளர் தம்பி நீங்களும் எனக்குப் பிள்ளை மாதிரித்தான் நேற்றைக்கு விடியப்பறம் இந்தான் தன்ர வண்டில் சாவியளை மருமோன்காரன் இளஞ்சிங்கன் எடுத்தொழிச்சுப்போட்டான் என்று கதைவழிப்பட்டு கோயிலுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போய் கற்பூரம் கொழுத்திச் சத்தியம் வாங்கிவிச்சவர் அது நடந்தாப் போலதான் எங்கட வீட்டு வேலிக்குள்ள மூண்டு வண்டில் சாவியள தள்ளி விட்டிருகிறதை நான் முதல்ல கண்டனான் பிறகு இவர் என்ர மாமாவைக் கூப்பிட்டுக்காட்டினன் அப்ப இந்தான் சொல்லுறார் அந்தச் சாவியள ஒருத்தரும் தொட வேண்டாம் அதில செய்வினை செய்து வச்சிருக்கிறன் என்று. இண்டு வரைக்கும் நாங்கள் ஒருத்தரும் அந்தச்சாவியள்ள கை தொடேல்ல. நீங்கள் இப்ப வாந்தாலும் பாக்கலாம்” அவ சொல்லிக்கொண்டு போகேக்குள்ள கந்தர் அவவை வெருட்டுற மாதிரிச் செருமிப்போட்டு, பல்லை நெறுமி நாக்கைக் கடிக்க பொறுப்பாளருக்கு பத்திக்கொண்டு வந்திட்டிட்டு ஒரு கதையுமில்லை, படக்கெண்டு எழும்பிக் கந்தருக்கு கன்னத்தைப் பொத்தியொண்டு குடுக்கக் கந்தர் விறைச்சுப்போனார், பிட்டிசங் கந்தசாமியும், குணமும் எழும்பி வெளியில ஓடிச்சினம்.

“கெட்ட ராஸ்கல்! உன்ர வயதுக்கு மரியாதை குடுத்து தான் இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையா இருந்தனான், என்னது செய்வினை செய்யிறியோ இண்டையோட எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு ஒழுங்காய் இருக்க வேணும் இல்லாட்டி லைற் போஸ்ரில கட்டி மண்டையில தான் போடுவன்” பொறுப்பாளர் உறுக்கினார். சத்தம் கேட்டு மற்ற ஈபி பொடியனும் வெளியில வந்து நிண்டு பாத்தினம். அந்த நேரம் நகுலமக்காவின்ர நடுவிலான் “பொறுப்பாளர்

அண்ணை அதில குந்தியிருக்கிற பொடியனையும் ஒருக்கால் விசாரியுங்கோ!" என்று தேவகிளியினர் தவ்வலைக்காட்டினான். அப்பதான் பொறுப்பாளர் அவனைப்பார்த்தார். அவன் எழும்பியோட வெளிக்கிட்டான். மற்ற ஈப்பிப் பொடியன் ஓடிப்போய் அவனை மடக்கிப்பிடிச்சுக்கொண்டு வந்து பொறுப்பாளருக்கு முன்னால விட்டாங்கள். அவர் "இவன் ஆர்?" என்று கேக்க "இவன் உங்களுக்கு முறைப்பாடு செய்தவரோட வண்டிலுக்குப்போறவன்" என்று நகுலமக்காவின்ர மூத்தவன் சொன்னான் தேவகிளியினர் தவ்வல் முழியைப்பிரட்டுறதைப் பாத்தோண்ணை பொறுப்பாளருக்குக் கரவு தொட்டுது.

"ஆரடா சாவியளை எடுத்தொளிச்சது?" பொறுப்பாளர் தவ்வலை உறுக்கினார்.

"இவையள் ரண்டு பேரும் தான்" என்று நகுலமக்காவின்ர பெடியளைக்காட்டினான்.

"நீ கண்டனியா?" என்று பொறுப்பாளர் திரும்பவும் கேட்டார், தவ்வல் ஓமெண்டு தலையட்டினான்.

"தோழர் உந்தக் கொய்யாவில ஒரு கம்பு புடுங்கிக்கொண்டு வாங்கோ!" என்று பொறுப்பாளர் ஒரு ஈப்பி காரனைப்பார்த்துச்சொல்ல, அவனோடிப்போய் முத்தத்துக்கொய்யாவில ஒரு கம்பு முறிச்ச உருவிக்கொண்டு வந்து பொறுப்பாளரிடக் குடுத்தான். பொறுப்பாளர் கம்போட எழும்பத் தவ்வல் ஐய்யோ! அண்ணை! அடிக்காதேங்கோ! அடிக் காதேங்கோ! என்று அழுது குழறத்தொடங்கிட்டான். பொறுப்பாளரும் பாவ இரக்கம் பாக்காமல் தவ்வலுக்கு நாலுக்காறு மளமளவெண்டு குடுத்தார். தவ்வல் சுருண்டு விழுந்து எழும்பியோட வெளிக்கிட ஈப்பிக்காரர் இரண்டு பேர் ஓடியந்து தவ்வலை இழுத்துப்பிடிச்சிட்டாங்கள்.

"டேய் ராஸ்கல் கெதியா உண்மையைச்சொல்லு இல்லை உன்னைச் சவமாக்கிப்போடுவன்" என்று பொறுப்பாளர் சன்னதங்கொள்ளத் தவ்வல் "இனி அடிக்காதேங்கோ அண்ணை, நான் உண்மையைச் சொல்லுறன்", என்று அழுதழுது சொன்னான்.

சொல்லு! சொல்லு! கெதியாய்ச் சொல்லு என்று பொறுப்பாளர் உறுமினார்.

"சாவியளை நான்தான் அண்ணை எடுத்தொளிச்ச னான்" தவ்வல் சொன்னதைக்கேட்டுக் கந்தர் முதல் கொண்டு எல்லோரும் ஷோக்காப் போச்சினம்.

"ஏன்ரா எடுத்தொளிச்சனி?"

"அதண்ணை இவர் கந்தரப்பாவோட வண்டிலுக்குப் போறதெண்டால் இவற்ற வீட்டில போய்ப் படுக்க வேணும், விடியவெள்ளை எழும்ப வேணும்,

எழும்பாட்டி இவர் துவரம் கெட்டியால அடிச்சுத்தான் எழுப்புவார். இந்த ஆய்கிளையளுக்காண்டித்தான் நான் வண்டிச்சாவியளை எடுத்தொளிச்சனான், என்னை மன்னிச்ச விட்டிடுங்கோ அண்ணை!"

எண்டு தவ்வல் அழுதழுது சொல்லப் பொறுப்பாளர், "ஓர்றா ஓடித்துலையடா!" என்று தவ்வலைக் கலைச்ச விட்டார், நகுலமாக்காவின்ர பொடியளைக்கூப்பிட்டு

"தம்பிமார் ஒரு மிஸ்ரேக் நடந்து போச்சு குறை விளங்காமல் போட்டுவாங்கோ" என்று சொன்னார், பிறகு கந்தராக்களைக் கூப்பிட்டார். "இஞ்சை வாரும் ஐசே உம்மட வயதுக்கு மதிப்புக் குடுத்துதான் இந்த முறைப்பாட்டை எடுத்தனான். கடைசில நீர் நாய் வேலை பார்த்திருக்கிறீர், இதுக்கெல்லாம் உம்மை போஸ்ரில கட்டி மண்டையில போட்டால் தான் சரிவரும். உங்களுக்காக நாங்கள் ஆயுதம் தூக்கியிருக்கிறம் நீங்கள் என்னடாவெண்டா, செய்வினை சூனியம் என்று திரியிறியள் நீங்களெல்லாம் எப்ப ஐசே திருந்தப்போறியள்? இனி இப்படியேதும் மிஸ்ரேக் நடந்துதெண்டால் உம்மையும் நிச்சயம் மண்டையில போடுவன்", என்று வோர்ன் பண்ணிக் கலைச்ச விட்டார். அதுக்குப்பிறகு ஊர் அமைதியாய் இருந்தது. ஆனால் இந்தச்சம்பவம் நடந்து ஒரு மாதத்துக்குள்ள புலிப்பொடியள் ஈப்பிக்காரரின்ர காம்ப ரவுண்டப் பண்ணியடிச்சப் பொறுப்பாளரும் அவரோட ரண்டு தோழர் மாரும் செத்திட்டினம், கந்தர் எறிமாடனையும், சுடலை மாடனையும் வைச்ச செய்வினை செய்துதான் ஈப்பி பொறுப்பாளரும் அவரோட ரண்டு பேரும் செத்ததெண்டு ஊருக்குள்ள சனங்கள் பரவலாகதைக்கத் தொடங்கிச்சினம்.

இதழில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஓவியங்கள் மற்றும் படங்கள் இணையத் திலிருந்து பெறப்பட்டவை. ஓவியர்களுடைய பெயர்களை முடிந்தவரை பெற முயற்சித் திருக்கிறோம். பெயர் குறிப்பிடப்படாத ஓவியங்களுடைய ஓவியர்களை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மேலும் ஆக்கங்களை அனுப்புவவர்கள் தங்களுடைய ஆக்கத்தாடன் இணைக்கப் பொருத்தமான படங்களையும் அனுப்பி வைக்கலாம்.

(1969 இல் எழுதப்பட்டதாக கருதப்படுகிறது)
 நிச்சர்ட்டி டி சொய்சா (18.03.1958 - 18.02.1990) நாடறிந்த ஒரு ஊடகவியலாளர், எழுத்தாளர், மனித உரிமைச் செயற்பாட்டாளர். அவர் 18.02.1990 அன்று அப்போகைய அரசுடன் இணைந்து செயற்பட்ட ஒரு கொலைவெறிக் கும்பலால் கடத்தப்பட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டார் என நம்பப்படுகிறது.

தமிழில்: இ.ரமணன்

கவிஞன்

நான் கமராவின் கண்ணாவேன்
 ஒருபோதும் மறுதலிக்காமலும் மடைமாற்றாமலும்
 பிரதிபலிப்பது மட்டுமே முடியும்.

நான் கமராவின் கண்ணாவேன்
 வாழ்வினதும் வீழ்வினதும்
 அரவமற்ற பதிவாளன்,
 இந்தக் கண்
 பிரதிபலித்தல் மட்டுமே புரியும்
 ஒருபோதும் மாய உருக்களை உண்டாக்கவும்
 யதார்த்தத்தை கேள்விக்குள்ளாக்கவும்
 எதையும் நிராகரிக்கவும் இயலாதது

நான் கமராவின் கண்ணாவேன்
 நான் பிரதிபலிப்பது
 யதார்த்தம் தவிர
 வேறொன்றுமில்லை.

புற யதார்த்தம்
 பார்வையாளன் மனதை
 உருவநிலையிலிருந்து
 உணர்ச்சிமிகைநிலைக்கு
 மடைமாற்றும் திறனற்றது.

அவையெல்லாம்
 தமது உண்மைகளை வடிவமைக்க விடுகிறேன்

எனது மாயாஜாலம் மூலம்.
 என்னால் நிராகரிக்க முடியாது
 உண்மைக்குப் பதிலீடாகும்
 புற யதார்த்தத்தை,

அத்துடன்,
 இயல்பான தெரிவினால்
 நிராகரிக்கப்படுவதற்கும்
 எனக்கும் தொடர்பேயில்லை
 என் வல்லமை முழுவதும் களவாடப்பட்டு
 எனக்குத் திராணியற்றபோது
 நெருக்கடி நேர இரவொன்றில்
 என்கண்கள்
 காண்பது காலம் தயவு காட்டிய மனிதர்களை
 மட்டுமே.

புயலின் நடுவிலுள்ள கண்ணாவேன் நான்
 என்னைச்சூழ இடைவிடாது சுழல்கின்றன
 எரியூட்டல், மரணம், அழித்தொழிப்பு எல்லாம்
 தீர்க்கதரிசிகள், போதகர்கள் சிலவேளைகளில்
 மீட்பர்களதும்
 சொற்களின் தேசத்தை ஆளும் புளித்துப்போன
 வாசகங்களும்
 தொலைந்து போயின
 இருளில் உற்று நோக்கும்
 என் குருட்டுக் கண்பார்வையில்.

வெற்றி நாள்

மே பத்தொன்பதில்
 போர் முடிந்த பொழுதுகளில்
 எம்மில் பலர்
 ஆடினோம் ஆனந்தத்தாண்டவம்; தெருவெங்கும்
 பகிர்ந்தளித்தோம் இலவச கிரிபத்
 எம்மில் சிலர்
 இடைத்தங்கல் முகாமில் இருந்தோம்
 விசும்பலும் வெறுவயிறுமாய்
 சிப்பாய் மகனின் புகழுடலை புதைக்கும்
 இன்னும் சிலர்;
 அவை அழுகவிருக்கும் பிணங்களல்ல
 வீரர்களென்று
 எமக்கு நாமே ஆறுதல் சொன்னோம்
 இன்னும் சிலர் தொடர்ந்து தேடினோம்
 இல்லாதுபோன தாய், தந்தை சகோதரங்களென.

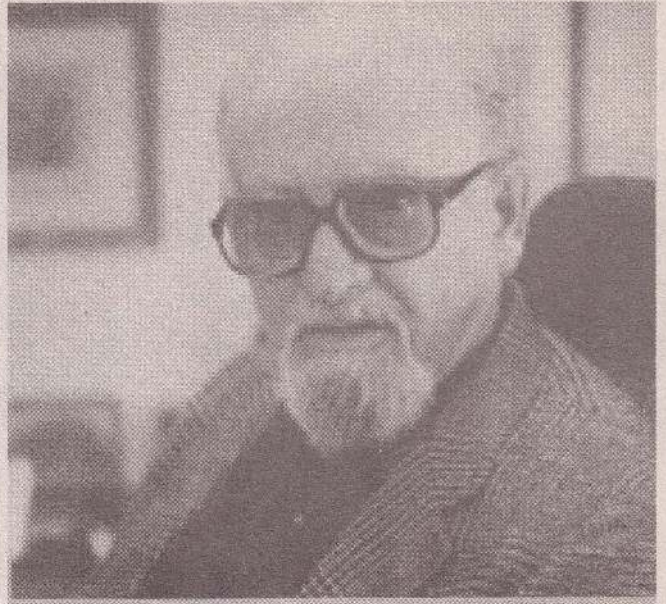
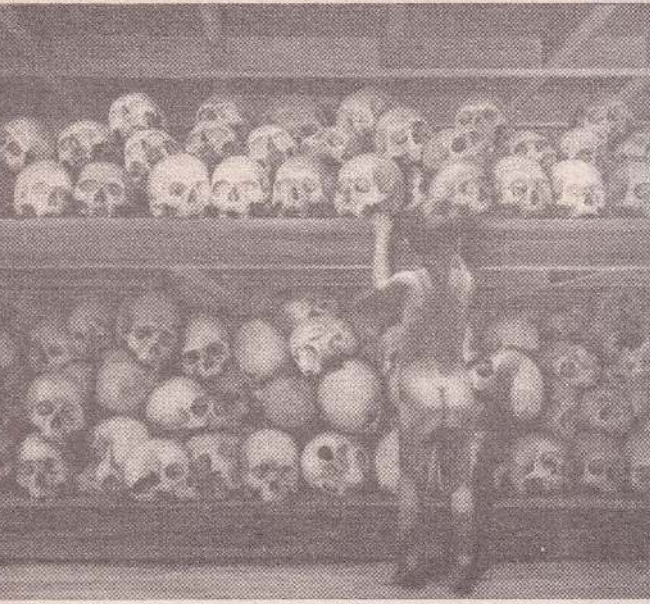
ஆக
 வெற்றிக்கொடிகள் விரியும் பொழுதில்
 படையணி அணிநடை கடந்திடும் பொழுதில்
 ஆண்டு மூன்றின் முன் தோற்கடித்த
 பகைவர்கள் கொடுமையும்
 எப்போதும் களிப்பில் திளைக்கும்
 வென்றவர் வீரப்பிரதாபமும்
 தலைவர்கள் பலமுறை பலமுறை
 பகன்றிடும்போது
 உண்மையில் நாமறிவோம்
 போரில் வெற்றியாளர் என்று யாருமில்லை
 என்றுரைப்பது மடத்தனம் என்றே.

விவிமாரி வெண்டபூற்றென் இலங்கையின் முக்கியமான கவிஞர்களில் ஒருவர். தனது "எதுவும் உன்னைத் தயார்செய்யாது" (Nothing Prepares You) எனும் ஆங்கிலக் கவிதை நூலுக்காக 2007 இல் இலங்கையின் கிரேசியன் பரிசு பெற்றார். இவரது கவிதைக்காக சார்க் அமைப்பின் கவிதைக்கான பரிசை 2009 இல் டெல்ஹியிலும் இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதை ஆங்கிலக் கவிதைக்காக 2011 இல் கொழும்பிலும் பெற்றவர்.

2010 இல் "கண்மடலை இறுகத் தைத்துக்கொள் (Stitch Your Eyelids Shut) கவிதைத்தொகுதியை வெளியிட்டிருந்தார். சிங்கள மற்றும் பெல்ஜிய இனத்தினரை மூதரதையராகக் கொண்ட இப்பெண் கவிஞரை "ஆத்மாவைத் தட்டும் ஒரு மென்மையாக மீள்நினைவுகொள்ளும் தன்மையுடைய சுட்டிடுக்கமான பரணி" உடைய கவிஞர் என்கிறது கிரேசியன் பரிசளிப்புக்குறிப்பு. 2011 ஆண்டு காலி இலங்கிய விழாவில் பத்திரிகையாசிரியர் லசந்த விக்கிரமதுங்கவின் படுகொலை பற்றி தனது கவிதைப்பதிவை செய்திருந்தார். அவரது கவிதைகள் சிங்கள, ஸ்பனிஷ், சுவீடிஷ் மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழில்: இ.ரமணன்

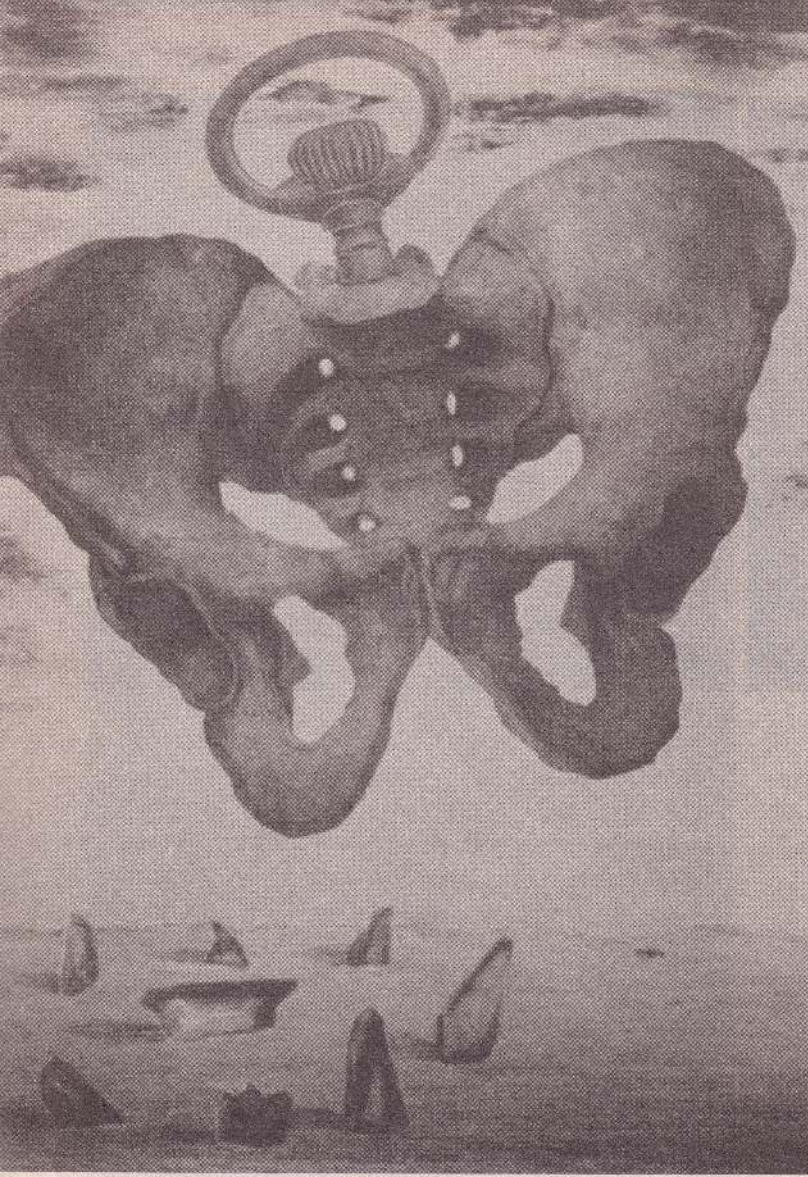

சிறுவன்

வானம் திறக்கிறது.
 தேவதைகள் கண்ணீரைக் கட்டவிழ்த்தனர்.
 அச்சிறுவனின் முகம் வெளிநி
 பின் மங்கிப்போனது.
 அவனைக் கொன்றஅவன் கொல்லப்பட்டான்.
 நட்சத்திரங்கள் விழுகின்றனபெக்கன் மரத்தின்
 உதிர் இலைகள்போல.
 அவன் முகம் வெளிநிபின் மங்கிப்போனது.
 அவனைக் கொன்ற அவன்
 இன்னும் கொல்லப்படவில்லை. கடவுள்
 காலத்தைநிகழ்த்துகிறார்.
 அவன் இருப்பான், அவன் இருந்தான்.
 அச்சிறுவனின் முகம் வெள்ளையாகிறது.
 அதன்பின்னர் எழுந்துதன் மிதிவண்டியில்
 தூரப்போகிறான்.
 இருந்ததும் இருக்கப்போவதும் அதுதான்.
 கடவுள் காலத்தைநிகழ்த்துகிறார்.
 கடவுள் -என்னஒருகனவு!
 பெக்கன்விதைப் பருப்புகள் வெடித்துச்
 சிதறுகின்றன.
 மருத்துவர்கள் ஒரு அதிசயத்தை
 நிகழ்த்தவெனஅயராமல் முயல்கின்றனர்.

றுப்பெர் ஸ்லோவாக்கியாவில் 1924 இல் பிறந்த ஒரு யூத இனத்தவர். அவர் பலஸ்தீனுக்கு (இஸ்ரேல் உருவாக்கப்படமுன்) 1941 இல் குடிபெயர் அவரது பெற்றோரும் உற்றோரும் நாஜிக்களால் விசக்கிடங்கில் கொல்லப்பட்டனர். அதன்பின்னர் அவரது உலகம் பற்றியபார்வை அந்தவிசக்கிடங்கு எனும் விடயம் ஊடாகவே நிகழ ஆரம்பித்தது. அந்த விசக்கிடங்கு திகில் நிகழ்வையயன்படுத்தும் இன்றைய இஸ்ரேலிய அரசியல்வாதிகளினது ஏனையோரை அடக்குவதற்கான கொள்கை நியாயப்படுத்தல் செயற்பாடு போலல்லாது, விசக்கிடங்கின் கொடூரம் மற்றவரையும் (Other) பெரும் பரிஷுடனும் சகிப்புத் தன்மையுடனும் எல்லா வேற்றுமைகளையும் புறந்தள்ளி ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலைக்கு நம்மை இட்டுச்செல்ல வேண்டும் என்கிறார் கவிஞர். தனது குடும்பத்தையும் பிள்ளைப்பருவத்தையும் தன்னிடமிருந்து பறித்ததீயனவே அவரை ஒரு அடிப்படைவாதம், நிலப்பரப்பை ஆராதிகும் மனநிலை என்பவற்றுக்கு எதிரான மற்றும் இஸ்ரேலின் விடாப்பிடியான நில ஆக்கிரமிப்பு என்பவற்றை எதிர்க்கும் ஒருஎதிர்ப்புநிலைக் கவிஞராக மாற்றின. இஸ்ரேலிய நகரங்களில் தற்போது (2015-2016 காலப்பகுதியில்) அதிகரித்து வரும் புதிய வன்முறைகள் பல தசாப்தகால அடக்குமுறை மனப்பான்மையின் தோன்றல். இதனால் விதியெங்கும் சிறுவர்கள் சிறுவர்களால் படுகொலை செய்யப்படுதலும் பகிலுக்கு மீண்டும் கொல்லப்படுதலும் நாளாந்த நிகழ்வாயிற்று. றுப்பெர் தன்கவிதைகள் மூலம் இந்தக் கொடிய இருள்சூழ்ந்தநேரத்தை கடக்கவேண்டும் எனவலியுறுத்துகிறார்.

இருள் மூட்டும்

ஐயோ, இருள் மூட்டும் எங்கள்
கண்களை!

எங்கே ஓடி ஒளிவோம் எம்
இதயத்தின் ஓசையிலிருந்து

இரத்தம் சிந்தச் செய்தது எமது
கையில்லையென்று சொல்லிக்
கொண்டே.

இருந்தும் எங்குதப்பியோடுவோம்
எம்மிலிருந்து
நாமே?

வறண்ட இதயம்

இதயம் வறண்டுள்ளது. அழுக்கூறிய இரத்தம்
பளபளக்கிறது.

நீ, நான், அவள்.

செய்ததை இரக்கத்தின் உருவானகர்த்தர் கூட
மன்னிக்கமாட்டார்.

பதறியடித்து, ஓடுகிறோம் நாம் பயங்கரத்தின் நகர்
நடுவே.

The Uses Of Reading

"There's no use trying," she said: "one can't believe impossible things."

"I daresay you haven't had much practice," said the Queen. "When I was your age, I always did it for half-an-hour a day. Why, sometimes I've believed as many as six impossible things before breakfast."

Through the Looking-Glass, Chapter V"

மூலம் : அல்பெர்டோ மங்குல்

மொழியாக்கம் : தேவா

எதற்காக நாம் புத்தகங்கள் நிரம்பிய நூலகத்தைக் கட்டிக்காக்க வேண்டும்?" ஓர் எதிர்காலத்துவவாதி (எதிர்காலத்துவவாதி, விஞ்ஞான புனைவுகளை வாசித்திராத வாசகர்களுக்காக, இலத்திரனியல் துறையின் ஒரு கிளை, எதிர்கால தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் அதன் பயன்பாடுகள் பற்றி எதிர்வு கூறுபவர்கள்) சிரித்தமுக த்துடன் அண்மையில் நடைபெற்ற நூலகப்பேரவைக்

கூட்டத்தின் போது கேட்டார். "விரிவாற்றலுடைய மிக நுண்ணிய சிப்பில் (Chip) பதிவேற்றக்கூடிய புத்தகங்களை, பெறுமதிமிக்க இடப்பரப்பில் முடிவற்ற அச்சுப்பிரதிகளாக ஏன் கட்டிக் காக்க வேண்டும்? (புத்தகங்களைத் தேடி) ஏன் வாசகர் நூல்நிலையங்களுக்கு பயணம் மேற்கொள்ளவும், அங்கு தான் தேடிச் சென்ற புத்தகங்கள் கிடைக்குமா

பிரதிகளின் வாசிப்பு, பிரதிகளின் சேமிப்பு, வாசகர் நிலை, நூலகம் என்பன சமகால தொழில்நுட்ப உலகில் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளும் வாசகர்களும் குறித்து ஆராயும் இக்கட்டுரையானது வாசிப்பின் எல்லைகள் குறித்து சமகால உலகசிந்தனைகளோடு உரையாடலை மேற்கொள்ளும் விதமாக வாசிப்பு தொடர்பான இக்கட்டுரை தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு புதிய சொல்லில் வெளியிடப்படுகிறது.

அல்பெர்டோ மங்குவெல்லையின் உத்தியோகபூர்வ இணையத்தளமான www.alberto.manguel.com பொதுவாசிப்புக்கு பகிர்ந்துள்ளவற்றில் இருந்து இக்கட்டுரை தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அல்பெர்டோ மங்குவெல்

தற்போது கனடாவில் வசித்துவரும் ஆர்ஜென்டினாவை சேர்ந்த அல்பெர்டோ மங்குவெல் வாசிப்பு மற்றும் வாசிப்பின் வரலாறு தொடர்பில் ஆழமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருபவர். வாசிப்பு தொடர்பில் A History of Reading, The Dictionary of Imaginary Places, Reader on Reading போன்ற பல முக்கியமான நூல்களின் ஆசிரியர். இக்கட்டுரை மூலம் முதன்முதலில் தமிழ் வாசிப்புலகிற்கு அறிமுகமாகிறார்.

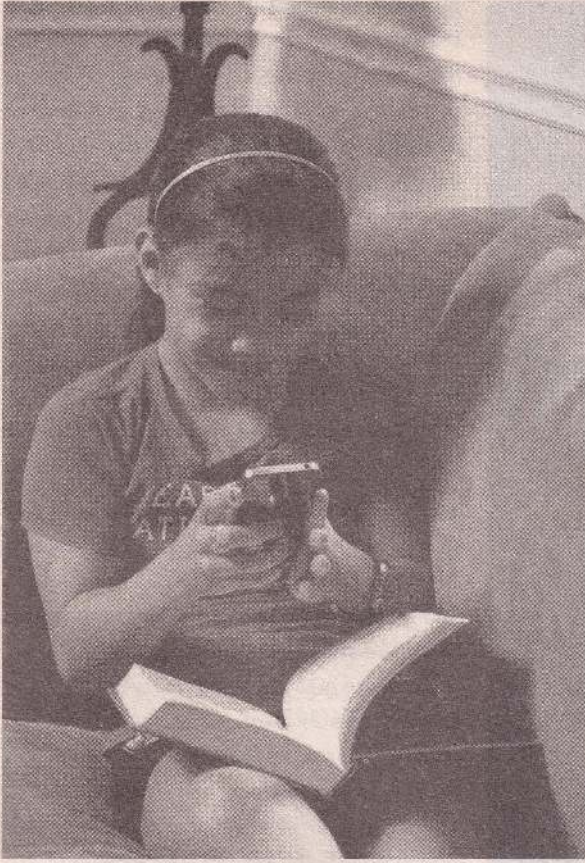
மொழிபெயர்ப்பாளர் தேவா

தமிழ்ச்சூழலில் புதிய சிந்தனைகளை உரையாடலுக்கு கொண்டுவரும் மொழிபெயர்ப்புக்களை செய்து வரும் சுயாதீன மொழிபெயர்ப்பாளர். "குழந்தைப்போராணி, அனோனிமா" ஆகிய நாவல்களை டொச்சில் இருந்து மொழிபெயர்க்கிறார். அண்மையில் இவரது மொழிபெயர்ப்பில் உசுவ பி.விஜய குரிய ஆங்கிலத்தில் எழுதிய "அம்பரயா" வடலி வெளியீடாக வந்துள்ளது.

என அறிந்து கொள்வதற்காக காத்திருக்கவும், (அந்தப்புத்தகங்கள்) இருந்தால் அதனைச் சமந்து வந்து பின் எல்லைக்குட்பட்ட கால நிர்ணயத்திற்கு அவரை ஏன் ஆளக்க வேண்டும்?

வாசகரின் அருகாமையிலுள்ள நூலகத்தில் இல்லாத ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் ஏன் அவருக்கு மறுக்கப்படவேண்டும். நொய்மையான புத்தககட்டு, நிறம் மங்கும் மை, பூச்சி, எலி, புழு, திருட்டு, நெருப்பு, நீர் போன்ற அபாயங்களுக்கு ஏன் முகங்கொடுக்க வேண்டும்? அலக்ஸாண்டிரியா நூலகம் முழுவதுமே உங்கள் விரல் நுனியின் சொடுக்கில் வரவழைக்கவும், நீங்கள் விரும்பும் உங்களுக்கு வசதியான இடத்தை தேர்வு செய்து கொள்ளவும் முடியும்ல்லவா?

உண்மை என்னவெனில் நமக்குத் தெரிந்தது போல் மனிதகுலம் முழுவதற்குமே முன்போல் வாசிப்புத்தேவை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நூலகங்கள் உயர் நோக்கமுடையவையாக இருந்தாலும் காலாவதியாகிப்போன பிரதிக் கொள்கலன்களான, புத்தகங்களைக் கைவிட்டு மின் பிரதிகளுக்கு மாறவேண்டும். முன்பும் இது நடந்தேறியதுதான் சுடுமண்ஏட்டுவில்லை, தோல் சுருள் பிரதிகளைக் கைவிட்டுத் கட்டுப்புத்தகங்களுக்கு (Codex) மாறியது போல் தவிர்க்க முடியாததை ஏற்று குட்டன் பேர்க்கின் யுகம் முடிந்ததென்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்" துரதிஸ்ரவசமாகவோ அதிஸ்ரவசமாகவோ நான் கொடுத்த பொழிப்புரை தவறான கருத்தடிப்படை கொண்டது. குலைந்துபோன நூலகம் அதன் எல்லாப் பெருமிதத்துடனும் தன்னைப் புத்தாக்கம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம், அங்கு பரிசுத்த ஆவியில் மூழ்கிய ஒருவகைப் பரவச நிலையில், ஒவ்வொரு வாசகரும் அப்போஸ்தலர்கள் மீது தாய்ஆவியின் கரிசனையினூடு மோட்சத்திலிருந்து பெய்ந்த நெருப்பு மழைபோல் எண்ணற்ற மொழிகள் பேசும் திறமையைப் பெறுவதில்லை. அதே போல் குறிப்பிட்ட பிரதிகள் வெவ்வேறு மொழிகளில் ஒரே மாதிரியாய் சொல்லப்படுவதில்லை. புத்தகங்களும் மின்சேமிப்பகங்களும் (Electronic Memory) மனதில் நாம் வைத்திருக்கும் ஞாபகங்களும் இருவேறு படைப்புக்கள். அவை ஒரே பிரதிகளைத் தம்மகத்தே கொண்டிருந்தாலும் வெவ்வேறு குணநலங்களைக் கொண்டவை. புனித 'அகஸ்தீனின் கணனியில் விவாதித்தது போல் அவை கருவிகளைக்கொண்டு ஒருவகை உலகை நாம் தெரிந்து கொள்ள எடுக்கும் முயல்வில் அவற்றின் தன்மை பல்வேறு வகைகளில் நமக்குத் துணைசெய்கின்றது. எனவே இவற்றில் ஒன்றை முழுமையாக இல்லாதொழிக்க நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துவது வஞ்சகத்திலும் கீழானது; பயனற்றது. Statius இன் பாதிமற்றதுபோன மேற்கோளைக் கண்டடைய, அதேகால இடைவெளியில் பிளற்றோவின் பொருள் பொதிந்த மடலை வாசிக்க இன்று எவராலும் இயலும், இதற்கு புனித ஜெரோமின் (St Jerome) அறிவாழும் தேவையில்லை. இலத்திரனியல் தொழில்நுட்பத்தின் கட்டற்ற வாய்ப்பிற்கு நன்றி. இருந்தும் பக்கங்களின் மூலைகள் பாவனையில் நாய்க் காதுகளாய் மடிந்துபோன புத்தகத்துடன் ஓய்வாய் நாம் நடமாடிய வாசிப்புப் பரப்பை மீள்தரிசிப்பதும் ஓரங்களில் முந்தைய விளக்கங்களையும் குறிப்புகளையும் பார்ப்பதிலும் காகிதத்தினதும் மையினதும் ஆற்றுகை உணர்வைச் சுகிப்பதும் ஏறத்தாழ எவராலும் அனுபவிக்க முடியும். கட்டுப்புத்தகங்களின் விடாப்பிடியான இருப்புக்கு

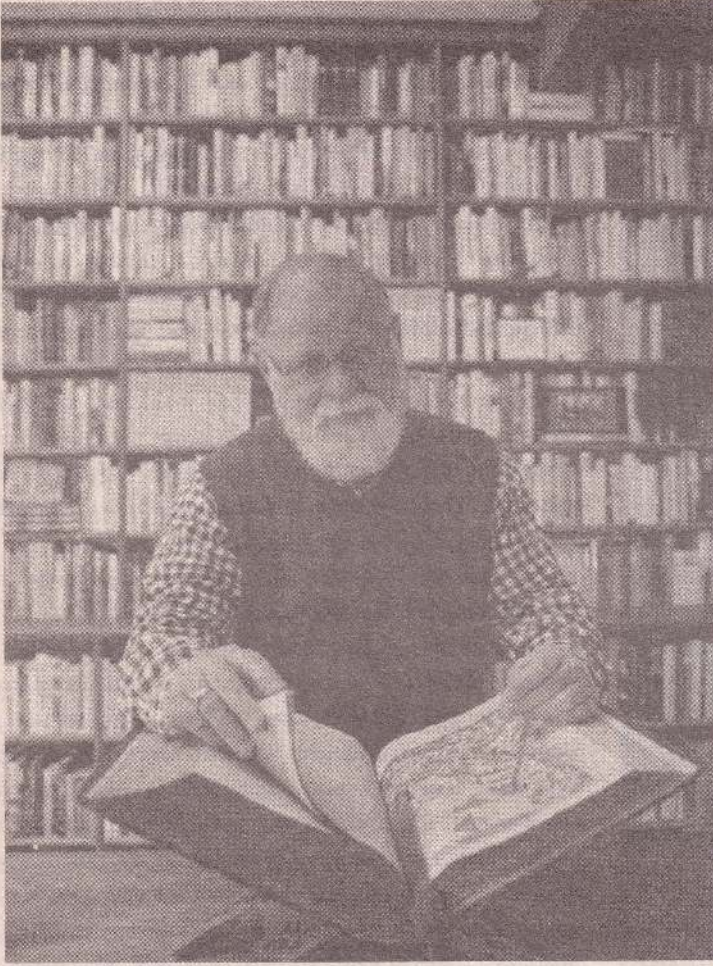

நன்றி. ஒவ்வொரு தொழில்நுட்பமும் தனக்கெனச் சிறப்புக்களைக் கொண்டது ஆதலால் இலத்திரனியல் சொல் அச்சுச் சொல்லின் மீது அழித்தொழிப்புப் போரை நடாத்தவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு ஒவ்வொரு தொழில் நுட்பத்தையும் அதன் சிறப்புக்களுடன் ஆராய்தல் நலம்பயக்கும்.

மரபார்ந்த நூலகங்கள் மனிதமூளை போலல்லாது கொள்கலனின் ஆர்வம் கொள்ளும் அளவைவிடக் குறைவானதாக இருப்பது நூலகங்களின் இயல்புபோலும். செலிபரல் நியூரோன்கள் நாம் எந்த அளவு தகவல்களை அங்கு சேகரித்தாலும் அதைவிட அதிகளவு அறிவைத் தேக்கிவைக்கும் ஆற்றலுடையவை என எமக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மூளை மடல்களின் மென் வலைப் பின்னலில் இதனைச் சேமிக்கின்றோம். கணக்கிடமுடியாத நிலைத்தட்டுக்கள் எம் இரகசிய நடைக்கூடத்தின் இருபக்கங்களிலும் நம் வாழ்நாள் முழுமையும் வெறுமையாகவே இருக்கின்றன - நூலகர்கள் எளிதில் உணர்ச்சி வசப்படமாட்டார்கள் என்ற முதுமொழியைப் பொய்யாக்கி இச்செய்தியால் அவர்கள் உண்மையிலேயே பொறமைப்படுவார்கள். பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை நாம் சொற்கள், உருவச் சாயல்கள், மனக்கிளர்ச்சிகள், தொட்டறிவு, அகத்திற

உணர்வு, கருத்துருவங்கள் என உலகின் ஞாபகங்களைத் தொகுத்துள்ளோம். அனுபவங்களால் நாம் நமது மூளையை நிரப்புகின்றோம் என நம்பினாலும் நாம் எவ்வளவு தான் நிரப்பினும் பண்டைய எழுத்தேடு பலம்செஸ் (Palim Psests) போல் அங்கு எப்போதும் போதிய இடம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். பலம்செஸ் எட்டில் பழைய பதிவின் மீது புதுப்பதிவுகள் மீண்டும் மீண்டும் எழுதப்படும். 'மனித மூளை என்றால் என்ன?' 1869 இல் கேள்வி எழுப்பினார் Charles Baudelaire "அது மிகப்பெரிய இயற்கையான பலம்செஸ்ஸே ஒழிய வேறென்ன?" பவுடிலியரின் முடிவிலா பலம்செஸ் போல் எம்மன நூலகத்திற்கும் நிறைவு அளவென்பதில்லை. கற்களாலும் கண்ணாடிகளிலுமான நூலகங்களில், சமூகத்தின் ஞாபகப் பண்டகசாலைகளில் எப்படியாயினும் இடப்பற்றாக்குறை இருந்துகொண்டே இருக்கும். ஆட்சி அதிகாரத்தின் மட்டுப்படுத்தல், தேர்வுக்கான காரணங்கள், போதிய நிதி ஒதுக்கீட்டின்மை திட்டமிட்ட, தற்செயலான அழிவு என்பன சில காரணங்கள். நாங்கள் சேர்த்து வைக்க விரும்பும் புத்தகங்களுக்கு என்றுமே இடவசதியில்லை. இந்த சிறைவைப்பு நிலையை உடைத்தெறிய எங்கள் தொழில்நுட்பம் மெய்நிகர் நூலகங்களை உருவாக்கிவிட்டது. இதன் நிறைவளவு முடிவிலியை நெருங்குகிறது. இருந்தும் இந்த மின்பேழைகள் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு பிரதியின் முழுப்பரிமாணத்தை அல்லாது சில வடிவங்களையே காப்பாற்றி கையளிக்கும். இந்த ஆளில்லா வெற்று நூலகங்களில் பிரதியின் அடிப்படை அவதாரம் கைநழுவிவிடுகின்றது, சொல்லின் பருவுடல் தொலைந்துவிடுகிறது.

மெய்நிகர்வெளி நூலகம் அதற்கே உரிய மேம்பாடுகள் உடையது. ஆதலால் தொட்டுணரக்கூடிய நூலகத்திற்கு இனித்தேவை இல்லை எனக் கூறிவிடமுடியாது. என்னதான் இலத்திரனியல்த்துறை நம்மை எதிர்மறை முடிவைநோக்கி நகர்த்த முயன்றாலும் கூகிளும் அதனொத்த சகோதர நிறுவனங்களும் எவ்வளவுதான் தங்களை மூதாதையர்வழி அறிவுச் செல்வத்தை சுரண்டுபவர்களாக நாம் பார்த்துவிடாது தாம் தர்மசிந்தை உள்ளவர்களாக, அதுவே தம் அடிப்படை எனக்காட்டவே முயல்கின்றன. உலக எண்ணிம நூலகம் ஒரு சர்வதேச நிறுவனமாக யுனஸ்க்கோ, ஐக்கிய அமெரிக்க நூலகப் பேராண்மைக் கழகம், பிரான்சிய நூலகக் குழுமம் இன்னும் பிற சர்வதேச நாடுகளின் நூலகங்களின் அனுசரணையுடன் இயங்கும் முக்கியமான பிரமாண்ட அமைப்பு. அதன் இயக்கத்திற்கான பணத்தின் ஒரு பகுதி கூகிளிடமிருந்து கிடைத்தாலும் இன்றுவரை (இன்னும் சிலகாலத்திற்கு) இது வியாபாரமல்லாது இலவசமாகவே இருக்கின்றது.

இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. நம் மனநூலகம் நம்மால் என்றுமே வாசிக்க முடியாத நூல்கள் பற்றி ஓயாது சிந்தித்து மாயும். ஏனெனில் அந்நூல்களை வாசித்து நமதாக்கினோம் என்ற உரிமை நம்மிடமில்லை. சமூக ஞாபகத் தொகுப்பு நூலகங்கள் நூலகரின் தேர்வுப்பட்டியலில் சேர்க்காத: நிராகரிக்கப்பட்டவை, கைவிடப்பட்டவை, வரையறைக்குட்பட்டவை, இழிவாகக் கருதப்படுபவை, தடை செய்யப்பட்டவை, பெரிதும் விரும்பப்படாதவை அலட்சியம் செய்யப்படும் புத்தகங்கள் என எல்லா நூல்களையும் பற்றிக் கவலைப்படும்.

நம் அறிவுஜீவி வாழ்க்கையில் ; ஒரேயொரு கேள்வி திரும்பத் திரும்ப ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும். நேரம் போதவில்லை என்று அங்கலாய்க்கும் வாசகர்களையும் இடம்போதவில்லை என வருந்தும் வாசகர் குழுமத்தையும் ஒருசேர இக்கேள்வி அலைக்கழிக்கின்றது. என்ன நோக்கத்திற்காக நாம் வாசிக்கின்றோம்? மேலும் மேலும் நாம் தெரிந்துகொள்ள நாம் விழைவதன் காரணமென்ன? விலகி விலகிப் போகும் அறிவெல்லைக்கோட்டை தொட்டுவிடும் முயல்வா? இந்த தீரச்செயல்களில் கண்டெடுத்த புதையல் செல்வங்களை ஏன் நாம் சேமிப்புக்கிடங்கான கல்லினால்

இவ்வாறான மெய்நிகர்வெளி நூலகங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருப்பினும் மரபுவழி நூலகங்களின் தேவையும் இல்லாது போய்விடவில்லை. ஒரு பிரதியின் மின்பதிவும் அதே பிரதியின் அச்சுப்பதிவும் வெவ்வேறானவை. ஒருவரின் தனிப்பட்ட நினைவில் பதிந்திருக்கும் ஒரு வரியும், பதிவாக்கம் செய்யப்பட்ட அதே வரியும் முன்னையதுக்கு பின்னையது பிரதியீடு ஆகாது. ஒரு பிரதியின் பொருந்து சூழல், கலை மூலமுதல் தாங்குகை, இயற்பொருள் வரலாறு, அனுபவம் என்பன எவ்வாறு சொற்தொகுதி ஓசை இனிமை அப்பிரதியின் பகுதியாய் இருக்கின்றதோ அந்த அளவு இவையும் சமபங்கு வகிக்கின்றது. சொல்லின் நேர்பொருள் போல் எழுத்து மூலம் புறக்கணிக்கத்தக்கதல்ல (Matter is not immaterial). மரபார்ந்த நூலகங்களின் சிக்கல்கள் - ஒரு சார்புத்தேர்வு, தற்சார்பு, வகைதொகைப்படுத்தல், படிநிலை அதிகார அடிப்படை பெயர்ப்பட்டியல் தொகுப்பு அது நடைமுறைப்படுத்தும் தணிக்கை, ஆவணப்படுத்தல் இயங்குவிதிகள்- தொடர்ந்து கற்றறிந்த சமூகமென நம்பும் எல்லாச் சமூகத்திடமும்

கட்டப்பட்ட நூலகங்களிலும் மின் நினைவகங்களிலும் பதிந்து வைத்துள்ளோம்? இதையெல்லாம் ஏன் செய்கின்றோம்? அக்கறையுள்ள எதிர்காலத்து வவாதி கேட்ட கேள்வியை ஆழமாகப் பார்த்தால், வாசிப்பு ஏன் முடிவிற்கு வருகின்றது என வியந்து கொண்டிருப்பதை விட்டு "வாசிப்பின் எல்லை என்ன?" என நாம் கேட்கவேண்டும்.

சிலவேளை தனிப்பட்ட அனுபவம் இந்தக்கேள்வியை ஆராய உதவலாம்.

2008 இல் கிறிஸ்மஸ்ஸிற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு எனக்கு உடனடியாக அறுவை சிகிச்சை ஒன்றைச் செய்யவேண்டியது கட்டாயம் என்று சொல்லப்பட்டது. எவ்வளவு அவசரமென்றால் நான் வைத்திய சாலை செல்வதற்கு முன்பு தேவையானவற்றை எடுக்கக்கூட நேரமில்லை. அவசரசிகிச்சை அறையொன்றில் படுத்திருந்தேன். கையில் அன்று காலை வாசித்த புத்தகத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்பதே என்னை இயல்பாக உணர்விடவில்லை. பரபரப்பு உணர்வுமேலிடக் கட்டிலில் கிடந்தேன். Cees Noot-

eboom Cß Delightful in the Dutch Mountains ஐ வைத்தியசாலை வந்த சில மணித்தியாலங்களிலே வாசித்து முடித்துவிட்டேன் இனிவரும் பதினாண்டு நாட்கள் உடல்நலம் தேற வைத்தியசாலையில் வாசிக்கப் புத்தகங்களின்றி இருக்க வேண்டுமே என்பது பொறுப்பதற்கு முடியாத பெரிய சித்திரவதை. என் சகா எனது நூலகத்திலிருந்து சில புத்தகங்களை எடுத்துவந்து தரவா? எனக் கேட்க நன்றியோடு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டேன். ஆனால் எந்தப் புத்தகங்கள் எனக்கு வேண்டும்.

Ecclesiastes இன் ஆசிரியனும் Pete Seeger உம் எங்களுக்கு எல்லாவற்றிற்கும் ஒவ்வொரு பருவம் உண்டென்று கற்பித்துள்ளார்கள். நான் அத்துடன் ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் ஒரு புத்தகம் உண்டென்று சேர்த்துக்கொள்ள நினைக்கின்றேன். ஏதோ ஒரு புத்தகம் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்தமல்லாதது என்பதை வாசகர் அறிந்து வைத்துள்ளார். பிழையான தருணத்தில் பிழையான புத்தகம் கைக்கெட்டிய வாசகர் Roald Amundsen ஐப் போல் பரிதாபத்திற்குரியவன். Rold வடதுருவத்தைக் கண்டுபிடித்தவர். அவரின் புத்தகப்பை புதைபனியில் மூழ்கிப் போய்விட்டது எனவே கையில் மீதமிருந்த Dr John Gauden இன் சகிக்க முடியாத வர்ணனைபுடனான புத்தகத்தை ஒவ்வொரு கொடும்பனிக் குளிரவில் தனிமையின் தவிப்பில் தன் பாடுகளுடன் வலுக்கட்டாயமாக வாசிப்பதன்றி வேறுவழி அவருக்கிருக்கவில்லை. வாசகருக்கு தெரியும் கலவிக்குப்பின் வாசிக்கப் புத்தகங்களுண்டு. விமான நிலையத்தில் காத்திருக்கும் போது வாசிக்கப் புத்தகங்களுண்டு. காலை உணவு மேசையில் வாசிக்கப் புத்தகங்களுண்டு. குளியறையில் வாசிக்கப் புத்தகங்களுண்டு. தூங்க முடியாத வைத்தியசாலையில் இருக்கும் போது வாசிக்கப் புத்தகங்களுண்டு. யாராலுமே ஏன் முதல்தர வாசகருக்குக்கூட சில தருணங்களில் சில புத்தகங்கள்தான் பொருந்தும் மற்றவை ஏன் பொருந்தாதென்பதை முழுமையாக விளக்கிச் சொல்ல முடியாது. விளக்கமுடியாத வகையில் மனிதர்களும், தருணங்களும் புத்தகங்களும் புரிந்துகொள்ள முடியாதவாறு பொருந்திப் போகின்றன அல்லது முரண்படுகின்றன.

வாழ்வின் குறிப்பிட்ட சில தருணங்களில் நாம் ஏன் ஒரு புத்தகத்தின் தோழமையைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றோம். ஒஸ்கார் வைல்ட் சிறையிலிருந்தபோது வாசிக்கக் கேட்ட புத்தகப் பட்டியலில் Stevenson இன் Treasure Island, பிரெஞ் - இத்தாலியன் உரைநடை விளக்கப்புத்தகமும் இருந்தன. மாவீரன் அலெக்ஸ்சாண்டர் தன் போர்முனைக் காலங்களில் ஹோமரின் இலியட்டை எடுத்துச் சென்றார். Jhon

Lennon இன் கொலையாளி J.D.Salinger இன் The Catcher in the Rye ஐ தன்னுடன் வைத்துக் கொள்வது பொருத்தமானதெனத் தன் குற்றத்தைத் திட்டமிடும்போது முடிவெடுத்தான். புறவெளி வானோடிகள் தங்கள் பயணத்தின் போது Ray Bradbury இன் Martian Chronicles ஐ தம்முடன் எடுத்துச் செல்வார்களோ அல்லது மாற்றாக André Gide இன் Les nouritures terrestres? அவர்கள் தேர்வாக இருக்குமோ?. Mr. Bernard Madoff இன் சிறைக்காலத்தில் பணத்தைக் கையாடல் செய்த Mr. Merdle தன் குற்றச் செயல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் அவமானம் தாங்க முடியாதென்பதற்காக இரவல் வாங்கிய சவரக் கத்தியால் தன் கழுத்தை அறுத்துக்கொண்ட பாத்திரச் சித்தரிப்புடனான சார்ல்ஸ் டிக்கன்சின் Little Dorrit நாவலையா கேட்டிருப்பார்? பாப்பாண்டவர் பதிமூன்றாம் பெனடிக்ற் (Benedict XIII) கஸ்ரிலோ செயின் அஞ்சலோவில் உள்ள தனது ஸ்ரூடியோ லோ விற்கு Charles-Louis Philippe எழுதிய Bubu de Montparnasse புத்தகத்தின் பிரதி ஒன்றை எடுத்துச் சென்று பரீசில் ஆணுறைப் பற்றாக்குறை காரணமாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பால்வினை நோய் சிபிலிஸ் தொற்று கட்டுக்கடங்காது பரவியதைப் பற்றி ஆராயவா போகின்றார்? நடைமுறையை ஒட்டிச் சிந்திக்கும் G. K. Chesterton தான் ஆளில்லாதீவில் கரையொதிங்கினால் எளிதுபடுத்திய கப்பல் கட்டும் விளக்கப் புத்தகமிருந்தால் நலமெனக் கற்பனை செய்தார். Mohamed Darwish அவரளவிற்கு நடைமுறையை ஒட்டிச்சிந்திப்பவரல்ல அப்படியான தருணத்தில் அவரின் தேர்வு போர்ஹேயின் Ficciones. வைத்தியசாலைச் சிற்றறையில் என் துணைக்காக எந்தப் புத்தகத்தை தேர்ந்தெடுக்கப் போகின்றேன்?

மெய்நிகர்வெளி நூலகத்தின் பயன்பாடு பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் எனக்கு இல்லை எனினும் நான் மின் புத்தகத்தை 'அசிரியன் எழுத்துப் பலகையின்' நவீன அவதாரமான Tablets அல்லது Lilliputian i-pods அல்லது கடந்தகால இனிய நினைவுடனிணைந்த கேம் போய் பாவனையாளன் அல்ல. Ray Bradbury கூறியதையே நானும் நம்புகின்றேன் 'இணையம் ஒரு பேரழிவு'. எனக்கு பரீட்சையமானது விரல்களால் உணரக்கூடிய பக்கங்களுடன் நீள அகல பரிமாணமும் காகித்தின், மையின் பருவுடலும். எனவே என் கட்டிலருகே அடுக்கி வைத்திருக்கும் புத்தகங்களை என்னால் மனதில் வரிசைப்படுத்த முடிகிறது. அண்மைக்கால நவீன புனைவுகளைத் தவிர்க்கின்றேன் (அவை இன்னும் காலத்தால் புடம்போடப்படாதவை எனவே கவனம் தேவை) சுயசரிதங்கள் (கைகளில் சொட்டு சொட்டாக மருந்திறங்கும் என்னறையில் அவர்களின்

பிரசன்னம் என் தனிமைக்கு கேடு. மற்றவர்கள் என் அறையில் இருப்பது எனக்கு எரிச்சலை உண்டு பண்ணும்) விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள், துப்பறியும் நாவல்கள் (மூளையைக் கசக்க வேண்டி இருக்கும். அண்மையில் டாவினின் புத்துயிர்ப்பு காலம் பற்றி வாசித்து மகிழ்ந்தேன். பண்டைய க்ரைம் கதைகளையும் வாசித்தேன். குற்றச் சிந்தனையையும் சாமர்த்தியமான குற்றவாளிகள் பற்றிய விரிவான விளக்கம் எனக்கு சரியான மருந்தாக இருக்காது.) Kirkegaard இன் Pain and Suffering ஐக் காட்டி செவிலியர்களை பயமுறுத்துவோமா என முன்னும் பின்னும் யோசித்துப் பார்த்தேன். மரணம்வரை தொடர்புபோகும் நோய், ஆகவே வேண்டாம் என முடிவெடுத்தேன். எனக்கு என்ன வேண்டும்? ஆறுதலளிக்கும் உணவுக்குச் சமனானதொன்று தேவை. முன்பு மகிழ்வாக அனுபவித்து மீண்டும் மீண்டும் மகிழ்வைத் தரவல்லதும் பெரிய முயல்வுகள் எதுவும் தேவையின்றி உள்நுழையக்கூடியதும் மகிழ்வாக வாசிக்கக்கூடிய அதேவேளையில் என் மூளையை விழிப்பாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் வைத்திருக்கக் கூடியதே. எனது சகாவை Don Quixote de la Mancha இரண்டு பாகங்களையும் கொண்டு வரும்படி கேட்டேன்.

Lars Gustafsson இன் Death of a Bookkeeper எனும் உணர்ச்சிகரமான நாவலில் Lars Lennart Westin பாத்திர விவரணத்தில் புற்றுநோயிலிருந்து கொண்டிருந்திருந்த Lars கலைவடிவங்களில் சிரமத்தினடிப்படையிலான வரிசைப்படுத்துதலொன்றைச் செய்வார். முதன்மையாக சிருங்காரக் (erotic) கலைவடிவங்கள், அதைத் தொடர்ந்து இசை, கவிதை, நாடகம், வானவேடிகளைத் தொழிறுட்பம் எனத் தொடர்ந்து அழகிய நீர்த்தாரைக் கட்டுமானக்கலை, வாய்ப்பில் கலை, பீரங்கிப்படையுடன் முடிவுறுகிறது. ஆனால் ஒரு கலைவடிவத்தை அதனுள் புகுத்த முடியாது. நோவினை சகித்துக்கொள்ளும் கலை. "எனவே இங்கு நாம் தனித்துவமான கலைவடிவம் ஒன்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம். அதன் இடர் அளவு எல்லையற்றது." என்கின்றார் Westin "யாராலும் இந்தக் கலையைப் பயின்று கடைப்பிடிக்க முடியாது" என முடிவிற்கு வருகின்றார். Westin சிலவேளை அவர் டொன் குயிஸ்ரோவை வாசிக்கவில்லைப் போலும். நோவைத் தாங்கிக் கொள்ள சரியான தேர்வு குயிஸ்ரோ என நான் கண்டுகொண்டேன். புத்தகத்தின் எந்தப்பக்கத்தைத் திறந்தாலும் எல்லாவித ஆக்கினைகளையும் அவமதிப்புகளையும் முகங்கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் அறிவாமும் வாய்ந்த ஸ்பானிய போர்வீரனின் குரல் முடிவில் எல்லாமே நலமாகத் தான் முடியும் எனும் செய்தியால் என்னை

ஆற்றுப்படுத்தும். என் வளர்பருவ காலத்திலிருந்தே குயிஸ்ரோவிடம் திரும்பத் திரும்ப போய்க்கொண்டே இருக்கின்றேன். புத்தி சாதுரியமான கதையமைப்பால் எதிர்பாராத ஆச்சரியங்கள் என்னைத் தடுமாற வைக்கப்போவதில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அது மட்டுமல்லாது Don Quixote சொல்லாட்சியில் கட்டமைக்கப்படும் புதிரை விளங்கிக் கொள்ளவோ அல்லது அது விலகி வேறொன்றாய் மாறுவதையோ புத்திசாலித்தனமாக பகுப்பாய்வு செய்யவேண்டிய தேவை இல்லாதது. அந்தப்புனைவை மகிழ்வாக வாசித்து அனுபவிக்கமுடியும். எந்த முயல்வுமின்றி அமைதியாக வீரத்திருந்தகையையும் அவரின் மேல் திடப்பற்றுக்கொண்ட குதிரை சஞ்சோவையும் கதை சொல்லியின் விவரணை வேகத்தில் எனை மறந்து மிதக்க முடியும். உயர்நிலைப்பள்ளியில் பேராசிரியர் Isaias Lerner வழிநடத்தலோடு முதன்முதலில் Don Quixote வை வாசித்ததிலிருந்து காலப்போக்கில் பல இடங்களில் வெவ்வேறு மனநிலைகளில் Don Quixote வாசிப்பின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துள்ளேன். எனது ஆரம்ப ஐரோப்பிய நாட்களில் மே 68 இன் எதிரொலி பாரிய மாற்றங்களை கட்டியங்கூறிய காலத்தில் அம்மாற்றங்கள் என்ன எனப் பெயிரிடவோ, வரையறை செய்யப்படாத வேளையில் Don Quixote வை வாசித்தேன். இந்த நிலைமை கபடமற்ற வீரத்திருமுகன், அதியுயர் வீரப்பண்பு மரபைத் தீராத தாகத்துடன் தேடுவதை ஒத்திருந்தது. டொன் குயிஸ்ரோவைத் தென் பசுபிக்கில் தீராத பண்பற்றாக் குறையுடன் என் குடும்பத்தை நடாத்த முயன்றபோது வாசித்தேன், பொலினேசியாவின் அந்நியமான கலாசாரம் வேறு என்னைக் கோபம் கொள்ள வைத்தது. இது பரிதாபமான வீரத்திருமுகன் உயர்குடி கோமான்கள் மத்தியில் சிறுமைப்பட்டதை ஒத்திருந்தது. டொன் குயிஸ்ரோவை கனடாவில் வாசித்தேன் இந்நாட்டின் பன்முகக் கலாசாரம். குயிஸ்ரோயிசத்தை சொல்லிலும் செயலிலும் ஒத்திருந்தது. இந்த வாசிப்புகளும், இதைவிட வேறு வாசிப்புக்களுடனும் இப்போது நான் டொன் குயிஸ்ரோவைத் வைத்திய ரீதியான வாசிப்பாக என் நோவுகளை சாந்தப்படுத்தும் களிம்பாக, என்மன ஆற்றுக்காக வாசிக்கப்போகின்றேன்.

இந்த டொன் குயிஸ்ரோக்களை நீங்கள் நூலகத்தில் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. அது என் தேயும் ஞாபகத்தில்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. Kar-el Capek, தனது தோட்டம் பற்றிய அருமையான புத்தகத்தில் தோட்டக் கலையை ஒரு விதியினுள் சுருக்கிவிடலாம் என்கிறார். உன் முயற்சியைவிடக் குறைவாகவே தோட்டத்திலிருந்து பெறுகின்றாய் இதையே நூலகங்களுக்கும் சொல்லலாம். நூலகங்களுக்கு எவ்வளவு பெரும்பசி எடுத்தாலும்

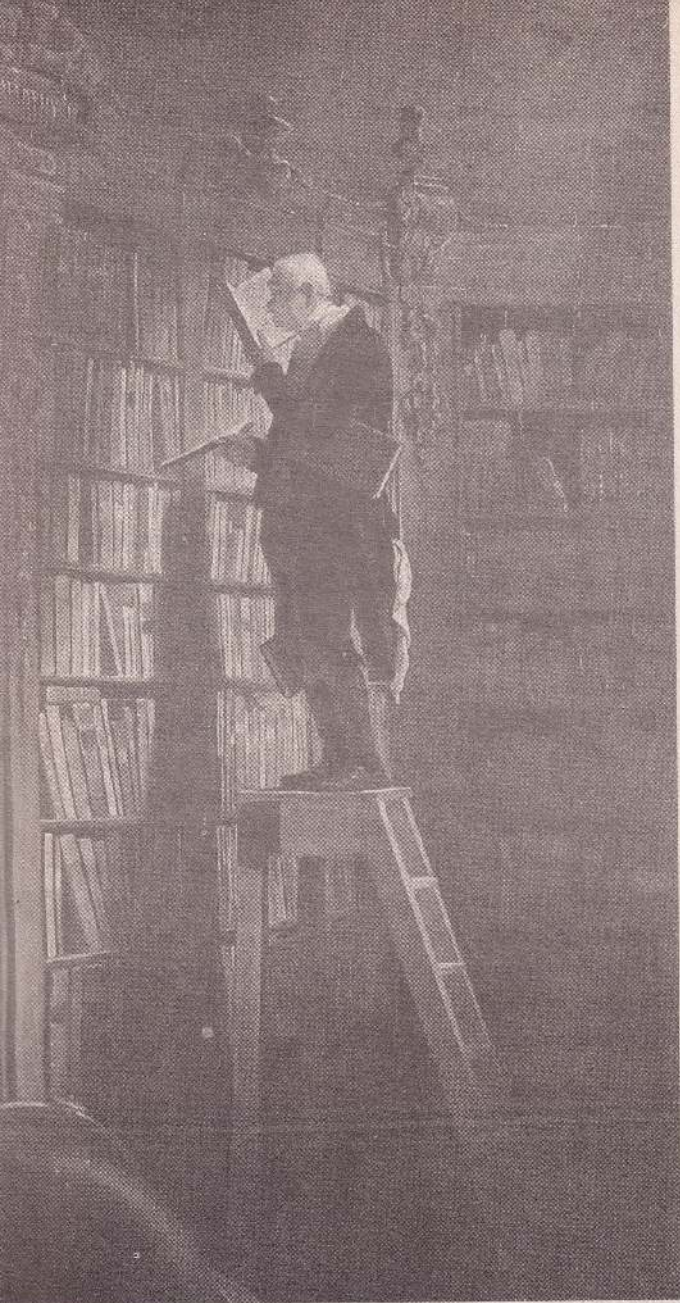
இருக்கும் புத்தகங்களையே அவற்றால் திரட்டிச் சேர்க்க முடியும். ஒவ்வொரு புத்தகமும் நேற்றைய இன்றைய நாளைய எல்லாவித வாசிப்பு சாத்தியத்தையும் தன்னுள் பொதித்து வைத்துள்ளதென்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் பைதகரஸ் கோட்பாட்டின் மறு அவதாரங்கள் போல் இந்த வியத்தகு வடிவங்களை நாம் எந்தப்புத்தக அடுக்கு நிரையிலும் காணமுடியாது. அது வாசகனிலேயே தங்கியுள்ளது. Paul Masson கொலற்றின் (Colette) நண்பன் பரீஸ் தேசிய நூலகத்தில் பணியாற்றினார். நூலகத்தின் விரிந்த புத்தகச் சேர்மத்தில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு லத்தீன், இத்தாலிய புத்தகங்கள் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே இருப்பதைக் கவனித்தார். எனவே நூலக அகரவரிசைத் தொகுப்பு அட்டையில் கற்பனைப் புத்தகத் தலைப்புகளை எழுதி வைக்கத் தொடங்கினார். இதனால் வகைப்படுத்தலுக்கு மவுசு அதிகரிக்குமென்று அவர் சொன்னார். கொலற் அப்பாவித்தனமாக இதனால் என்ன பயன் விளைந்துவிடப் போகின்றது எனக் கேட்க, சிற்றத்துடன் வந்த மேசனின் பதில் எல்லாவற்றையும் பற்றி அவரால் யோசிக்க முடியாது என்பதாகும். ஒரு பொறுப்பான நிறுவனத்தை நிறுவகிப்பவருக்கு தான்தோன்றித்தனமான சிந்தனைகளை நடைமுறைப்படுத்த அனுமதிப்பது ஏற்புடையதல்ல.

ஞாபக நூலகத்தில் பருப்பொருள் உடலற்ற புத்தகங்கள் தொடர்ந்து புத்தக அடுக்குகளை நெருக்கியடித்துக் கொண்டிருக்கும். முன்பு வாசித்து முழுமையான ஞாபகம் இல்லாத கூட்டுச் சேகரத்தில் உள்ள புத்தகங்கள், உரைவிளக்கம், பொழிப்புரை, மதிப்புரையுடன் கூடிய புத்தகங்கள் சுயமாக நிலைக்க முடியாத மிகைச் செழுமை புத்தகங்கள், கனவிலும் கொடுங்கனவிலும் எழுதப்பட்டு இன்றும் இக்கனவுகளின் தெளிவற்ற நிலையை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கும் புத்தகங்கள், இருக்க வேண்டும் என நாம் விரும்பும் ஆனால் இதுவரை எழுதப்படாத புத்தகங்கள், வெளியே பேசமுடியாத அனுபவங்களை கொண்ட சுயவரலாற்று நூல்கள், வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாத ஆசைகள் பற்றிய புத்தகங்கள், ஒருகாலத்தில் வெளிப்படையாகத் தெரிந்து இன்று மறந்துபோன உண்மைகள் பற்றிய புத்தகங்கள், உயர்வான

கண்டுபிடிப்புகள், வெளியே சொல்ல முடியாத கண்டுபிடிப்புகள் பற்றிய புத்தகங்கள், டொன் குயிஸ்றோ வெளியிடப்பட்ட தேதியிலிருந்து எல்லா மொழிகளிலும் வெளிவந்த பதிப்புக்கள் திரட்ட முடியும். மட்ரிட்டில் உள்ள இன்சிரியூற்றோ செர்வந்திசிஸ் (Instituto Cervantes in Madrid) இவை திரட்டப்படுகின்றது. ஆனால் எனது டொன் குயிஸ்றோ என் பலதடவை வாசிப்பில் ஒவ்வொரு தடவையும் என் அனுபவங்களுடன் இணைந்து வந்த டொன் குயிஸ்றோவை, என் ஞாபகத்தால் கண்டெடுக்கப்பட்டு கட்டற்ற என் மனவெளியில் தணிக்கை செய்யப்பட்ட டொன் குயிஸ்றோவை என் மன நூலகம் என்ற ஒரு இடத்தில்தான் காணமுடியும்.

சிலவேளை இரு நூலகங்களும் மோதிக்கொள்வதுண்டு. டொன் குயிஸ்றோவின் பாகம் ஒன்று ஆறாம் அத்தியாயத்தில் வீரத் திருமகனின் நூலகத்தில் வேண்டப்படாதவைகளை அகற்றிச் சுத்தப்படுத்தலில் கிராமப் பாதிரியும் நாவிதரும் ஈடுபடுகின்றனர். ஒவ்வொரு புத்தகத்தைக் கையிலெடுக்கும் போதும் அதனைத் தணிக்கை செய்தவர்கள் வாசித்ததை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டனர். அதனை அதன் முந்தைய காலச் சிறப்புகளின் அடிப்படையில் அழிப்பதா அல்லது பாதுகாப்பதா என தீர்மானித்தனர். தீக்கிரையாக்கப்பட்ட அல்லது அழிப்பிலிருந்து தப்பிய இருவகைப் புத்தகங்களுமே வெண்ணிறக் காகிதத்தில் கருநிற மையச்சுப் பதிந்த சொற்களின் அடிப்படையிலல்லாது பாதிரியினுதும்

நாவிதரினதும் மனதில் சேமித்து வைத்த சொற்களின் அடிப்படையிலேயே தேர்வாகின, இச்சொற்கள் அவர்கள் முதன்முதலில் இப்புத்தகங்களின் வாசகர்களானபோது அவர்கள் மனங்களில் பதிந்தவை. சிலவேளைகளில் அவர்கள் கேள்விப்பட்ட சேதிகளின் அடிப்படையில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டவை. பாதிரி, Amadis de Gaula தான் இஸ்பெயினில் வீரப்பண்பு மரபு பற்றி முதலில் பதிக்கப்பட்ட புத்தகமென்று கேள்விப்பட்டதாகவும் அது தான் இந்தக் கேடுகளுக்கெல்லாம் ஊற்றுக்கண் ஆகையால் அதனை எரிக்கவேண்டும் எனச் சொல்ல..... நாவிதர் அதற்கு எதிர்வாதமாகத் வெளிவந்தவைகளில் இதுதான் சிறந்ததெனக் தான் கேள்விப்பட்டதால் அதனை மன்னித்துவிடலாம்

எனவும் கோருவார். சிலவேளைகளில் ஏற்கனவே நடந்தேறிய மனப்பதிவின் தீவிரத்தில் புத்தகத்தை மாத்திரமல்லாது அதனை வைத்தருப்பவர்களுக்கும் கொடுத்தண்டனை வழங்கப்படும். சிலவேளைகளில் மூலம் பாதுகாப்பாக இருக்க மொழிபெயர்ப்பு தடைசெய்யப்படும். இனிவரும் வாசகர்கள் இதனால் பாதிப்புறக்கூடாதென்ற காரணத்தால் சில புத்தகங்கள் நெருப்புக்கிரையாகாவிட்டாலும் நூலகத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டன. டொன் குயிஸ்ரோவின் நூலகத்தை தூய்மைப்படுத்த முயன்ற பாதிரியும் நாவிதரும் உண்மையில் தங்கள் மனதில் இருந்த நூலகமாக அதை உருமாற்றவே முயற்சித்தனர். புத்தகத் தேர்வில் தங்கள் அனுபவங்களின் அடிப்படையிலேயே கழித்தலையும் விட்டுவைத்தலையும் நிர்ணயித்தனர். முடிவில் நூலகம் இருந்த அறை சுவரெழுப்பி மறைக்கப்பட்டது ஆச்சரியப்படத்தக்கல்ல. ஏனெனில் நூலகம் இருந்த எல்லா அடையாளங்களும் அழிக்கப்பட்டன. அங்கு என்றுமே ஒரு நூலகம் இருந்ததாகச் சொல்லவே முடியாது. வயதான வெற்றித்திருமகன் துயிலகன்று எழுந்து நூலகத்தைக் காணவில்லையே எனக் கேட்க அது தொலைந்து போய்விட்டது திடீரென்று மறைந்து போய்விட்டதென அவருக்கு சொல்லப்பட்டது. மறைந்தது சூனியக்காரனால்தான் (இப்படித்தான் குயிஸ்ரோ அனுமானித்தார்) அல்லது வாசகர்களால் மற்றைய வாசகர்களுக்கு வழங்கப்படும் வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கும் உரிமை தங்கள் தனிச்சார்புக் கூற்றை மற்றையவர்கள் வைத்திருக்கும் புத்தகங்களுக்குள் திணிப்பதால் இவ்வுலகில் ஒவ்வொரு நூலகமும் எங்களுக்கு முன்வந்த வாசகர்களிலேயே தங்கியிருக்கின்றது.

இறுதியாக மனிதப் படைப்பாற்றல் வாசகரின் உயர் உச்ச ஆளுமையை வரையறை செய்கின்றது. ஒரு பிரதியை வாசகர் தனது எந்தவிதமான அனுபவங்கள், நயநுட்ப உணர்வு, அகத்திறனுணர்வு, அறிதிறன் என்பவற்றோடு உள்வாங்குவதற்குக் குறுக்காக யாரும் நிற்கமுடியாது. அதற்காக எல்லாவற்றையும் அவன் சமனாக எடுத்துக்கொள்ளவும் முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக மூர்க்கமும் கோபவெறியும் கொண்ட மனதின் புனைச்சுருட்டுகள் - உளப்பகுப்பாய்வாளர்களும் சூரியலிஸ்டுக்களும் அதற்கொரு பெறுமதியும் ஒருவகைத் தர்க்க வாதமும் உண்டு என்கின்றனர். அவ்வாறான பிரதிகளைப் புத்திசாதுர்யமாக அகத்துண்டுதலுடன் காரண காரியங்கள், கற்பனையை சிறப்பான முறையில் பயன்டுத்தி கருத்தின் சாரத்தை மறுவடிவாக்கம் செய்ய வேண்டும். அப்பிரதி சொல்லும் கருத்தை அப்படியே எடுத்துவிடாது அக்கருத்தின் தொடுவானெல்லையை நீட்டி படைப்பாளியின் நோக்கினையும் விரிவுபடுத்தி

பார்க்கவேண்டும். வாசகரின் இந்த ஆளுமையின் எல்லைகள் உருவரையில்லாதவை தெளிவற்றவை. Umberto Eco அவை நமது புலனுணர்வாற்றலுடன் ஒத்துப்போக வேண்டுமென்கின்றார். இந்த நடுவர் தீர்ப்பை போதுமானதென எடுத்துக் கொள்வோம்.

வரையறைக்குட்பட்டதோ, கட்டற்றதோ இந்த ஆளுமையை வாசகர் முதுசமாக பெற்றுவிட முடியாது. அது பயின்று பெறவேண்டியதொன்று. இவ்விலகின் எல்லவாவற்றுக்குமான பொருளை விளங்கிக் கொள்ள தேடுதலுடன் நாம் முயல்கின்றோம். வாசிப்பில், சைகைகளில், ஒலிகளில், வர்ணங்களில் வடிவங்களில், சமூகத்தின் தொடர்பாடல் ஒருகலை. அதன் விதிகளை குறி நீக்கம் செய்து புரிந்துகொள்ளும் அறிவினை நாம் முயன்று பெறவேண்டும். சொல்லட்டவணை, சொற்றொடரியல், சுருக்கம், கருத்தின் படிநிலை, பிரதியை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தல் என்பன அதற்கான சில உத்திகள். இவை சமூகத்திற்கு பொதுவான அறிவுக் கருவூலத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள விழைந்து நுழைபவர்களுக்கு கற்பிக்கப்பட வேண்டியவை. அப்போதுதான் வாசிப்பின் முழுப்பயனையும் அவர்கள் பெறுவார்கள். கடைசிப்படியாக இப்பயில்வினை அவர்கள் தனியாகத்தான் கற்றுணர்ந்து ஒரு புத்தகத்தில் தங்கள் அனுபவங்களை காணமுடியும்.

இந்த வாசிப்பின் முழுப்பயன்பாட்டினை அதன் ஆளுமையைப்பெற ஊக்கப்படுத்தல் அரிதாகவே இருக்கின்றது. மொசுப்பத்தேமியாவின் ஸ்ரிரைப்களின் சமூக உயர்குடிப் பாடசாலைகளிலிருந்து, மத்தியகால உயர் கல்விப்பீடங்கள், மடாலயங்களிலிருந்து குட்டன் பேர்க் காலத்தில் அச்சப்பிரதிகள் தாரளமாகக் கிடைத்த காலமாகட்டும், இன்றைய இணைய காலம்வரை வாசிப்பின் முழுமை என்பது ஒரு சிலருக்கான சிறுப்புரிமையாகத்தான் தொடர்ந்து வருகின்றது. எங்கள் காலத்தில் பெருவாரியான மக்கள் கல்வியறிவுடையவர்கள் என்னும் மேலெழுந்த வாரியான எண்ணம் உண்டு. அவர்களால் ஒரு விளம்பரத்தை வாசிக்க முடியும். தங்கள் கையெழுத்தை ஒரு ஒப்பந்தத்தில் போட முடியும். இவை மாத்திரம் இவர்களை ஒரு வாசகராக்கிவிட முடியாது. வாசிப்பென்பது ஒரு பிரதியினுள் நுழைவது. ஒருவரின் தனிப்பட்ட அறிவாற்றலின் முழுச்சக்தியை பிரயோகித்து புத்தாய்வு செய்தல், அதனடிப்படையில் பிரதியை தனதாக்கிக் கொள்ளல். ஆனால் ஏற்கனவே (பிளோக்கியோ கட்டுரையில்) நான் குறிப்பிட்டிருந்தது போல் மிகப்பல தடைகளைத் தாண்டித் தான் வீரார்ந்த வாசக நிலையை எட்டமுடியும். குறிப்பாக வாசிப்பு வாசகருக்கு கொடுக்கும் ஆற்றல் சமூகத்தை ஆளும் குறிப்பாக பல்வேறு அரசியல் பொருளாதார, சமய நடைமுறைகள் வாசகரின் கற்பனை ரீதியான சு

தந்திரத்தை கண்டு பயப்படுகின்றன. வாசிப்பு அதன் மிகச்சிறந்த நிலையில் சிந்திக்கத் தூண்டும், கேள்வி கேட்க வைக்கும், சிந்தனையும் கேள்வியும் மறுப்புக்கு வழிவகுக்கும். அது மாற்றத்தை கொண்டு வரும். எனவே எந்தச் சமூகத்திலும் இதுவொரு ஆபத்தான முயல்வுதான்.

நூலகர்கள் இன்று தடுமாற வைக்கும் பிரச்சினைகளை சந்தித்து வருகின்றனர். குறிப்பாக இளவயதினர் தகுதியான வாசிப்பை எப்படி செய்வதென்ற செயல்முறை அறிவற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களால் மின் பிரதியைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க இயலும் அதைத் தொடரவும் முடியும், வெவ்வேறு இணைய மூலாதாரங்களிலிருந்து பந்திகளை வெட்டி ஒட்டி மீளிணைப்பில் தனியானதொரு உருவாக்கமாக்க முடிகின்றது. ஆனால் அவர்களால் கருத்துக் கூறவோ, விமர்சிக்கவோ, விளக்கம் கூறவோ, அச்சடித்த பக்கங்களின் கருத்தின் சாரத்தை தங்கள் ஞாபகத்தில் பதித்து வைக்கவோ முடியாதவர்கள் போல் தோன்றுகின்றனர். மின் பிரதிகளின் எளிதில் அணுகத்தக்க தன்மை கற்பதற்கான அதீத தடைகளை ஒதுக்கி வைக்கின்றதெனும் தோற்றத்தை உருவாக்கிவிடுகின்றது. வாசிப்பின் தலையாய நோக்கத்தையே அவர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை எஞ்சியிருப்பது தகவல் திரட்டல் மட்டுமே தேவையான போது பயன்படுத்துவதே வாசிப்பின் நோக்கமாகக் குறுகிவிட்டது. வாசிப்பை வசப்படுத்தல் வெறுமனே பிரதிகள் சுலபமாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலையை உருவாக்குவது மட்டுமல்ல. வாசிப்பு தனது வாசகர்களை இறுகப்பின்னிய சொல்வலையினுள் நுழைந்து தனக்கென ஒரு தனிவழியை வெட்டித்திரக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை உருவாக்கி வைத்துள்ளது. அந்த திறந்த வழியினூடு வாசகர் தன் தனிப்பட்ட திசை நிர்ணயத்தை, பெறுபேறுகளை கண்டடைய வேண்டும். இதனை அவர் பிரதியின் பக்கங்களுக்கு வெளியில்லத்தான் நிகழ்த்த வேண்டும். நிச்சயமாக மின்பிரதி இதனை நடாத்த எந்தத் தடங்களையும் தருவதில்லை. இருந்தும் மின்பிரதியின் தேவையற்ற ஆடம்பரம் ஒரு கருத்தினை ஆழமாக ஆராய, பக்கமொன்றின் உள்ளடக்கத்தை தெளிவாகப் பகுப்பாய்வுசெய்ய ஏற்பான வாய்ப்பினைத் தருவதில் தடைகளை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. திரையில் தெரியும் பிரதி வாசகருக்குக் கொடுக்கும் பணிக்கும் பருவுடலான புத்தகம் அதன் மட்டுப்பட்ட வரி இடைவெளிகள் பக்க அமைப்பு, புத்தகக்கட்டு எனும் கட்டுக்கோப்புடன் வாசகரிடம் கோரும் முயற்சியும் வெவ்வேறானவை. "எதையும் பெறலாம்" ஒரு கைத்தொலைபேசியில் விளம்பரத்தை வாசிக்கலாம், கமராவைப் பயன்படுத்தி படம்

எடுக்கலாம், குரலைப் பதிவுசெய்யலாம், இணையத்தில் தேடலை மேற்கொள்ளலாம், சொற்களை படங்களை பரிமாறலாம், செய்திகளைப் பெறலாம் அனுப்பலாம் நிச்சயமாகத் தொலைத்தொடர்பை ஏற்படுத்தலாம். “எதையும்” என்பது இங்கு ஆபத்தாக ‘ஒன்றுமில்லை’க்கருகில் சென்று நிற்கிறது. ஒன்றைப் பெறல் என்பது (எதையும் என்பதைவிட) தேர்வுடிப்படையில் ஆனது. மட்டற்ற சாத்தியங்கள் என்பதில் தங்கியிருக்க முடியாது. கூர்நோக்கு, சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் தேர்வு செய்தல் என்பனவற்றிற்குப் பயிற்சி தேவை. அத்துடன் பொறுப்புணர்ச்சியும் வேண்டும். ஏன் ஒழுக்க அடிப்படை கூடத் தேவைதான். இளைய வாசகர்கள் தானியங்கிக்கார்களை ஓட்டப்பழகினாலும் ஓட்டுனர்கள் போல் தாங்கள் நினைத்தாலும் ‘கியரை’ மாற்ற முடியாது, தாங்கள் அடைய வேண்டிய இலக்கினை எட்ட வாகனங்களையே நம்பியிருக்கின்றனர்.

எங்கள் சரித்திரத்தின் ஒரு புள்ளியில் குறியீடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அவை சமூகத்தால் எழுத வாசிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பின்னர் களிமண்ணிலோ, பப்பிரஸிலோ எழுத்தாளனால் பொறித்த சொல், காலத்திற்கும் இடத்திற்குமான தனது தொடர்பை துண்டித்துக்கொண்டு விடுகின்றது. அவ்வார்த்தைகள் பொதுக்குறியீடு சுட்டும் எது வாகவும் இருக்கலாம். விற்பனைக்கான ஆட்டின் எண்ணிக்கை, போர்ப்பிரகடனம் என்றாயின் அது மூலமாகக் குறிப்பிட்டதாக இருப்பது மாத்திரமன்றி கண்டறிந்தவாறு இன்றைய வாசகருக்கு அன்றைய சொல் குறிப்பிடும் ஆடானது பார்த்துணர்வதற்கு கண்களுக்கு புலனாகாவிடிலும் அனுபவத்தினால் அந்த உணர்வினை எட்டி விடுகின்றார். குடும்பப் பண்ணையிலிருந்த ஆடாக அது இருக்கலாம். அல்லது கனவில் வந்துபோன பேயரு ஆடாகவும் இருக்கலாம். போர்ப் பிரகடனம் போருக்கான ஆயத்த நிலைக்கான அறைகூவலாக மாத்திரம் வாசித்துவிட முடியாது அது ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்க வாய்ப்புண்டு. அல்லது பேச்சுவார்த்தைக்கு வரவழைக்கும் உத்தியாக அல்லது துணிச்சலைக் காட்டுவதாகவும் இருக்கமுடியும். எழுத்தில் பதித்த சொற்கள் குறிப்பான விருப்பாற்றிலின், விவேகத்தின் விளைபொருள். எனவே வாசிக்கும் வாசகர் இந்த விளைபொருளைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்தொடரவோ அல்லது தோற்றுவாயான விவேகம், புத்திசாதுரியம், விருப்பாற்றல் என்ன என்பதை ஊகிக்க முனையவோ தேவையில்லை.

இந்தப்புள்ளியில் வாசகர் கண்டடைவது தனது சமூகம் தொடர்பாடலுக்கு இடைச்சாதனமாக எதனைப் பயன்படுத்துக்கின்றது என்பதையே. அது சொல்லின் மொழி, இந்தச் சொல் திரிபடையக்

கூடியது, தெளிவற்றது, ஐயப்பாடானது, இரட்டை மொழிதலுடன்கூடியது. சொல்லானது ஐயப்பாட்டிலும் தெளிவின்மையிலுமே சரி நுட்பமாக தன் பலத்தையும் கருத்துப் பதிவையும் வைத்துள்ளது. தன் வியத்தகு திறமையில் பொருளைச் சொல்லின் மீது உறுதி செய்யாதே பொறித்துச் செல்ல முடியும். “ஆடுகள்” அல்லது “போர்” என்ற சொற்களை எழுதும் எழுத்தாளர் துல்லியமாக அதன் கருத்தை முடிவுசெய்தே எழுதுகிறார். ஆனால் வாசகர் எழுத்தாளரின் குறிப்பிட்ட கருத்திற்கு இன்னும் விரிவாக்கத்தைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றார். “ஆடுகள்” என்பதை பெரிய ஆட்டு மந்தையையும் “போர்” என்பதற்கு போரில்லாது அமைதிக்கான வாய்ப்பிருப்பதையும் இணைத்து விரிவாகப்பார்ப்பார். ஒவ்வொரு பிரதியும் சொற்களால் உருவாக்கப்பட்டதால் அவை சொல்ல வந்ததைச் சொல்கின்றதுடன். எழுத்தாளரின் கருத்தாக்கத்தை விட எழுத்தாளரின் கருத்தாக்கச் சட்டகங்களை உடைத்தெறிந்து அவரால் நினைக்க முடியாதளவு கருத்துக்களை வாசகர் தன்நிலையில் உருவாக்கிக் கொள்ளுவார். எழுதப்பட்ட நிலையான பிரதி மேலும் பல பிரதிகளை பிரசவிக்கும். சிலவேளையில் தூக்கத்திற்கும் விழிப்புக்குமான தெளிவற்ற நிலையில் எழுதிய பிரதியாய் நெகிழ்ச்சியான பிரதியாய் நகர்ந்து கொண்டே இருக்கும் பிரதியாய், வாசகரின் மனநூலகத்தில் சேமக்குவையாய் திரண்டிருக்கும்.

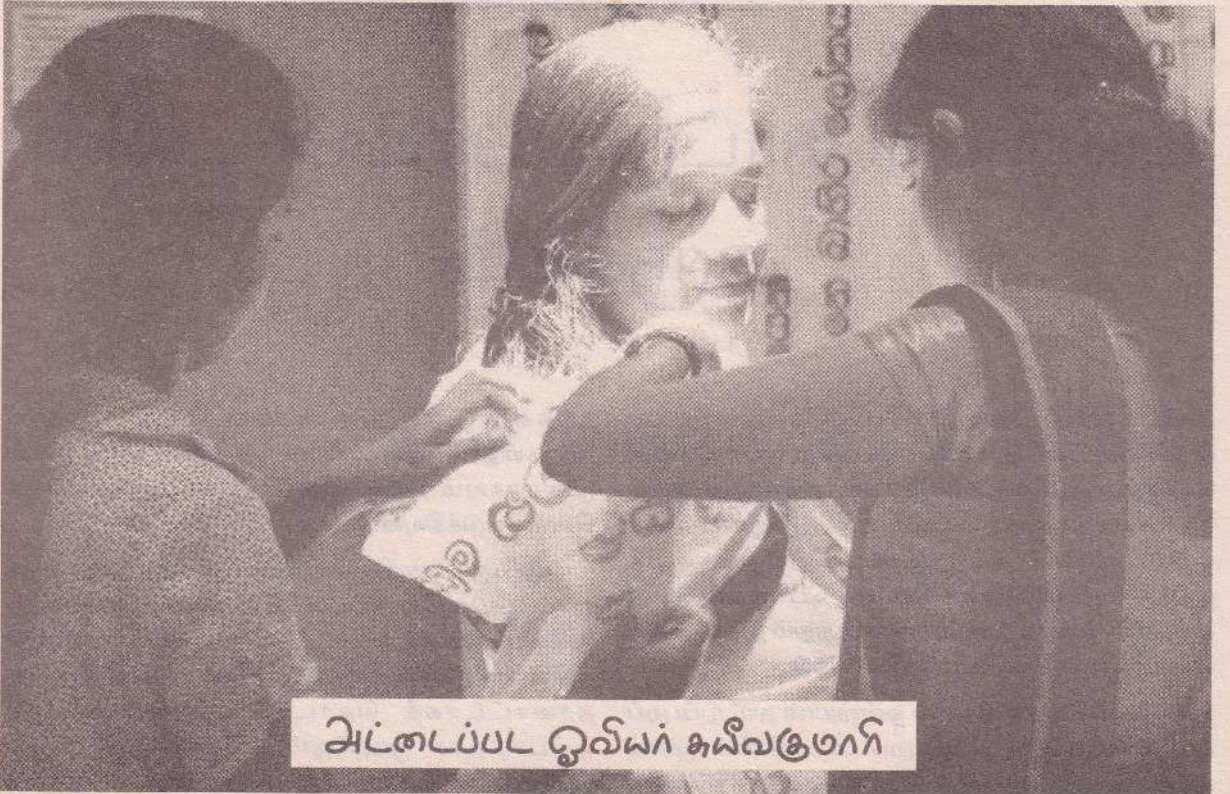
டொன் குயிஸ்ரொவின் முதற்பாகம் முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயத்தில் களைத்து வந்த வீரத்திருமகனிற்கு இரவு படுக்கை வசதி கொடுத்த விடுதி உரிமையாளன் வீரப்பண்பு மரபு நாவல்களைப் பற்றி பாதிரியுடன் விவாதத்தில் ஈடுபட்டபொழுது இந்தவகைப் புத்தகங்கள் எவ்வாறு ஒருவரின் மனநிலையைக் குலைக்க இயலும் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை எனக்குறிப்பிட்டான்.

“அது எப்படி என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை” விடுதி உரிமையாளன் விளக்க மளித்தான். ‘என் புரிதலைப் பொறுத்தளவில் உலகில் அதைவிடச் சிறந்த வாசிப்பில்லை அதோ அங்கே இரண்டோ மூன்றோ அவ்வகை நாவல்களை வைத்திருக்கின்றேன். அத்துடன் வேறு சில காகிதங்களும் இருக்கின்றன. இது என் வாழ்க்கை மாத்திரமல்லாது. பலரது வாழ்க்கையையும் பாதித்துவிட்டுள்ளதென நான் உண்மையாகவே நம்புகின்றேன். அறுவடைப் பருவத்தில் பெருவாரியான அறுவடைத் தொழிலாளிகள் இங்கு வந்து சேர்வார்கள். அவர்களில் எப்போதுமே வாசிக்கக்கூடிய ஒருவரும் இருப்பார். அவர் இந்தப் புத்தகங்கள் ஒன்றைக் கையிலெடுக்க முப்பதுக்கும் அதிகமானோர் அவரைச் சுற்றிக் கூடுவோம், அவர் வாசிப்பை கேட்பதற்கு எங்களுக்கு அவ்வளவொரு

மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும் அந்த மகிழ்வே மீண்டும் எங்களை இளமையாக்கும்”

விடுதி உரிமையாளனுக்கு பேர் விவரணைகள் அதிக விருப்பம். கிராமத்தின் பால்வினைத் தொழிலாளிக்கு திருமணத்திற்கு முன்னான ரம்மியமான காதல் ஊட்டச் சித்தரிப்பில் ஆர்வம். விடுதியாளனின் மகளிற்கு தங்கள் சீமாட்டிகளை பிரிந்திருக்கும் வீரத்திருமகன்களின் பிரிவுப்புலம்பலில் நாட்டம் அதிகம். ஒவ்வொரு கேட்போரும் (வாசகரும்) அவனின், அவனின் அனுபவம், விருப்புக்கமைய அப்பிரதியை மாற்றிக் கொள்கின்றனர். அந்தப் பிரதியை தமதாக்கிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் தணிக்கையாளனான பாதிரிக்கு டொன்குயிஸ்ரோ போன்ற கதைகள் வாசகரைப் பைத்தியமாக்குகின்றது. டொன் குயிஸ்ரோவிற்கோ இக்கதைகள் நீதியான, சொல்லிலும் செயலிலும் உண்மையான ஒருவனின் நிஜவுலக நடத்தைக்கு ஒளிரும் உதாரணங்கள். ஒரு பிரதி பல்வகை வாசிப்பை, ஒரு அடுக்கு நிறைந்த புத்தகங்களை, உரக்க வாசித்த அந்த ஒரு பிரதி வெளிக்கொணர்கின்றது. எங்கள் பசித்த நூலகத்தின் பக்கங்களை அதிகரித்துக் கொண்டு போகின்றது. நிச்சயமாக அந்த வாசிப்பை கேட்போர் மனதில் அதிகரிப்பைக் கொண்டு வருகின்றது. இது எனது மகிழ்வான அனுபவமும்தான்.

எனது டொன் குயிஸ்ரோவிற்கு நான் ஆழமாக நன்றிக் கடன் பட்டவன் இரண்டுவார கால வைத்தியசாலை காலத்தில் அந்த இரட்டைத் தொகுப்பும் என்னுடன் நோய் நோன்பு இருந்தன. அமைதியான அவதானத்துடன் காத்திருந்தன. எனக்கு மகிழ்விப்புத் தேவையான போது என்னுடன் உரையாடின. . அவை இரக்கம் காட்டுவதிலோ, பணிவிலோ என்றுமே பொறுமை இழக்கவில்லை. நீண்டகாலமாகத் தொடரும் தமது உரையாடலை என்னுடன் தொடர்ந்தன. நான் முழுமையான நானாக இல்லாதவேளையில், நேரமென்பது அவைகளின் விடயமே இல்லை என்பது போன்ற பாவனையில் இந்த நொடியும் கடந்து செல்லும் என்பதனை உறுதியாக நம்புவதுபோல் தனது வாசகரின் அசௌகரியமும் கவலையும் கடந்து போகுமென்று நம்பிக்கை ஊட்டுவது போல் என் ஞாபகத்தில் பதிந்த அவற்றின் பக்கங்களே என் புத்தக அடுக்கில் தங்கி நிற்கும் என்ற பாவனையுடன் அவை என்னுடன் இருந்தன. அப்பக்கங்கள் எனது சுயத்தின் ஒரு பகுதியை விபரிக்கும் எனக்கு மிக நெருக்கமான தெளிவற்றதாக இருக்கும் அத்தொகுப்பின் பிணைப்பை விபரிக்க என்னிடம் இதுவரை வார்த்தைகளில்லை.

அட்டைப்பல ஓவியர் கவீவகுலர்

கே.விமலநாதன்

மலையக நாட்டுப்புறப்பாடலின் சுருக்கம்

மனித நாகரீகம் தோன்றிய பொழுதே அவனது மன எழுச்சிகள் பல்வேறு விதமான கலை வடிவங்களாக வெளிப்படத் தொடக்கிவிட்டன. தனக்குரிய ஓய்வு நேரங்களில் கவலைகளை மறந்து இன்பமாகக் கழிப்பதற்கும், தமது இஷ்ட தெய்வங்களைத் துதித்து வழிபாடுகளைச் செய்யும் பொழுதும், தமது வாழ்வின் முக்கிய நிகழ்வுகளின் போதும் இந்தக் கலை வடிவங்களை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

இந்தக் கலைவடிவங்களில் ஒன்றுதான் நாட்டுப்புறப் பாடல்களாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் மூலம் மக்கள் எழுத வாசிக்கத் தெரியாத காலத்திலேயே

தங்களது இன்ப துன்பங்களை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் இஷ்ட தெய்வங்களை வழிபடுதல் மூலமாகவும் தமது உணர்ச்சிகளை எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

நாட்டுப்புறப்பாடல் என்பது ஏடறியாத பாமர மக்களால் வழிவழியாகப்பாடப்பட்டு வருவதால் இது நூல்வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளது குறைவு. உணர்ச்சிகளை எண்ணங்களை, ஆசைகளை பிறப்பின்போது தாலாட்டாகத் தொடக்கி இறப்பின்போது ஒப்பாரியாக முடிக்கும் மக்கள் இடையிலே இறைவழிபாட்டின்போது தமது வாழ்வில் முக்கிய

அம்சங்களான பூப்பெய்துதல், திருமணம் போன்ற நிகழ்வுகளின் போதும் இடையிலே தமது பொழுதை இன்பமாக கழிக்கும் முகமாக ஆடல்பாடல்களின் போதும் இந்தப் பாடல்களை பாடிவந்துள்ளனர்.

இவற்றில் தாலாட்டு, ஒப்பாரி, வாழ்த்துப்பாடல், கோலாட்டப்பாடல், கும்மிப்பாடல், தெம்மாங்கு நையாண்டிப் பாடல், தெய்வ ஆருட்பாடல் என்று எத்தனையோ விதமான பாடல்கள் உண்டு.

மாலை வேளையிலே பொழுதுபோக்காகக் கதைப்பாடல் பாடுவதும், உதாரணத்திற்கு தேசிங்கு ராஜா வனவாசம், நல்ல தங்கள், காத்தவராயன் கதை போன்றவற்றோடு சித்தர் பாடல்களையும் பாடிவந்துள்ளார்கள்.

இவற்றை இசையோடு பாடுவதற்காகத் தப்பு, உடுக்கை போன்ற வாத்தியங்களையும் துணையாகக் கொண்டு இசைத்துப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இங்கே ஒரு தாலாட்டுப்படலைப் பார்ப்போம்.

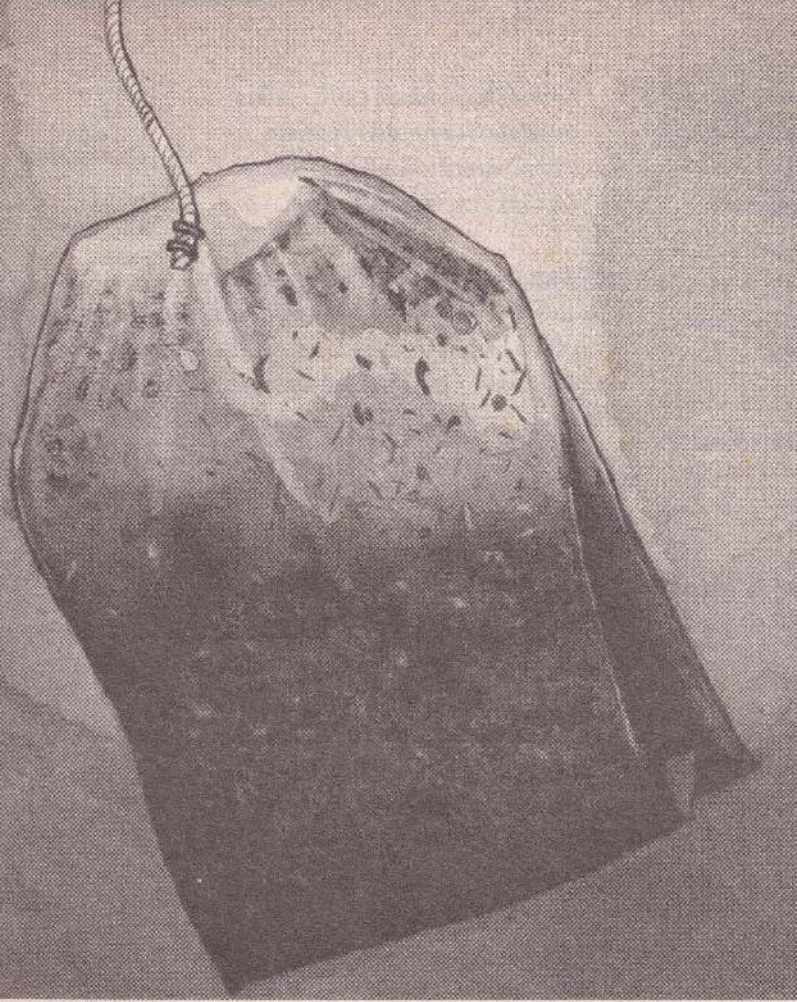
“ஆராரோ ஆரிராரோ
என் கண்ணே நீ ஓரங்கம்மா
கான கத்து மயிலுரங்கும்
பெத்தா பெருமாட்டி - நல்லதம்பி
பேருவப்பா நாககன்னி
வளத்தா கமலகன்னி
வரங்கொடுப்பா மீனாச்சி

வாசலிலே வள்ளி மரம் - நம்ம
வம்சங்களோ ராசா கொளம்
ராசாகொளம் பெத்தெடுத்த
பாண்டியரா கண்ணுரங்கு”

அடுத்தது கும்மி. கும்மி என்பது கிராமப் புறங்களில் உழைத்துக் களைத்து வரும் மக்கள் தங்களது சாயங்கால சந்தோஷமாக கும்மி அடிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண்கள் கூட்டமாகக் குமிந்திருப்பதை கும்மி என்கிறார்கள். கும்மி இருந்து அடிப்பது கும்மிப் பாடல் என்றும் பொருள்படும். இங்கே கும்மிப் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம். இது மலையாக கலாசாரத்தை பிரதிபலிக்கும் ஒரு கும்மிப் பாடலாகும். மலையாக தோட்டத்திலே ஏராளமான கும்மிப்பாடல்கள் பாடப்பட்டு வருகின்றன. துரைமார்களை, கங்காணிமார்களை, கணக்குப் பிள்ளைமார்களை முகஸ்துதி பண்ணிப்பாடும் பாடல்களும் தோட்டப்புறங்களிலே கிராமிய வழிபாடு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவதால் அத்தெய்வங்களை துதித்துப் பாடும் பாடல்களும் கும்மியாகப் பாடப்படுகின்றன.

“வெள்ளி மலையிலே தீய தீய - நல்ல
வெங்கல பாத்திரம் பொங்கிவர
அடுத்த சாவலும் நிறுத்திக்கூவுவது
அம்மா சன்நிதி வாசலிலே

ஓல பெட்டியாம் தலை மேலே
 ஓடும்போது மக்களும் பக்கத்திலே
 மக்கள பெத்தவ மாரியாயி
 மகிழ்ந்து வாராளாம் தெருமேலே
 பாவ படர்ந்தத பாருங்கடி - நல்ல
 பாவை சுத்தி படர்ந்தத பாருங்கடி
 பாவபழம் போல நம்மயா கங்காணி
 பல்லு வரிசைய பாருங்கடி
 சூர படர்ந்தத பாருங்கடி
 சூர சுத்தி படர்ந்தத பாருங்கடி
 சூர பழம் போல நம்மயா
 கங்காணி செல்லும் வரிசை பாருங்கடி.”

இதுபோன்று கரகம் பாலித்தல் என்ற வழிபாட்டு
 நிகழ்வு நடைபெறும்போதும், அம்மன், முருகன்
 போன்ற தெய்வங்கள் தேரிலே பவனி வரும் போதும்
 பெண்கள் தேருக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் குழுமி
 நின்று பாடும் பாடல்களும் உண்டு.

“ஆடி திருவிழாவாம்
 அப்பே பேரு கார்த்திகேயனாம்
 ஓடியே வரச்சொல்லடி - என்

அருமை சன்முகனை
 செய்த வினை தீர்த்த புண்ணியரே
 ஒரு புடியா கருகமணியா
 கழுத்து ரொம்ப பூட்டி - அவ
 கழுத்தே தெறிக்குதம்மா
 கண்ணே நூறு மாரி
 ஆதி பரஞ்சோதி
 அம்மா முத்து மாரி - அவ
 எழுந்திரிக்க சலசலங்குது
 நாகரத்தினமாலை
 ஒருபுடியா சந்தனமா - ஒரு ஒன்றா
 கிண்ணியாம்
 குங்குமமா அள்ளி அள்ளி பூசங்க
 அழகுமாரி தேருக்கு தேர திருத்துங்க
 திருவிளக்க ஏத்துங்க
 தேரு மேலே வாரமாரி
 தெகச்சி நிக்கிரா பாருங்க”

இதுபோன்று தெம்மாங்குப் பாடல்கள்
 “தெம்மாங்கு” என்பது காதலன்
 காதலிக்கு இடையிலான காதல்
 உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும்
 பாடல்களாக இருக்கும். இதுபோன்று
 தோட்டத்தில் தொழில்செய்யும்
 போதும் சக தொழிலாளிகள் மத்தியில்
 காதல் மலரும்போதும், தொழிலாளர்
 பெண்களுக்கும் கங்காணி, கணக்கு
 பிள்ளைகளுக்கு இடையிலும் காதல்
 பாடல்கள் உருவாக்கியிருக்கின்றது. இதனைச்
 சொல்லும் பாடல் ஒன்றைப் பாப்போம்.

“முன்னூறு ஆளுக்குள்ள
 முள்ளுகுத்தும் என்சாமி
 முள்ளு மூன்றும் மண்ணுக்குள்ள
 முழிக ரெண்டும் என்மேலே
 நானூறு ஆளுக்குள்ள
 நடுவ நிற்கும் என்சாமி
 முள்ளு நாளும் மண்ணுக்குள்ள
 முழிக ரெண்டும் ஏமேல
 காட்டு தொங்க ஓரத்திலே
 கணக்கெழுதும் என்சாமி
 மச்ச வாட அடிக்கிதின்னு
 மறந்திராகீக
 பொட்டு போட்ட பொத்தகமா
 பொன் பதிக்க போனாவாம்
 அதரிச்சி பேரு போடும் ஐயா
 கணக்கபிள்ளை”

இதுபோல தோட்டத்தில் உள்ள வாகன ஓட்டுனருக்கும்
 தொழிலாளப் பெண்ணுக்கும் இடையிலான காதலைச்
 சொல்லும் பாடல்களும் உண்டு. தோட்டத்தில் வாகன

ஓட்டுனரானவருக்கு நேரம் கிடைப்பது அரிது. எனவே அவன் தன்னைக் காண வருவதில்லை. தன்மீது கோபமா என்று காதலி வினவுவதாக அமைகிறது இந்தப்பாடல்.

அவன் - "ஈக்கிகரை வேட்டி கட்டி இன்பமா
வார்பூட்டி
கார்லதான் போரசாமி தங்கரத்
தினமே
என்ன குத்தம் நான் செய்தேன்
பொன்னுரத்தினமே
என்னை ஏரிட்டுதான் பாக்கலயயே
பொன்னுரத்தினமே"

அவள் - "ஏரிட்டுதான் பார்த்திடுவேன்
அடுத்து முத்தம் தந்திடுவேன்
அரமணி நேரத்திலே ஆசை
கண்ணாட்டி - நான்
அவசரமா போஷடி நேசகண்ணாட்டி"

இதுபோலவே தோட்டத்தில் தொழில் செய்யும் ஒரு தொழிலாளி தோட்டத்திலிருந்து சில காரணங்களுக்காக வெளியேற்றப்படுகின்றான். இதனால் அவனைப் பிரிந்த பிரிவுத்துயரை அவனது காதலி பாடுவதாக இந்தப்பாடல் அமைகிறது.

அவன் - "தோட்டமுன்னா நல்ல தோட்டம்
தொர மகனும் நல்ல தொரை
தோசி கணக்கே - நாளே
தங்க ரத்தினமே நான்
தோட்டம் விட்டு நான் போரேனே
பொன்னு ரத்தினமே"

அவள் - "என்ன கொடுத்திகளே - எனக்கு
முத்தம் தந்திகளே எனக்கு முத்தம்
தந்திகளே
என்ன விட்டு போரிகளே -
ஆசை மச்சானே
என் பாவம் சுத்தாதா
அரும மச்சானே"

அவன் - "அடி நானிருக்கிதே தகரலயம்
நீ இருக்கிரே ஓட்டுலயம்"

அவள் - "ஆகாச தந்தி போட்டால்
ஆசை மச்சானே - நாம்
ஆதரவா பேசிடலாம்
அரும மச்சானே."

அடுத்த வரும் பாடல் கொளவைப்பாடல். கொளவைப்பாடல் என்பது அதிகமாக திருவிழாக்களில் பாடப்படுவதுடன் அந்தப்பாடல்களில் அதிகமானவை

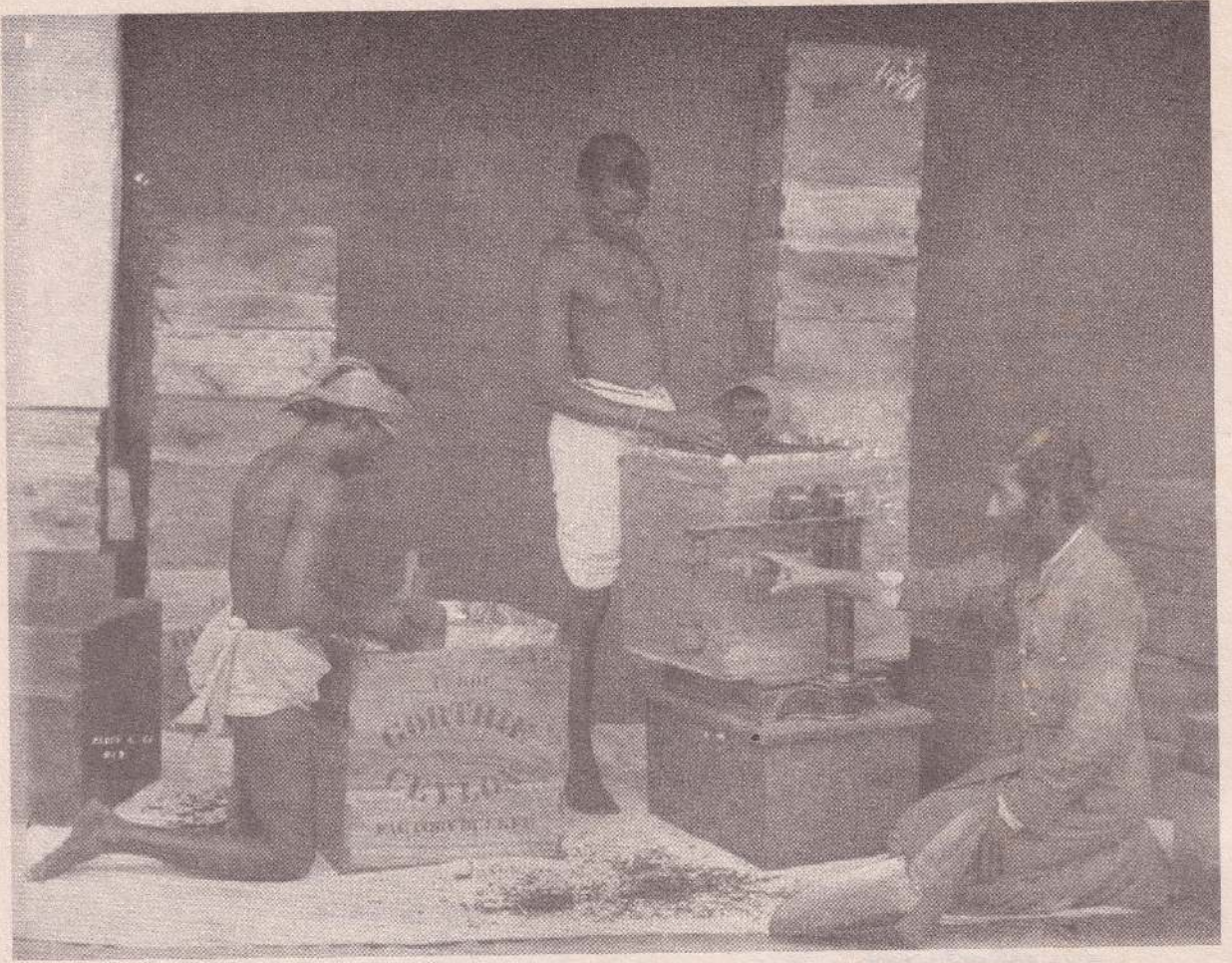
மாரியம்மன் பாடல்களாகவே அமைத்துள்ளன. இந்தப்பாடல்கள் கரகம்பாலிக்கும் நிகழ்வுகளின் போதும் மாரியம்மன் ஊர்வலம் வரும்போதும் பாடப்படும் பாடல்களாகும்.

"கருப்பு கொட புடிச்சி - நம்ம
மாரியம்மா கையால பொட்டுவச்சி
கம்மால புள்ளகளோட
நம்ம மாரியம்மா
கை கலந்து போராக
வெள்ள கொட புடிச்சி
நம்ம மாரியம்மா
வெரலால பொட்டுவச்சி
நம்ம மாரியம்மா
வெளையாண்டு வாராக
இட்டாளாம் கோளத்தை
நம்ம மாரியம்மா
எழுதினாளா சித்திரத்தை
வச்சாளாம் மரிகொழுந்த
வாசலெல்லாம் கொள்ளாம.....

ஆனன்னா ஆன
ஐயனார் தந்த
ஆனய பாத்தா தாளன்பு போல
ஆன குட்டிய பாத்தா முதலன்பு போல
ஆனவந்து இரங்கவே
ஆயிரம் கால் நாட்டவே
சேன வந்து இரங்கவே
நம்ம கதிரேசன் வாச
செல்வம் பொலியவே...."

திருவிழாக்களின் போதும் கோடைகாலங்களில் புழுக்கத்தைப் போக்குவதற்காக மாலை நேரங்களில் தமது குடியிருப்புகளில் இருந்தும் வெளியில் வந்து மகிழ்ச்சியாக பொழுதைப் போக்கும்போதும் மக்கள் கோலாட்டம் அடிப்பதுண்டு. அப்படிப்பட்ட மலையக கோலாட்டப்பாடல் ஒன்று.

"முக்குத்தி பொட்டமுகு தன்னேனானே
ஐயா போடுராராம் பச்சக்கல்லு தில்லேலோ
உங்க மொக வெட்கமிக்கும் தன்னானே
ஐயா உருலோக பர்வதத்த தில்லேலோ
தங்க கிரிகடமாம் தன்னானே அங்கே
தனித்து வரும் பேனாகுச்சி தில்லேலோ
கண்டியிலே சுட்ட ரொட்டி தன்னானே
கடதாசி போலிருக்கும் தில்லாலே
இன்ப மவ சுட்ட ரொட்டி தன்னானே அங்கே
இருந்தும் தீங்க நேரமில்ல தில்லேலோ
பொட்டு மேல பொட்டு வச்சி தன்னானே
பொட்டலிலே போற புள்ள தில்லேலோ
பொட்டலிலே பேஞ்ச மழை தன்னேனானே
ஒங்க பொட்டு நனையலையே தில்லேலோ

கூட மேலே கூட வச்ச தன்னானானே
ஐயா கொழுந்து கிள்ள போறபுள்ள
தில்லேலோ
கூடையதா ஏறக்கிவச்சி தன்னானே
ஒரு குளுந்த வார்த்தை சொல்லலையே
தில்லேலோ'

மலையகத்திலே திருவிழாக் காலமென்பது
மகிழ்ச்சியோடு வழிபாடு செய்யும் காலமாகும்
அங்கு கிராமிய வழிபாடுகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கும்.
கரகம் பாலித்தல் போன்றே காவடி பாலித்தல் ஒரு
முக்கிய நிகழ்வாகும். காவடி எடுப்பவர்களுக்கு அருள்
உருவேற்றம் பெற்று ஆடுவதற்காக கதிர்காம முருகன்
மீது பாடப்படும் பாடல்களும் உண்டு.

காவடியெடுக்கும் பக்தர்கள் பெண்கள்
அலகுபோல்(அதாவது நாக்கிலும் அலகிலும் சேர்த்துக்
குத்துவது) குத்துவார்கள். ஆண்கள் நாற்றியெட்டு வேல்
ஆயிரத்தெட்டு வேல் என்று குத்திக்கொண்டு. காவடி
எடுத்து ஆடிவருவார்கள் அவர்களின் முதுகில் கொக்கி
பூட்டி (செடில் பூட்டல்) கொக்கியில் கயிறுமாட்டி
காவடி ஆடுபவர்களின் பின்னால் நின்று ஒருவர்

பிடித்துக்கொண்டு வருவார்.

அதுபோலவே பறவைக்காவடிகளும் எடுத்து
வருவார்கள். அந்த சந்தர்ப்பத்திலே சாமி அருள்
தொடர்ந்து ஆருடம் பெற வேண்டும் என்பதற்காக
அரோகராக கோஷத்துடன் ஆருடப்பாடல்
பாடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட பாடல்களில் ஒன்று.

“ஆர் காட்டு பொட்டனிலே - கந்தய்யா

ஆரு லெட்சம் காவடியா
தேர்பார்க்க வந்திருந்து - கந்தய்யா
தேங்குதய்யா காவடிகள்
மழைபேய இடியிடிக்க கந்தய்யா
இடும்பன்
பரிபோட்டு மீன்பிடிப்பார் - எங்க
பழனிமலை ஐயாவே”

இன்னும் திருமண வாழ்த்துப்பாடல்
மணமக்களை வாழ்த்திப்பாடும் பாடலாக
அமைகின்றது. திருமண வாழ்த்துப்பாடல்
ஒன்று.

“கல்யாணம் கல்யாணம்
காரிகைக்கோ கல்யாணம்

என்னக்கோ கல்யாணம்
 எங்க இளங் கொடிக்கோ கல்யாணம்
 சித்திரை மாத்தயிலே செல்லதேர் ஓடியிலே
 பங்குனி மாதயிலே பவளதேர் ஓடியிலே
 கல்யாணம் என்று சொல்லி கடலேறி பாக்கு
 வச்சோம்
 சுத்த மடிக்கோவி சூரியர்க்கும் பாக்கு வச்சோம்
 பக்கம் மடிக்கோவி பகவனாக்கும் பாக்கு வச்சோம்
 எட்டாவது கோவிலுக்கு ஏணிவச்சு பாக்கு
 வச்சோம்
 தெக்கத்தி மாமனுக்கு தென்னோலையும் பாக்கு
 வச்சோம்
 வடக்கத்தி மாமனுக்கு வாழிலையும் பாக்கு
 வச்சோம்
 கிழக்கத்தி மாமனுக்கு கிளிப்பினையும்
 பாக்குவச்சோம்
 மேக்கத்தி மாமனுக்கு வெத்திலினையும் பாக்கு
 வச்சோம்
 நாலுதிசைமாமனும் நலமாக வந்திருங்க
 அம்மி பளபளங்க அரசனி சோதி மின்ன
 இட்டார்கள் பந்தல்கள் எரதுத்தி காதவழி
 மாமன் இட்ட பந்திலிலே என்ன அடையாளம்
 வாழமரம் பிளந்து வச அலங்கரிச்சோம்
 மாமன் இட்ட பந்திலிலே என்ன அடையாளம்
 வண்டுகள் நின்று வாதாடும் பந்தலுமாம்
 ஆனைகள் நின்று அலங்கரிக்கும் பந்தலுமாம்
 குதிரைகள் நின்று கொக்கரிக்கும் பந்தலுமாம்
 கொட்டினார்கள் மேளத்தை
 கட்டினார்கள் தாலியை”

இதுபோலவே சிறுமிகளின் பூப்புனித நீராட்டு
 விழாவின்போது பாடும் பாடல்களும் உண்டு.

“திங்க கிழமையில் சிவன் பிறந்த
 நாளிகைக்கு விடிய
 ஐந்து நாளிகைக்கு செண்பக பூக்கட்டிலிலே
 நம்ம சீதை உறங்கையிலே
 மல்லிகை பூ கட்டிலிலே மலர் கை
 உறங்கையிலே
 தல கோழி கூவையிலே தங்கா எழுந்திருச்சி
 கோழி கரலிலே குமாறி எழுந்திருச்சி
 அடுப்பு மெழுகினார்கள் அழகாக
 கோலமிட்டாள்
 தின்ன மெழுகினார்கள் வெளிப்படியும்
 கோலமிட்டாள்
 வாச மெழுகினார்கள் வலவெங்கும்
 கோலமிட்டாள்

சரம் பதிச்ச ராக்கையத்தான் தங்கா கழுவி
 வைத்தாள்
 வெங்கல பாத்திரங்கள் விளக்கியே தானடுக்கி
 ஓல கொண்டு நாவழித்து
 பன வாழை கொண்டு நாவழித்து
 தங்கா கொடமெடுத்து எங்க தண்ணிக்கே
 போகையிலே
 கைவலய சேலையிலே பொய்வலியில் கண்ட
 தின்று
 பொய்வலையல் கண்டசை.....”

மரண நிகழ்வுகளின் போதும், பிரிவுத் துயரை,
 ஊரைவிட்டு, நாட்டை விட்டு போகும்போதும்
 சோகத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடலாக ஒப்பாரிப்
 பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன.

இந்தப்பாடல் மக்கள் இந்தியாவை விட்டு வரும்
 போது பாடிய பாடல் இது.

“கொளத்தா கரையோரம் கோர படந்திருக்கும்
 கொர கொடியருக்க கொளகாரப்பாவி
 எங்கிருந்து வந்தானோ
 ஆத்தங்கரையோரம் பால படந்திருக்கும்
 பாவ கொடியருக்க கொளக்காரப்பாவி
 எங்கிருந்துவந்தானோ
 வெள்ளரியும் பாவையும் - நான்
 வெதச்சேன் ஒரு பாத்தி - இன்னக்கி
 வெளஞ்சி அருக்காம - நான்
 வேற தேசம் போரேனோ
 கத்தரியும் பாவையும் - நாகலந்து
 நட்டேன் ஒரு பாத்தி காக்கி புடுங்காம
 நா கடல் தாண்டி போரேனோ”

இது கணவனைப் பிரிந்த மனைவி அவன் எங்கு
 சென்றானோ? ஏது ஆனானோ என்று அறியாமல்
 புலம்பும் ஒப்பாரிப்பாடல்.

“கருப்பு குருவிகளா
 கருமரத்து பச்சிகலா - நீங்க
 காளிக்கு போனிகளா
 கலந்த கனி தின்னிகளா
 செகப்பு குருவிகளா சிறுமரத்து பச்சிகளா
 நீங்க சீமைக்கு போணிகளா
 என்ன கொண்ட சீமான கண்டிகளா”

இன்றுமாலை ஆதவன் முகில்களினுள் உறங்கிவிட்டான்

இன்றுமாலை ஆதவன் முகில்களினுள்
உறங்கிவிட்டான்

நாளை வரும் புயல், பின்னர் மாலை, பின்னர் இரவு.
அதையடுத்து அதிகாலை, பின்னர் அடர்ந்த புகார்களின்
வெளிச்சங்கள்
அதையடுத்து இரவுகள், பின்னர் பகல்கள்,
ஆனால் ஓடிச்செல்லும் காலம் ஒருபோதும்
வருவதில்லை.

இந்த நாட்களெல்லாம் கடந்துவிடப்போகின்றன.
கடல்மேற்பரப்பில், மலைமுகடுகளில் மின்னும்
ஆற்றுப்படுக்கைகளில்,
நாம் நேசிக்கும் சொற்களின் கீதம் உருண்டோடும்
காடுகளில் அவை கூட்டங்கூட்டமாக ஓடப்போகின்றன

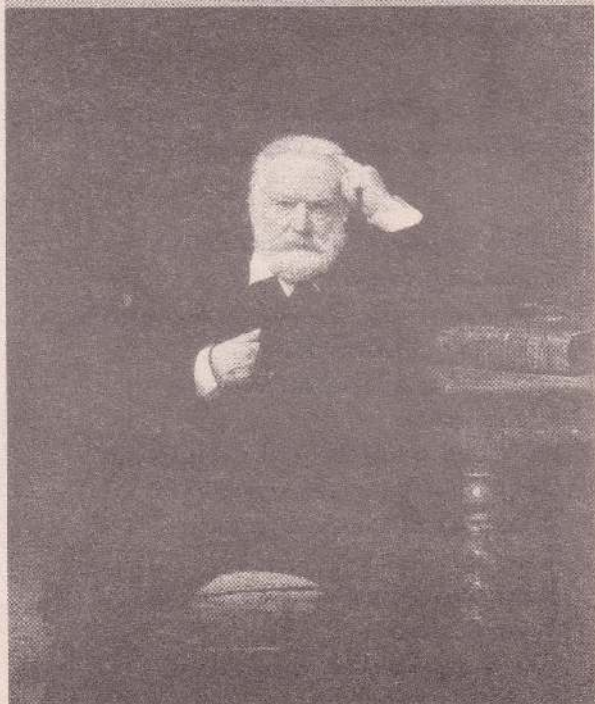
சுருக்கங்கள் விழுந்தும் வயோதிபமின்றிய
நீர்களின் முகமும் மலைகளின் நுதலும், எப்போதும்
பசுமையுள்ள காடுகளும்
இளமைபெற்றே செல்லும்.
கடலுக்கு மலைகள் கொடுக்கும் வெள்ளத்தை
கிராமங்களின் ஆறுகள் இடைநிறுத்தலின்றி
அள்ளிக்கொள்ளும்

ஆனால் நானோ, மேலும் மேலுமென் சிரத்தைச்
சந்திக்கும்
ஒவ்வொரு நாட்களின் கீழும் கடந்து செல்கிறேன்,
விரைவில் பிரகாசிக்கும் இப்பரந்த பூமிக்கு எந்தக்
குறைபாடுமின்றி
ஆனந்தச் சூரியனின் கீழ் குளிர்ந்துகூனி நான் சென்று
விடுவேன்.

பிரஞ்சிச் செவ்விலக்கியத்தின் உன்னத
உருவமெதுவென்றால் நிச்சயமாக அது விக்டர்
ஹியூகோ என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.
ஏராளமான நாவல்கள், ஏராளமான கவிதைகள்
என இன்னபிற எழுத்துகளினால் தன்னை
இலக்கியத்தின் கொடுமுடியாக நிறுத்
திக்கொண்டவர் விக்டர் ஹியூகோ. அவரின்
எழுத்துகள் மானிடப்பெறுமானங்களின்
இருப்பிடம், அவரின் அரசியல் ஈடுபாடுகள்
சுற்றும் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடியவையல்ல.

1871 ல் வெடித்த பிரபல "பாரிஸ் கொம்பூன்"
கிளர்ச்சியின் போது, ஆரம்பத்தில் இக்கிளர்ச்சி
யை எதிர்த்த போதும், நசுக்கப்பட்ட
புரட்சியாளர்களுக்குப் புகலிடம் அளித்து
அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுத்தார் விக்டர்
ஹியூகோ.

ஏழைகளைத் திருடாத வரித்திட்டம், ஏழைகளின்
வாழ்நிலையை உயர்த்தும் சமூக மாற்றங்கள்,
யுத்தமற்ற அமைதியான வாழ்க்கை மாண தன்னை
யொழிப்பு போன்றவற்றிற்காக நிரந்தரமாகப்
போராடியவர் இக்கவிஞர்.

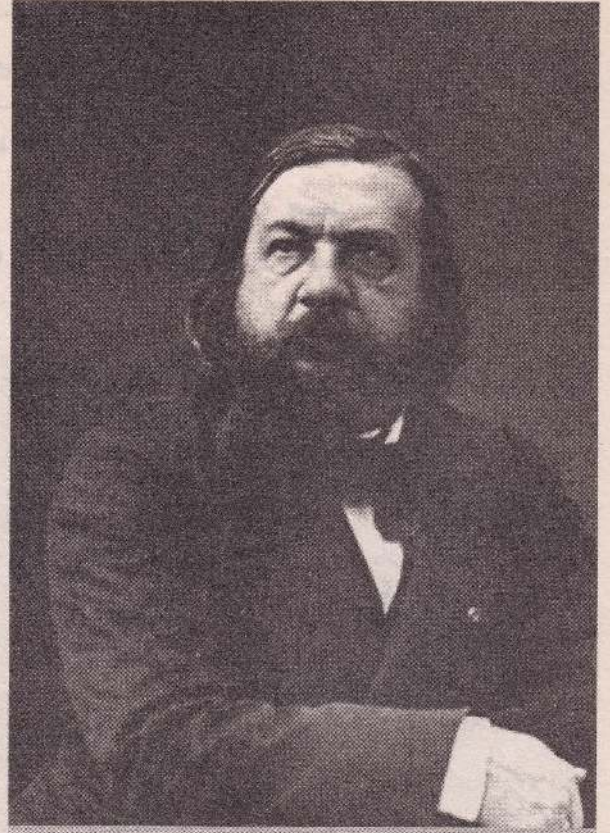
கவிஞனும் சனமும்

ஒருநாள் சோம்பல் மலையிடம் சமதரை கூறியது:
 “எப்போதும் காற்றடிக்கும் உன் முகட்டிலிருந்து
 எதுவுமே வருவதில்லை !”
 சோகத்தில் மூழ்கும் தன் யாழில் சாய்ந்த
 கவிஞனிடம் சனக்கூட்டம் கூறியது:
 “கனவுக்காரனே, எதற்குத்தான நீ பயன்படுகிறாய்?”

சினங்கொண்ட மலை சமதரைக்குக் கூறியது:
 நீ உன் நிலத்தில் அறுவடை செய்வதை முளைக்கச்
 செய்வது நான்
 தகித்தெறியும் மதியவெப்பத்தை தணிப்பது நான்
 வானிலோடும் முகில்களை தடுப்பது நான் !

என் விரல்களால் நான் கொட்டும் பனியை
 பிசைகிறேன்
 உறைபனிப் பளிங்குகளை என்னடுப்பில்
 உருக்குகிறேன்
 என் வெண்முலைகளின் முனைகளிலிருந்து நீளப்
 பரவும்
 வெள்ளிக் கீற்றுக்களாக ஊட்டம்தரும் நதிகளை
 பிரவகிக்கிறேன்

தன்முறைக்கு கவிஞனும் சனத்திற்குக் கூறினான்:
 சோகத்தில் வெளிரிய என் வதனம் என்கரங்களில்
 சாய்ந்து கொள்ளவிடுங்கள்
 என்னுயிர் வழியும் என் முதுகிலிருந்தல்லவா
 மனிதகுலமருந்தப் பாய்கிறதோர் ஊற்று?

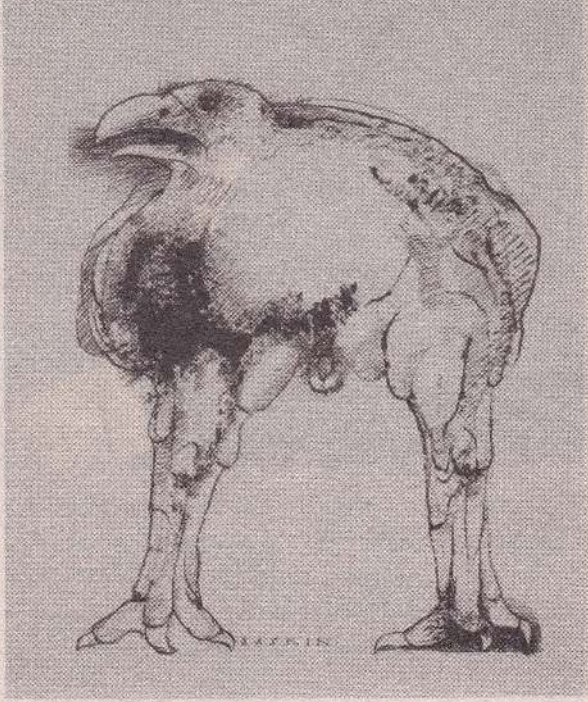
கலைத்துறை விமர்சகராகவிருந்து விக்டர்
 ஹியூகோ உடனான சந்திப்பையடுத்து தெயோபீல்
 கோத்தியே தானும் எழுத்தாளராகவேண்டும்
 எனும் பெருவிருப்புக்கொண்டு இலக்கியத்து
 றையில் தன்னை ஈடுபடுத்தினார்.

சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்று தனக்கேயான
 ஒரு தனிப்பாணியையும் உருவாக்கி எழுத்
 தில் மிளிர்ந்த தெயோபீல் கோத்தியே
 பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிரஞ்சு
 இலக்கியத்தில் தவிர்க்கமுடியாத ஒருவராகத்
 தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டார்.

மொழியாக்கம் : அ. வாசுதேவன்

Chaphel சதுக்கம்

சப்பல் சதுக்கத்தின் கீழ் இருந்த நீண்ட வளைவுப்பாதையூடாகச் சென்றால் மட்டுந்தான் தாம் செல்ல வேண்டிய பியூனரல் ஹோமிற்கு மிகவும் விரைவாகச் செல்லமுடியும் என்று சொல்லி விடியா காரைச் சிரமப்பட்டு ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டு பக்கவாட்டிலும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்ற கார் இடைவெளிகளுக்குள் மாறி மாறித் தனது காரைப் புகுத்த முனையும் சந்தர்ப்பங்கள் அருகிலிருந்த துருவனுக்குப் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தின. அவள் ஸ்ரேயறிங்கில் கழுத்தை நீட்டிவைத்து தலையை இரண்டு பக்கமும் திருப்பித் திருப்பி காரினை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். விடியாவின் இந்தளவு பதட்டத் திற்கு தானும் ஒரு காரணமே என்று நினைத்தபடி பக்கத்து இருக்கையில் இருந்து அவளது கார் ஓட்டத்தை உன்னித்துக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாதை நெடுகவும் வாகன நெரிசல். இத்தனை நெரிசலுக்குள்ளால் புகுந்து புகுந்து காரை ஓட்டிக் கொண்டிருப்பது ஒருபக்கம் புதினமாக இருந்தாலும்

நெஞ்சில் பயம் அப்பிக் கொண்டே இருந்தது. வேகம் அதிகரித்த இடங்களிலும் வாகனத்தை விலத்தும் இடங்களிலும் அவனையறியாமல் காலை இறுக்கி நீட்டி கைகளால் சீற்றை இறுக்கிப்பிடித்தபடி பயத்துடன் இருந்தான்.

சப்பல் சதுக்கத்தின் இருபக்கமும் நகரைவிட்டு வெளியேறுவதற்கும் உள்ளே வருவதற்குமான மிக அகன்ற பாதைகள். சதுக்கத்தின் மேற் பக்கமாகவும் கீழ்ப்பக்கமாகவும் இருந்த வளைவு நிலத்தில் நடுவே அமைக்கப்பட்டிருந்த றெஸ்ரோறன்டுகளில் மக்கள் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த றெஸ்ரோறன்டுகளைச் சுற்றி சிறிய மலைகளாய் ஏறியிறங்கும் வீதியின் இரண்டு பக்கங்களையும் ரசித்தபடி அவர்கள் உணவருந்திக் கொண்டிருப்பதைப்பார்க்க எல்லோருக்குமே மனது ஒருகணம் மெய் மறந்துதான் போகும். ஆனால் இப்போதோ அவனுக்கு அது ரசிக்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. இன்றைக்கென்று வளைந்து செல்லும் இந்தப் பாதையைத் தாண்டுவதற்கு அரைமணிநேரத் திற்கும் அதிகமாகவே பிடித்து விட்டது.

தன்னால் நேரம் பிந்தியதையிட்டு "என்னை மன்னித்துக் கொள்" என்று ஒவ்வொரு நெருக்குவாரத்திலும் அவளுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது. "மன்னித்துக்கொள்" என்ற வார்த்தையை இப்போது அவன் எத்தனை தடவை சொன்னான் என்றுகூட ஞாபகம் இல்லை. அவ்வளவுக்கு அதிகமாகச் சொல்லிவிட்டான் என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

இப்படித் தேவையற்று மன்னிப்புக் கேட்பது அதிகம் எரிச்சலைக் கொடுத்ததை அவள் முகம் காட்டியது. அதனை அவன் உணர்ந்து கொண்டாலும் தனது தவறினை நிவர்த்தி செய்ய எத்தனை தரம் மன்னிப்புக் கேட்டாலும் பரவாயில்லை என்றே தோன்றியது.

விடியா தன்னை ஏற்ற வரும்பொழுது தான் காரில் ஏறுவதற்கான தயார் நிலையில் வெளியில் வந்து நின்றுருக்க வேண்டும். மாறாக வீட்டிற்கு அவள் வந்து அழைப்பு மணியை அழுத்தும் வரையிலும்

தான் முகத்தைக் கூடக் கழுவாது வெறுமனே சாறத்தோடு நின்றதை நினைக்க அவனுக்கே இப்போது அவமானமாக இருந்தது. இந்த நேரத்தில் இப்படியொரு இடைஞ்சலை அவனுக்கு தான் ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடாது. ஆனாலும் பியூனரல் நிகழ்வில் தான் உரையாற்ற வேண்டியது முக்கியமானதாக இருந்ததனால் அந்த உரையை எங்கிருந்து தொடங்கி எங்கு முடிப்பது என்றுதான் தன்னால் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் ஏற்கனவே தயார்ப் படுத்தியிருந்த உரையை முதல்நாள் இரவு லிடியாவுக்கு வாசித்துக்காட்டியபோது அதனை அவள் முற்றாக நிராகரித்திருந்தாள். அந்த நேரத்திலிருந்து இன்று காலை வரையுமான நேரம் இன்னொரு உரையைத் தயார்படுத்தப் போதுமானதாக அவனுக்கிருக்கவில்லை.

ஒருவரின் மரணவீட்டில் உரையாற்றுவதற்கான உரையாக அதன் வடிவம் இருக்கவில்லையா? அல்லது தகவல் பிழைகளைக் கொண்டிருந்ததா என்று கூட அவனால் முடிவு செய்ய முடியாமல் இருந்தது. “நீ இன்னொரு விதமாக முயற்சி செய்து பார்” என்று வெறுமனே ஒருசாதாரண தமிழ் வாத்தியார் குரலில்

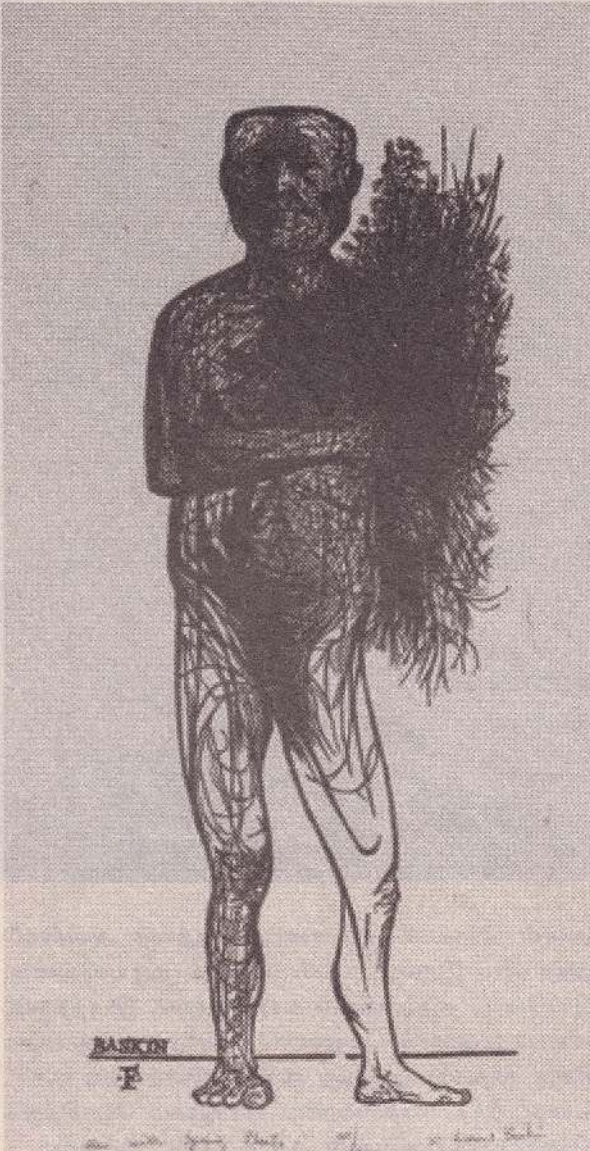
அவள் சொல்லியதற்கான அர்த்தத்தை அவனால் அந்த முழு இரவிலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இப்போது தடுமாற்றம் கூடியவனாக இருந்தான். லிடியா முன்னால் மெதுவாகச் செல்லும் ஒரு வாகனத்திற்கு சக்தமாக இழுத்து ஒரு கோர்னை அடித்தாள். உரைகுறித்த சிந்தனையில் கொஞ்சம் யோசித்துக் கொண்டிருந்த அவனை அது திடுக்கிட வைத்தது.

“நீ அவசரப்படாமல் ஓடு... இன்னும் நேரமிருக்கிறது” என்று அதட்டினான்.

“உனக்குத் தெரியாதா நாங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்து நிற்க வேண்டியவர்கள் என்பது?” என்று உடனேயே மறுபதிலளித்தாள். அந்தப் பதிலில் அவன் கொஞ்சம் குற்றவுணர்வு பட்டாலும் அதனைப் பெரிதாக எடுக்காமல்

“தெரியும்.... நான் சொல்வதைக் கேள். இப்படி அவசரப்பட்டு ஓடினால் நாங்களாகப் போகத் தேவையில்லை. அம்புலன்ஸ்காரர்கள் வந்து அவங்களாகவே எங்களை பியூனரல் ஹோமிற்கு கொண்டுபோய்விடுவார்கள்” என்று கிண்டலும் பயமும் கலந்த தொனியில் எச்சரிக்கை செய்தான்.

“இருந்து என்ன செய்யப் போறாய்” என்று அவள்

வெடுக்கெனச் சொன்ன பதிலில் ஒரேயொரு அர்த்தம் மட்டும் இருப்பதாக தெரியப்படுத்தவில்லை என்பதை அவள் முகம் காட்டியது. அதற்குள் ஒரு இருபது வருடகால அனுபவம் தொங்கிக் கிடந்ததைத்தான் அவள் தெரியப்படுத்தியிருக்கவேண்டும் என்று புரிந்தது. வெவ்வேறு விதமாக வெளிக்காட்டி நிற்கும் அவளது வழமையான பதில்களை ஒரு வார்த்தைக்குள் அடக்கியிருந்தது அந்த வார்த்தை என்பதனை அவனால் சட்டென உணரக்கூடியதாக இருந்தது. மரணம் குறித்து உரையாடக்கூடிய ஒரு தருணம் இல்லை இது என்பதனை அவன் உணர்ந்திருந்ததால் இதனை அந்த இடத்திலேயே நிறுத்த யோசித்து,

உடனேயே அதனைப் பகிடியாக்கி "க்ங்" என்று வாயிற்குள் விழுங்கிய ஒரு சிறிய குறுஞ்சிரிப்பினைக் காட்டியபடி கொஞ்சம் சிரியசான தோரணையில்,

"இஞ்சே... , பகிடியை விட்டுட்டு, பியூனரல் ஹோமிற்குச் சென்றதும் ஹோலுக்க உள்ள நுழைய முன்பு உன்னுடன் நான் கொஞ்சம் பேசவேண்டும். அதற்கு முதல் உன் பதட்டம் குறைய வேண்டும்." எனச் சொன்னான். அந்தப் பதிலில் அவளின் அத்தனை கோபத்தையும் கரைத்து விடும் ஒருவித உருகிய தொனி இருந்தது. அந்த உருக்கத்தை அவன் வேண்டுமென்றே வரவழைத்துப் பேசினான்.

"நான் பதட்டப்படவில்லை. இப்போதே பேச... அங்கு போனவுடன் அதிக நேரம் வெளியில் நிற்கமுடியாது. நாங்கள் ஏற்கனவே பிந்தி விட்டோம்". என்று இயல்பாக அவளுக்குரிய அவசரமும் கோபமும் தொனிக்கச் சொன்னான்.

"நீ கார் ஓட்டும் போது நான் உன்னை அதிக தொந்தரவு செய்யக்கூடாது. ஆனாலும் சொல்லுகிறேன். நீ மறுதலித்த உரையைத் தவிர்த்து என்னால் இன்னொரு உரையைத் தயார் செய்ய முடியவில்லை. ஆக நான் எதைப்பற்றிப் பேசுவது என்று இன்னும் ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கு வரமுடியவில்லை."

உண்மையில் இதனைச் சொல்லும் போது அவன் அழுதிருக்க வேண்டும். இருவருக்கும் நெருங்கிய ஒருவரது மரணத்தில் அவரைப்பற்றி உரையாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இருவருக்கும் இருந்தும், அவரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய கதைகள் பல இருந்தும் எதையும் சொல்லமுடியாது தடுக்கும் நிலை குறித்து அவனுக்குக் கவலை அதிகமாக இருந்தது. ஆனாலும் விடியாவை மீறி இவனால் தன்னிச்சையாக இயங்கமுடியாமல் இருப்பதனை தற்போதான் உணர்ந்திருந்தான்.

"இது ஒரு பிரச்சனையே இல்லை. பேசாமல் வா.. முதலில் அதனை நான் ஏன் மறுத்தேன் என்பதனைக் கண்டுபிடி. அதன் பின் நீ பேசவேண்டியது குறித்துச் சிந்திக்க உனக்கு ஒரு தடையும் இருக்காது." என்றான்.

அவர்கள் இப்போது பியூனரல் ஹோமின் பின் வாசலுக்கு வந்து விட்டிருந்தார்கள். சனங்கள் ஓரளவுக்கு நிறைந்து நின்றனர். வாசலில் நின்று எந்த பெயருக்குரியவரிடம் செல்கிறீர்கள் என்று கேட்டு பிரித்து அடையாளப்படுத்தி அனுப்பிவைக்க ஒரு ஆணும் ஒருபெண்ணும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். ஒருவர் சீன இனத்தைச் சேர்ந்தவர் மற்றய பெண் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். பார்ப்பதற்கு நல்ல உயரமாக இருந்தார்.

அவர்கள் உள் நுழைந்ததும் சிரித்து வரவேற்றபடி "நாம் நினைக்கிறோம் நீங்கள் மிஸ்டர் நா.....க... ..ப.....லான் உடலைப் பார்வையிட வந்திருக்கிறீர்கள்

என்று, அதற்கு நீங்கள் உள்ளே சென்று இந்த மண்டபத்தின் இடது பக்கம் திரும்பிச் செல்லவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். ஏனெனில் மற்ற மண்டபத்தில் ஒரு இத்தாலிக் காரருடைய மரணச்சடங்கு நடைபெறுகிறது அதற்குள் சென்று யாரும் இடைஞ்சல் பண்ணக் கூடாது என்று மண்டபத்தினர் இவர்களை முன் வாசலிலேயே நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் சொன்னதை நினைக்க துருவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“பார்த்தியா...? என்ன இருந்தாலும் நாகபாலன் செய்த பின்னும் இடது பக்கம்தானே கிடக்கிறார்” என்று சொன்னான்.

“செத்தவன் குண்டி வடக்கே போனால் என்ன? தெற்கே போனால் என்ன? இதுக்க உள் இடது வேற, பேசாமல் வா” என்று சத்தமற்று வாயிற்குள்ளால் குசுகுசுத்துத் திட்டினான். அவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும் நாகபாலனின் மனைவியின் சினுங்கல் அழகை ஓலமாக மாறியது.

சாம்பிராணி வாசமும் திருவாசகத்தின் ஓதலும் ஒரு புதிய வகை உணர்வு ஒன்றை உடலுக்குள்ளால் பரவவிட்டது. மின் விளக்குகள் மெல்லிய வெளிச்சத்தில் குறைக்கப்பட்டு இருந்தன. அங்கிருந்த பலரை இவர்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இருவரையும் கண்டுவிட்டு எழுந்த நாகபாலனின் மனைவியின் அழகையை அவதானித்த அவர்கள் கொஞ்சம் அதிசயமாகவே பார்த்தார்கள்.

லிட்யாவும் துருவனும் நாகபாலனின் தலைமாட்டில் நின்றார்கள். அவரது மூத்தமகள் அவர்கள் எதிரிலிருந்து அவரது பெட்டியில் கைவைத்து விசும்பிக் கொண்டு நின்றாள். நன்றாக அழுது களைத்திருக்கிறாள். நாகபாலனின் மனைவியால் எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. முன்னால் கதிரையில் அமர்ந்திருந்த அவரின் தலையை வேறொருத்தி தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் யாரென்று அடையாளம் காணமுடியவில்லை. அவருடைய இனஞ்சனம் மண்டபம் முழுவதும் நிறைந்து விட்டிருந்தனர். யாராலும் இனம் காணமுடியாதபடி நாகபாலனுக்கு வெள்ளைக்கார மேக்கப் போட்டு அவரது உண்மையான உருவத்தையே மாற்றிவிட்டிருந்தார்கள் பியூனரல் ஹோம்காரர்கள்.

திருவாசகம் பாடிக்கொண்டிருந்த அந்த உருக்கமான மனிதர் இப்பொழுது பாடுவதை இடைநிறுத்திவிட்டு கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்தார். மரணச் சடங்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் பாவனை அவரது அசைவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் தெரிந்தது. அவரது ஓய்வில் அடுத்த நிகழ்விற்கான தயாரிப்பின் முனைப்புத் தெரிந்தது.

இருவராலும் அதிக நேரம் நாகபாலனின் அருகில் நிற்கமுடியவில்லை. பிரேதத்தைப் பார்வையிட வந்தவர்களுக்கு இடம் கொடுத்து வெளியில் வந்தார்கள். வெள்ளையும் கறுப்புமாக உடைகளை அணிந்தபடி உள் விநாந்தாவில் சிறுவர்கள் சிலர் நின்றார்கள். அவர்களது முகங்கள் நாகபாலனது உறவினரது பிள்ளைகளாக இருப்பது போல் தெரிந்தது. அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த துண்டுப்பிரகரங்களை வருபவர்களுக்குக் கொடுப்பதும் திரும்ப அதனை அடுக்கி உரிய இடத்தில் வைப்பதுமாக துடிப்பாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“உரைகள் ஆற்றத் தொடங்கும் வரை வாரீ றுமில் இருந்து விட்டு வருவோம்” என்று மெல்ல அவளை அழைத்துப் போனான் துருவன். அந்த றுமிற்குள்ளும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்று யாரும் இருக்கவில்லை. கிட்டத் தட்ட பழக்கப்படாத ஒரு சமூகத்திற்குள் தவறி வந்து விட்டதாக ஒரு உணர்வு வந்து கொண்டேயிருந்தது.

துருவனின் முகம் காய்ந்து கறுத்திருந்தது. இந்தத் தருணங்களில் அவனுக்கு எதைச் சொல்லியும் விளங்கப்படுத்தி விடமுடியாது என்பது லிட்யாவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் அவளுக்குப் பெருமளவில் அமைதியைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டியிருந்தது. அது கொஞ்சம் கஸ்டமாகவே இருந்தது அவளுக்கு.

கோப்பியை ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு போய் சுவர்க்கரையோரமாக இருந்த கதிரையில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள்.

“நாகபாலனைப்பற்றி, நான் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாய்?” என்று திடீரெனக் கேட்டுப் பேச்சைத் திரும்பத் தொடங்கினான்.

இந்த இடத்திலில் இருந்து அவனுக்கு எதையும் விளங்கப்படுத்த விருப்பமின்றி இருந்தாலும் அவனுடைய கேள்விக்கு பதில் அவளையும் மீறி வந்தது.

“நீ என்னவேண்டும் என்றாலும் பேசு. ஆனால் மரணம் என்பது இலகுவாக எதையும் தூய்மைப்படுத்திவிடக் கூடிய செயற்பாடு இல்லை என்பதனை நீ மனதில் வைத்துக் கொள்”. என்றான்.

இதை அறிவுறுத்தலா அதிகார உறுக்கலா என்று சிந்திக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவளது கதையை மறுத்துவிட வேண்டும் என்பது மட்டும் அவனது மனதுக்கு அப்பொழுது துருத்திக் கொண்டு இருந்தது. தன்னுடைய தனிப்பட்ட பழிவாங்கும் கதைகளாக அவள் தொடர்ந்தும் அவரை மறுத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பது அவனால் ஏற்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை என்பதனால் ஏற்பட்ட துருத்தல் அது.

அதனால் அவளை மறுத்து மறுத்துப் பேசிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு ஒருபக்கம் அவளே அவனை நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மரணவீடுகளில் வந்து யாரையும் காயப்படுத்தும் விதமாக நாம் சம்பந்தமில்லாது எதையாவது சொல்லிவிட்டு போகத் தேவையில்லைத்தானே” என்று கேட்டுவிட்டாள்.

தன்னைச் சம்பந்தம் இல்லாது பேசுவளாகச் சொன்னதையிட்டு அவளுக்கு புழுத்தகோபம் வரும் என்பது துருவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவளைக் கோபப்படுத்த வேண்டும் என்பது அவனுக்கு அப்போது தேவையாய் இருந்தது.

“உண்மைதான். நீ சொல்லுவது முற்றிலும் சரியானது. அப்படியாயின் நீ எதையும் பேசாமல் விடுவதே சிறந்தது என்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா?” என்றாள்.

“என்ன சொல்கிறாய்?” என்று அதிர்ச்சிப்பட்டாள் துருவன்.

“உன்னை இந்தக்கணத்தில் வைத்து என்னால் குழப்பிவிடமுடியாது. நீ அமைதி கொள். இன்று இரவு நாம் இதுகுறித்துப் பேசுவோம்.”

“அதற்கு முதல் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நான் உரையாற்றியாக வேண்டும். நான் என்ன பேசவேண்டும் என்று நீ நினைக்கின்றாய் என்பதனையாவது சொல்.”

“வாழ்வையும் மரணத்தையும் பிரித்து வேறு வேறாய்ப் பார்க்கின்ற ஒருவனால் பேசும் பேச்சுக் குறித்து எனக்கு அக்கறை துளியும் இல்லை.”

“எனக்குத் தெரியும் அவரால் நல்ல ஒரு இடது சாரியாகக் கடைசி வரை வாழமுடியவில்லை என்பது. ஆனால் குறைந்த பட்சம் அவர் அதனை விரும்பினார்.”

“இஞ்சே பார் துரு... அவர் ஒரு இடதுசாரியாக இருக்கவில்லை என்பது மட்டுமில்லை. நான் உனக்கு சில விடையங்களைச் சொல்ல இன்னும் மிக அதிகமான நேரம் இருக்கிறது.”

“தாம் விரும்புகின்ற ஆதரிக்கின்ற கருத்துக்களோடு கடைசிவரை ஒருவரால் இறுதிவரை வாழ்ந்து முடிக்க முடியாமல் இருப்பது அவர்கள் குற்றம் மட்டுமில்லைத்தானே. அவர்களுக்கும் குடும்பம் உறவினர்கள் என்று ஒரு பெரிய வட்டம் சுற்றியிருக்கிறது.”

“நீ என்னை மிக அதிகமாக கோபப்படுத்தலாம் என்று நினைக்காதே. நான் கோபத்திலும் நிதானமாக முடிவுகளை எடுக்க நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னர் பழகிவிட்டேன்.”

“நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“நீ இப்போது என்ன பேசுவது என்பதனை மட்டும் யோசி என்று சொல்கிறேன்.”

“அதனை நீதான் குழப்பி சிதறடித்துவிட்டாய்.”

“இன்று நீ தவறிழைத்து விடக்கூடாது என்று ஒரு சிறிய விருப்பம் எனக்குள் இன்னமும் இருக்கிறது.”

இருவரது தர்க்கங்களும் சத்தங்களால் உயர்ந்து கொண்டே போனது. இந்தத் தர்க்கங்கள் எந்த இடத்திலும் சிறிதளவும் ஒட்டிக்கொள்ள முடியாதவையாகவே இருந்தன.

தன்னைத் தவறிழைக்கிறாய் என்று குற்றம் சுமத்திய பின் அவனால் இதற்கு மேல் அங்கிருக்க முடியவில்லை. அதற்குள் இருந்து கொண்டு குரலை உயர்த்தி அவளோடு சண்டையிட அவனால் முடியவில்லை.

“நான் வெளியில் போய் நிற்கிறேன்” என்று சொல்லியபடி எழும்பியவனை மேற் கண்ணால் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளது கையோ குடித்து முடிந்து போன கோப்பிக் கப்பை மெதுவாக இறுக்கமாய் நசித்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னுடைய கப்போடு சேர்த்து அவளுடையதையும் வாங்கிக் குப்பைக் கூடையில் இட்டான். அவள் தன்மீதிருந்த ஆத்திரத்தை அதுவரை கோப்பிக் கப்பில் இறக்கிக் கொண்டிருந்ததை அவன் அப்போது உணர்ந்தான். வழமைபோல விடியா மிகுந்த உணர்ச்சிவசப்பட்டு இருக்கிறாள் என்பதனை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

நேரம் எட்டுமணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“நான் உள்ளே ஹோலுக்குள் போகிறேன்” என்று எழுந்தவளை சுற்றியிருந்தவர்கள் அந்த நேரம் விசித்திரமாய்த்தான் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு விடியாவை முன்பின் தெரிந்திருக்கவில்லை.

எழும்பிப் போன விடியா இப்போது நாகபாலனின் மனைவியின் அருகில் இருந்து அவளைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். சாம்பிராணியின் வாசம் இப்போது இன்னமும் தூக்கலாக வந்து கொண்டிருந்தது. பிரேதத்தின் வாசனையே சாம்பிராணி வாசமாகத்தான் பொதுவாக மரணவீடுகளில் மாறிவிட்டிருக்கிறது. அழகையும் விசும்பலும் கொஞ்சம் குறைந்திருந்த இந்தக் கணத்தில் உயர்ந்த கறுத்த நீள்குடும்பி வைத்த ஒருவர் எழும்பி மைக் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். இதுவரை பட்டினத்தார் பாடலையும் திருவாசகத்தையும் மாறிமாறிப் பாடிக் கொண்டிருந்த அந்த மெல்லிய மொட்டை மனிதர் தனது மைக்கை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு சற்று விலத்தி நின்றார். அவர் ஒதுங்கி நின்றதனைப் பார்க்கும் போது ஓரளவிற்கு வேலை முடிந்த நேரத்திற்கு தான் வந்து விட்டதனைச் சொல்வதாக இருந்தது.

இப்போது மைக்கின் முன் வந்து நின்ற அந்த நீள்குடும்பி மனிதர் எந்தவொரு சொல்லையும் உச்சரிக்கத் தொடங்கும் முதலே அழகுத் தொடங்கிவிட்டார். பின் சிறிது அமைதி. அதிக நேரம் அமைதிக்காக அவர் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை உடனேயே தொண்டையை சிறிது செருமிச்சரிப்படுத்திக் கொண்டு “திரு நாகபாலன் என்ற என் அன்பிற்குரிய எனது மைத்துனர் ஊருக்கு என்றும் நாகத்தார். எனக்கு அவர் அன்பு அத்தார்.”

என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு இரங்கல் உரையைத் தொடங்கினார். அவர் கையில் வைத்து இருக்கும் பேப்பர் குறிப்பினைப் பார்த்தால் அவர்தான் அடுத்து வருகின்ற உரையாற்றும் நிகழ்வை நடாத்த இருப்பவராகத் தெரிந்தார். அவரை மட்டுப்பிடித்த துருவன் உடனே வெளியில் வந்து வாசலில் நின்ற உறவினர் பொடியன் ஒருவனிடம் சொல்லி துருவன் என்ற பெயருக்குரிய ஆளது பெயரை உரையாற்ற அழைக்க வேண்டாம் அவர் இங்கு இல்லை என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு உடனேயே வெளியில் வந்து விடியாவின் கார் அருகில் நின்றான்.

இன்றைய நிகழ்வில் தான் உரையாற்றாமல் விடுவது ஒரு பிரச்சனையே இல்லை ஆனால் இந்த ஒரு காரணத்திற்காக நான் விடியாவுடன் மிக அசிங்கமான சண்டையையும் தொடர் கோபத்தையும் தோற்றுவிக்கவேண்டி வரப்போகின்ற நிலையை யோசிக்க அவனது மனம் குழம்பிக் கொண்டே இருந்தது. மறுபக்கம் விட்டேத்தியாகிவிட்ட தருணம் ஒன்றில் தவித்துப் போய் இருப்பதாக மனம் இருந்தது. காற்று லோசாக பாதங்களின் கீழாகவே பறந்தது. இந்தக் கணத்தைக் கடக்க அவன் பெரும்பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

உண்மையில் நாகபாலனை விடியாவிற்குத்தான் துருவனைவிட மிக அதிகமாக தெரியும். அவளுக்கு இயக்கத்தில் சித்தாந்த வகுப்புக்களை நடாத்தியவரே அவர்தான். அப்போது அவர் எல்லோராலும் தோழர் சித்தர் என்று அழைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

இப்போது பார்க்கின்ற மொட்டந் தலையோ மழித்த முகமோ அல்ல அப்போது அவருக்கு. இளந்தாடி இறுக்கமான பேச்சு, உலகத் தரவுகள் எல்லாம் புள்ளிவிபரங்களாக இருக்கும் விரல் நுணிகள், தலையில் தொப்பி, மூக்கில் மிதக்கும் கண்ணாடி என்று வசீகரமான ஒரு தமிழ் விஜயவீராவாக அந்தக் காலத்தில் தோற்றம் கொண்டிருந்தவர் அவர்.

பாடசாலையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த இயக்கத்தின் ஒரு கூட்டத்தில் விடியா உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தான். மற்றைய எல்லா இயக்கக்காரரும் இவர்களுடைய பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த

காலம் அது.

“இங்கே குமுதினிப்படகில் குருதிநீர் சிந்திய மக்களும் அங்கே அநுராதபுரம் ஹபரணையில் குருதிநீர் சிந்திய மக்களும் அப்பாவி மக்களே! அப்படியாயின் அங்கிருந்து இங்கு வந்த அந்தக் கொலைஞர்களுக்கும் இங்கிருந்து அங்கு சென்ற இந்தக் கொலைஞர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?”

என்று சத்தமாகக் கேள்வி எழுப்பி பேசிய தைரியத்தை அப்போதே அவளுக்கு உருவாக்கிவிட்டவர் தோழர் சித்தர்தான். இப்போது நினைக்க எல்லாம் ரசிக்கக் கூடியதாக மட்டுந்தான் இருக்கிறது. மாற்றம் நிறையவே வந்துவிட்டிருக்கிறது. எல்லா இடத்திலும் மாற்றம் வந்து என்ன...! விடியாவில் தான் ஒருமாற்றமும் இல்லை. அதே உணர்ச்சிவசப்படுதல். அல்லது உடனே ஒரு சண்டை. பின்பு ஒரு விலகல். நீண்ட மவுனம் இதுதான் அவள். இது எல்லாவற்றிற்குள்ளும் ஒளிந்திருப்பது ஒன்றேயொன்றுதான் என்று ஒருபோதும் சொல்லிவிடவே முடியாத வடிவம் அது.

பியூனரல் முடியும் நேரத்தில் எதுவுமே தவறாக நடந்துவிடவில்லை என்ற ஒரு மிதப்பு முகத்தில் தெரிய “என்ன கிளம்புவமாடா?” என்று கேட்டபடி துருவன் நின்ற இடத்திற்கே வந்தான்.

தலையை மட்டும் ஆட்டியபடி காரில் ஏறினான். கார் மெல்ல எந்தச் சலனமும் இல்லாமல் பிரதானதெருவை அடைந்து ஓடத் தொடங்கியது. அவனது மனமோ இப்போது மிகுந்த சலனத்திற்குள்ளானது. கண்களை மூடிச் சீட்டில் சாய்ந்தான். விடியா எதிலிருந்து மீண்டும் பேச்சைத் தொடங்குவான் என்று எண்ணமுடியாமல்

இருந்தது அவனுக்கு. தான் நிகழ்த்தமுடியாது போன உரையிலிருந்தா? அல்லது நாகபாலன் ஒரு உண்மையான இடதுசாரியில்லாது சிதைந்து போனார் என்பதிலிருந்தா? என்று யோசித்தக் கொண்டிருந்தது மனது. சிறிதுதூரம் கூட கார் சென்றிருக்காது.

“விசையா அக்கா பாவமடா... தலையில் தண்ணிய வாத்திற்று வந்திருக்கிறா. தலையைக்கூட ஒழுங்காத்துடைக்கேல்” என்றாள்.

“பிரேதம் எடுக்கமுதல் ஒருத்தரும் முழுகிறேல்ல இவ ஏன் இப்பிடி முழுகினவா எண்டு தெரியேல்ல.” என்று தொடர்ந்தாள். பிரேதம் எடுக்கமுதல் முழுகிறது அல்லது முழுகாமல் விடுற சம்பிரதாயம் எல்லாம் விடியாவுக்கு ஒரு பிரச்சனையே இல்லை. ஏன் இப்படிப் பேச்சைத் தொடங்கிறாள் என்று அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவன் முடிய கண்ணைத் திறக்கவில்லை அதனால் அதற்குரிய பதிலை அவனுக்குச் சொல்லவேண்டியிருக்கவில்லை.

இப்போது சப்பல் சதுக்கத்தின் மேல்வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்த காரினை சுற்றிவளைத்து திரும்பக் கொண்டுவந்து வீதிக்கரையில் இருந்த ஒரு பார்க்கிங்கில் நிறுத்தினாள்.

“வா உந்தக் கோப்பிக் கடையில் கொஞ்ச நேரம் இருந்து கதைப்பம்” என்றாள்.

விடியாவின் இந்தமாதிரியான அதிசயக் குணங்கள் அவள் மீது அவனுக்கு ஒருபொழுதும் அளவுகடந்த கோபம் ஏற்படுத்தியதில்லை. ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்திற்கு என்று வெளிக்கிட்ட எத்தனையோ பேர் வாழ்வைத் தொலைத்துவிட்டு யாருடனும் எதுவுமே பேசாமலே தமக்குள் உறைந்து போயிருக்கும் போது இவள் மட்டும் இவ்வளவு காலமும் இந்தச் சூழலுக்குள் மாறிமாறி இழுபட்டுத்திரிவது என்பது சிறிய விடையமல்ல என்பதனை அவன் ஒவ்வொரு பொழுதிலும் உணர்ந்திருக்கிறான்.

கோப்பிக்கடையில் சனநெருக்கடி கூடுதலாகவே இருந்தது. உதிர்காலத்தின் ஆரம்பகாலம் மெல்லிய குளிரோடு வெயில் நன்றாக எரித்துக் கொண்டிருந்தது. கடையின் வெளிவிறாந்தையில் இருந்தால் இதமாக இருக்கும் என்று அமர்ந்தார்கள். சுற்றிவர நெஸ்ரோறன்றுகளாக இருந்தாலும் அத்தனையும் சனங்களால் நிரம்பியிருந்தது. வீதிக்கரையோரங்களில் நடந்து செல்லும் மனிதர்களும் குறையற்று தொடர்ந்து நடந்து கடந்து கொண்டிருந்தார்கள். விடியாவிற்கு மனித முகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் பிடிக்கும் என்பது துருவனுக்குத் தெரியும். சன நெருக்கமும் சனத்தின் சத்தமும் இல்லாது இருப்பது தண்டனை வழங்கப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்ட கைதியாக இருப்பதான உணர்வே தனக்கு எப்போதும்

ஏற்படுவதாக அவள் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறாள். “இதில இரு” என்று ஒரு மேசையைக் காட்டி இருந்தாள்.

“சுத்திவரச் சனங்களால் நிறைஞ்ச இந்த மேசை கிடைச்சதுக்கு நாம் சந்தோசப்படோணும்.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, இடுப்பு நிறைய பேனைகளையும் ஒப்பினர்களையும் கொழுவியபடி வெயிட்டர் வந்து ஓடர் எடுத்துச் சென்றாள். பம்பரம் போல் சுழன்று கொண்டு மஜிக் செய்பவர்களைப் போல் அத்தனை வெயிட்டர்களும் அந்த ரெஸ்ரோறன்றிற்குள் சுற்றித் திரிந்தார்கள். எத்தனை மனிதர்களது விதம் விதமான உடலசைவுகள். மனித இரைச்சல்கள். துருவன் மெய்மறந்து போயிருந்தான்.

அவனது தலையில் தட்டி “டேய் என்ன! என்னைப் புடிச்சத் தின்னவேண்டும் என்று கோபமாக இருக்கிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

மெல்லிதாக முகத்தைச் சுழித்து, இல்லை என மறுத்தான்.

அவனால் சில விடயங்களை சரிவர விளங்காமல் புரிந்து கொள்ளாமல் எப்படிக்கோபப்படுவது? என்று சொல்வதைப் போல் இருந்தது அந்தச் சுழிப்பு.

“உன்னைப்போல் நாகத்தாருடன் நான் அதிகம் நெருங்கியிருக்கவில்லை. அவர் மீது எப்போதும் எனக்கு மிகுந்த மதிப்பு இருக்கிறது.” என்றான். அதற்குள் அவன் தனது கோப்பியினை இரண்டுமுறை குடித்திருந்தான்.

பெருமூச்சு ஒன்றைத் தன்னையறியாமல் விட்டவன் “எனக்கும் அவர் மீது மிகுந்த மதிப்பு இருக்கிறது துரு” ஆனால்... என்று இழுத்தபடி தலையை வெறுப்பாய் ஆட்டினான். அவள் தனது கோப்பியினை இன்னும் குடிக்கத் தொடங்கியிருக்கவில்லை. துருவனிடம் இருந்த இயல்பு நிலை அவனிடம் சிறிதும் இல்லாது இருந்தது. அவன் இழுத்துச் சொன்ன “ஆனால்...” என்ற வார்த்தைக்குப்பின்னால் இருக்கின்ற அர்த்தங்களை அவனால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவளை உற்றுப் பார்த்தான் துருவன்.

“ஒரு குறுந்தாடியும் வைத்து கண்ணாடியும் அணிந்தால் மட்டும் போதாது புரட்சி செய்வதற்கு! அவர்கள் அப்படித்தான் நம்பினார்கள். அவர்கள் பின்னால் நாங்கள் சென்றோம். நாங்கள் என்பது வெறும் எண்ணிக்கையல்ல. எத்தனையோ மனிதர்களது வாழ்வு அது. அதில் ஒது துரும்பளவாவது பிரியோசனப்பட்டதா என்று யோசி.” என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே

“நீ நடந்து முடிந்தவை பற்றி மட்டுமே பேசிக்

கொண்டிருக்கிறாய்." என்றான் குறுக்கிட்டு.

"எதுவும் முடிந்து விடவில்லை துரும் எல்லாமே தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் முடிந்தவை பற்றி எதையுமே பேசவில்லை."

"இப்படி மரணச் சடங்கில் வைத்து நீ அவரை அவமானப்படுத்துவது அழகல்ல."

"தெரியும். ஆனால் மரணங்களால் பாவங்களைக் கழுவிவிடமுடியாது என்று உனக்குத் தெரியும்தானே."

"அவரை இவ்வளவு தூரத்திற்கு நீ வெறுக்க வேண்டியதில்லை.."

"நான் அவரை வெறுக்கிறேன் என்றால் அவருடைய பியூனரலுக்கே வந்திருக்கமாட்டன். நான் அவரை ஒருபொழுதும் வெறுத்ததில்லை. அது அவருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் ஒரு சமூகப் புரட்சிக்காரனுக்கு முக்கியம், முதல் குண்டைத் தனது குடும்பத்திற்குள் வைக்கத் துணிவிருக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் தன் முன்னுள்ள சமூகத்திற்குள் அதனை வைக்க வெளிக்கிட வேண்டும். எமது புரட்சிக்காரர்களுக்கோ அந்தத் துணிவு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. தமது குடும்பங்களை தீட்டுப்படாது நல்லபடி பாதுகாத்துக் கொண்டு ஊரான் வீட்டில் புரட்சித் தீ பாடம் நடாத்தியவர்கள்தான் அதிகமான நமது புரட்சிவாதிகள். அதைவிடவும் தம்மளவில் கூட மாற மனமற்றவர்கள் அவர்கள்."

"ஒருவருடைய சில நடவடிக்கைகளை மட்டும் வைத்து

நீ ஒட்டுமொத்த வாழ்வையும் சிதறடித்து விடமுடியாது. அப்படிப் பார்த்தால் உனக்கு நேர்மையானவர்கள் என்று யாருமே கடைசியில் மிஞ்ச மாட்டார்கள். எல்லாரும் ஒரு வகையில் பலகீனமானவர்கள்தான்"

"அவருடைய தனிப்பட்ட நேர்மையைப்பற்றியே நான் எதையும் சொல்லவில்லை. அவருடைய தனிப்பட்ட நேர்மை நேர்மையின்மை குறித்து எனக்கு அக்கறையே இல்லை. அவர் மற்றவர்கள் குறித்து அல்லது சமூகம் குறித்து பேசும்போதுதான் எனக்குச் சிக்கல் வருகிறது."

"இந்தச் சமூகத்திற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட காலங்களில் அவர்கள் தம்மைத் தியாகம் செய்தவர்கள். அதையெல்லாம் நீ குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது."

"என்ன தியாகம்? இங்கே பார். அவர்களை நம்பிப் பின்னால் போன எங்களுக்கு எதைக் கற்பித்தார்கள். எங்களைக் கடைசியில் எங்க கொண்டுபோய் விட்டார்கள் என்பது பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறன். இவர்கள் மீது வைத்த நம்பிக்கையில் எத்தனை குடும்பம் தெருவிற்கு வந்தது என்று தெரியுமா உனக்கு? டேய்... நீ என்ன நான் சொல்லுற ஒண்டையும் கடைசிவரை விளங்கிக் கொள்ளவே கூடாது என்றா இருக்கிறாய்?" எனக் கேட்டான்.

"இல்லை நான் சொல்வதனை நீதான் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறாய்." என்றான்

"இஞ்ச கொஞ்சம் நிப்பாட்டுறியா? இங்க வெளி நாட்டுக்கு வந்தவுடன் அவர முதல் முதல் கண்ட போது ஒண்டு கேட்டன். தோழர் உங்கள நம்பிக் கடைசிவரை

இருந்த இருநூற்றிச் சொச்சப் பொடியள ஏன் தோழர் அவங்களிட்டக் கொடுத்தனீங்கள்.? என்று கேட்டன். உடன அவர் கேட்டது என்ன தெரியுமா? எனக்கு இந்தக் கதை எப்பிடித் தெரியும் என்று கேட்டார். அந்தப் பொடியள அவங்களிட்ட கொடுக்கிறதுக்கு என்ன உரிமை உங்களுக்கு இருந்தது? என்று கேட்டன். இத நீ என்னட்டக் கேட்கிறதுக்கு உனக்கென்ன உரிமை இருக்கெண்டு திருப்பிக் கேட்டார். உங்கள நம்பி இருந்த பொடியளினர் உயிரக் கொடுத்திட்டு நீங்கள் இங்கு வர எப்பிடி உங்களுக்கு மனம் வந்தது.? அவங்கள அவங்கட தாய் தேப்பனிட்ட விட்டிட்டு வந்திருக்கலாம் எல்லோ என்று கேட்டன். கொதித்துப் போய் எழும்பி நிண்ட அவர் “நீ உன் சாதிப் புத்தியக் காட்டறாய். வெளில போடி” என்றார். அண்டைக்கு விசையாக்கா இல்லாட்டி அவர் என்னை வீட்டை விட்டுத் துரத்தியிருப்பார். கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு வந்து தன்னை மன்னித்துக் கொள்ளும்படி கெஞ்சினார். நான் என்னத்தச் சொல்ல. விடுங்க தோழர் என்று சொல்லிப் போட்டு விசையாக்காவுடன் குசினிக்குள்ளேயே இருந்து பேசிவிட்டு வந்தன்.”

துருவனால் நம்ப முடியாமல் இருந்தது. இயக்கத்தின் சென்றல் கமிட்டி மெம்பராய் இருந்தவர். சமூக விஞ்ஞானக் கல்வி வட்டத்தினை நடாத்தியவர் இப்படிச் சொல்லியிருப்பார் என்று நினைத்துப் பார்க்கக் கஸ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆச்சரியப்பட்டுப் போயிருந்தான் அவன்.

“சரி...இதுவரை உங்கள் செய்ததெல்லாத்தையும் விடு. இஞ்சபார் துரு... இப்ப.... கொஞ்சக்காலமாக “முன்னாள் போராளிகள்”, “முன்னாள் போராளிகள்” என்று அவர்களில் அக்கறையாக இருப்பதாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா?”

“ம் ... தெரியும் காசும் சேர்த்து அனுப்பினார்கள்”

“என்ன மொக்கங்களாடா உவங்கள்?”

“டேய்... முன்னாள் போராளிகள் என்ன திடீரென இப்ப புதிசா முளைச்ச ஆட்களாடா?” இந்தப் போராட்டம் தொடங்கின காலத்தில இருந்தே அவர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” எல்லா இயக்கத்திலயும் இருந்தும் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்தவர்கள் எல்லாருமே “முன்னாள் போராளிகள்” தானே ஏன் இவர்களும் நாங்களும் முன்னாள் போராளிகள் தானே.”

“முதல்ல போராளிகள் என்றாலே போரில அடிபட்டுச் சாகோணும் திரும்பி வரக்கூடாது எண்டுறதுதான்டா எங்கட ஆக்களினர் கணக்கு. அப்பிடித் திரும்பி வந்து வீட்டில் இருந்த எத்தனை பேரைச் சுட்டுக் கொண்டிருப்பாங்கள்.” இதனைச் சொல்லும் போது விடியா தனது தலையைச் சிலுப்பிச் சிலுப்பி சுற்றிச் சுழற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை துருவன்

வியப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உனக்கு நிறைய விடையம் தெரியாது. இயக்கம் எங்கள் கை விட்ட உடன என்ற குடும்பமும் என்னைக் கைவிட்டு ஊரும் கைவிட்டுட்டுது. இயக்கம் இல்லாம போனாப்பிறகு அதுக்கங்கால என்ன செய்யுறது எண்டு எனக்குத் தெரியேல்ல. இயக்கத்தில இருந்த ரவி - நாகத்தாருக்கு நல்லாத் தெரியும். கடைசிவரை அவற்ற பொடிக்காட்டாய் இருந்தவன் அவன். அவன் தான் என்னைக் கலியாணம் கட்டினான். அதுக்குப் பிறகு என்ற வாழ்க்கையே மாறிச்சது. ஆனா கலியாணம் முடிஞ்சு எட்டு மாசத்தில அவன் வைச்சிருந்த மிளகாய்த் தோட்டத்துக்கையே படுத்திருந்து தண்ணியள்ளப்போன இடத்தில வைச்சு அவனச் சுட்டாங்கள். ஏன் சுட்டாங்கள்? ஒருகாரணமும் இல்லை. முன்னாள் போராளிகளை இந்நாள் போராளிகள் சுட்டாங்கள். யாரு கேட்டான் நியாயம்? உனக்குத் தெரியாது அப்ப சவத்த தூக்கக் கூட யாரும் வரேல்ல.”

துருவனுக்கு இதனை அவளது வாயிலிருந்து கேட்பது மிகவும் கஸ்டமாக இருந்தது. இயக்கம் இருந்த காலத்திலேயே இயக்கத்தை விட்டு இங்கு வந்தவன் அவன். நடந்த பல கதைகளை அவனாலும் அறிந்திருக்க முடியவில்லை. அவளது முகத்தைப் பார்ப்பதற்குச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ற மகள் ஆசாவுக்கு அப்பனத் தெரியாது. அவள் பிறக்கேக்க அவன் இல்ல. உனக்குத் தெரியுமாடா? இந்த வெளிநாட்டுக்கு வந்திராட்டி அந்த சமூகத்திற்கு நான் ஒரு வேசை. ஆக முன்னாள் போராளிகள் இந்த சமூகத்திற்கு எப்பவும் தேவையில்லாத ஆக்கள். இதில இப்ப மட்டுமென்ன முன்னாள் போராளிகள் பற்றி புடுங்கின அக்கறை? இவங்களுக்கிருந்த இந்த அக்கறையெல்லாம் பொய்தானேடா...?”

சாதரணமாய் இந்த இடத்தில் அவளுக்குக் கண்ணீர் வந்திருக்கோணும். அவளுக்கு அது வரவில்லை.

“இவ்வளத்தையும் நான் அவரிடக் கேட்டுச் சண்டை புடிச்சனான். அதை விளங்கிக் கொள்ளுற அறிவில அவர் இருக்கேல்ல. அவருக்கு தான் எப்பவும் சமூகத்திற்குப் புத்தி சொல்லுற ஒரு அறிவாளியா இருக்கோணும் எண்டுறதுதான்.”

“முந்தி ஒரு காலத்தில அவர் எங்களுக்கு சமூக விஞ்ஞான வகுப்பெடுத்த காலத்தில மதங்கள் பற்றி சாதிய சடங்குகள் பற்றி புரட்சி தீ பறக்க பேசிய எவ்வளவு பேச்சை மெய் மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்திருப்போம். அந்தப் பேச்சுக் கேட்டதுக்குப் பின்னால் தங்கட வாழ்க்கையை முற்றாக மாற்றியமைத்த எத்தனை பெண்கள் எனக்குத் தெரியும். ஆனா பார். அதனச் சொல்லிக் கொடுத்த இவர் தன்ர தாயினர் செத்தவீட்டில பழுத்த ஒரு

பிராமணிக்கு முன்னால் மேலில பூனூலும் விரல்ல தெற்பையையும் போட்டுக் கொண்டிருந்து தாயிற்கு கடமை செய்யுறார். இவராடா புரட்சியாளன்? யாரை ஏமாற்றுறான்கள்.? அவரிடக் என்னைப் போல் ஏமாந்து போனவர்தான் உந்த விசையாக்காவும். அவர கலியாணம் கட்டினாப்பிறகு அவாவ இண்டு வரைக்கும் வெளியால எங்கயாவது நீ கண்டிருக்கிறியோ?”

அவனால் இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. விசையா அக்காவுடன் அவ்வளவு நெருக்கம் இல்லை. இயக்கத்திலும் இரண்டொரு தடவை கண்டிருக்கிறான். பிறகு இங்கு வந்த பழக்கம் தான். என்றாலும் “அது விசையாக்காவில்தானே பிழை” என்றான்.

“எண்பதுகளில அவவினர் தைரியம் எங்களுக்குள்ள ஒருதருக்கும் இல்ல. தன்னந் தனிய முல்லைத்தீவு ரவுணில இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு சைக்கிளில போற ஆளடா அவா. அவவினர் அவ்வளவு தைரியத்தையும் திண்டான் உவன். மன்னித்துக் கொள் துரு. உவன் எண்டு திட்டாட்டி இரவைக்கு என்னால நிம்மதியாப் படுக்கேலாது. உனக்குத் தெரியாது உவனன் என்னை இயக்கத்திற்கு கொண்டு போகாட்டி நான் கூட வேற ஆள்.”

விடியா இவ்வளவையும் சொல்லிமுடியும் வரை எந்தவித பெரிய இடையூறுமற்று துருவன் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். தன்னுடைய உணர்ச்சியை அடக்குவதற்காக சுட்டுவிரலால் தன்னுடைய நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டே அனைத்தையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சித்தரில் இருக்கிற கோபத்தைவிட அவரது குழப்பமான பக்கங்களை துருவன் இன்னமும் அறிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதையிடே அதிக கோபம் வந்தது அவளுக்கு.

“இப்பவுந்தான் யோசிக்கிறன் இந்த நம்மட அம்பலப்பெருமான் குளத்தில ஒரு முப்பது வீடுதான் மொத்தமாய் இருக்கும். இதுக்க ஏன் இவங்கள் வந்தாங்கள். எங்கிருந்து வந்தாங்கள்? எங்கள் ஏன் இயக்கத்தில சேர்த்தாங்கள் எங்கள் மட்டும் திருத்திப்போட்டு இவங்கள் ஏன் இன்னுந் திருந்தயில்ல எண்டு இப்பவும் தான் எனக்கு விளங்குதில்லயடா...” என்று நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது கோப்பி குடித்த பில் 13.75 காச என்று சுழன்று கொண்டிருந்த வெயிட்டர் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

குக்கை

கல்வியின் அரசியல்

“The educated individual is the adapted person, because she or he is better “fit” for the world. Translated into practice, this concept is well suited to the purpose of the oppressors, whose tranquility rests on how well people fit the world the oppressors have created, and how little they question it.”

– Paolo Freire, Pedagogy of the Oppressed (2005:76)

நிவேதா யாழினி

முற்குறிப்பு:

“எத்தனை படிச்சாலும் குசினி குசினிதான்” - கொழும்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலங்களில் நாங்கள் அடிக்கடி கேட்ட பொன்வாக்கு இது. பாடசாலைக்கும் பின்னரே வகுப்புகளுக்கும் போய் வரும் வழிகளில் வழி நடுவே எதிர்கொள்ளும் இளம் பையன்கள் புத்தகங்களை தோளிலும் கைகளிலும் சுமந்து கொண்டு நடந்து திரியும் பெண்களைப் பார்த்து கிண்டலடிப்பார்கள். அந்தக் காலத்தில் அது எங்களை மிகவும் கோபப்படுத்தியதாகவும், எரிச்சலூட்டியதாகவும் ஞாபகம். அதற்காகவே படித்துப் பெரியாளாகி இவர்களுையெல்லாம் எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்ற வைராக்கியம் கொண்டிருந்தோம். படிப்பு, படிப்பென்று, படிப்புதான் எல்லாமும், படிப்புதான் வாழ்வு, படிப்புதான் விமோசனம் என்று

கல்வியை ஆராதித்த குடும்பங்களிலும் சமூகங்களிலும் வளர்ந்தவர்கள் எங்களில் பலர்.

அது ஒருபுறமிருக்க, மறுபுறம் மிகச் சாதாரணமாக பொது வழக்கிலிருந்த இந்த மேற்குறித்த குசினி பற்றிய எள்ளல், குசினியை/சமையலறையை பெண்ணென்ற சமூக பாத்திரத்தை அடையாளப்படுத்தும் ஒரு குறியீடாக எடுத்துக் கொண்டோமானால், கல்வி எந்த சமூக ஒழுங்குகளையும், வரையறைகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் இல்லாமலாக்கிவிடப் போவதில் லையென்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையை பிரதிபலிக்கின்றது. இனி பெண்ணென்ற சமூக பாத்திரத்துக்கு பதிலீடாக இன அடையாளத்தை, சாதியை, வர்க்கத்தை முன்னிறுத்தி சிந்திக்கும் போது,

உண்மையில் கல்வி என்றால் என்ன, ஏற்கனவே நிலைகொண்டிருக்கும் உலக/பொருளாதார/சமூக/அரசியல் ஒழுங்குகளுக்கு இயைபான, அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படியும் தொழிலாளர்களைத் தயார் செய்வதைத் தவிர அதன் வேறு கடமைகள் என்ன, அது ஒடுக்கப்படும் வாழ்வுமுறையிலிருந்து விமோசனத்தை அளிக்கிறதா, இந்த சமூக பாத்திரங்கள்/அடையாளங்களைக் கடந்த சிந்தனைமுறையைத் தூண்டுகிறதா, அதன் நோக்கமென்ன, தேவையென்ன, பயனென்ன போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. இவ்வாறான கேள்விகளை முன்னிறுத்திய உரையாடலே இந்தக் கட்டுரை.

நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட (பாடசாலைகளில், பல்கலைக்கழகங்களில் பகிரப்படும்) பாடத்திட்டங்களைக் கொண்ட கற்றல் செயன்முறையே "கல்வி" என இங்கே அழைக்கப்படும் என்பதை கட்டுரைக்குள் நுழைவதற்கு முன்னர் நினைவுபடுத்திக்கொள்கிறேன்.

கல்வி எனும் கருத்தமைவு:

ஒரு மனிதரை உருவாக்குவதில், அவரை சூழ்விருக்கும் சமூகத்துடன் இயைபாக்குவதில் குடும்பம், உறவுகள், வாழ்விடம், வர்க்கம்/பொருளாதாரம், இனம், மதம், சாதி, மொழி, அரசு போன்ற பல சமூக அலகுகள் தாக்கம் செலுத்துகின்றன. இந்தச் செயன்முறையை, ஒருவரை அவர் சார்ந்த சமூகத்தின் அங்கத்தவராக உருவாக்குதலை socialization என சமூகவியல் வரையறுக்கும். சமூகத்தில் ஒருவரது இருப்பை, அவரது நிலைதகைமையை (positionality), அவரது நடை, உடை, பாவனைகள், அவருக்கும் சமூகத்தின் மற்றைய அங்கத்தவர்களுக்குமிடையிலான உறவாடல் போன்ற பல விடயங்களை வடிவமைப்பதில் இந்த இன, மத, சாதி, மொழி, வர்க்க அலகுகள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. ஒரு மனிதர் தான் சார்ந்த, தன்னைத் தீர்மானிக்கும் இவையனைத்தின் பிரதிநிதியாகவும் விளங்குகிறார்.

இந்தப் பின்னணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் கல்வி என்ற எல்லாரும் அறிந்த, எல்லாரும் தமது வாழ்வின் ஏதோவொரு கட்டத்தில் கடந்து வந்த, அல்லது இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற, இன்றைய நவதாராளவாத பின்காலனீய உலகின் சொல்லாடல்களில் நிறைந்திருக்கின்ற, அவற்றையெல்லாம் தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்கின்ற கருத்தமைவினை கோட்பாட்டுத் தத்துவ பிரச்சனையொன்றாக முன்னிறுத்திய உரையாடலைக் கொண்டுசெல்ல எத்தனிக்கிறேன்.

"கல்வி" என்ற கருத்தமைவை ஆராதித்தல் நவதாராளவாத, நவமுதலாளித்துவ பின்காலனீய உலகில் மிகவும் பரவலாகிவிட்ட, மிகவும் சாதாரணமாகிப் போன விடயம். கல்வி ஒருவரது

வாழ்வை, சூழ்நிலைகளை முன்னேற்றும் என்று மக்களை நம்பவைப்பதில் காலனீயமும், முதலாளியமும் பெரு வெற்றி கண்டுள்ளன. கல்வியும், அது கொணரும் "அறிவு"ம் மேற்கூறிய இன, மத, சாதி, வர்க்கம், இன்ன பிற சமூக அலகுகள் ஒருவர் மீது திணிக்கக் கூடிய தாக்கத்தையும் இறுக்கத்தையும் தளர்த்துமென்றும், கல்வியறிவு பெற்றவர்கள் அந்த வரையறைகளைத் தாண்டி சிந்திக்கவும், செயற்படவும் கூடியவர்கள், கல்வி அந்த வரையறைகளை உடைக்க/தளர்த்த உதவுமென்றும் பலவிதமான நம்பிக்கைகளை, எதிர்பார்ப்புகளை இந்த "கல்வி" என்ற கருத்தமைவின் மீது நாம் ஏற்றியுள்ளோம்.

உண்மையிலேயே கல்வி என்ற இந்த கருத்தாக்கம்/செயன்முறை இவ்வாறான சமூக வரையறைகளை தளர்த்தும், கடக்கும் வாய்ப்பினை வழங்குகிறதா? அல்லது நவதாராளவாத கருத்தியல்கள் (ideologies) கல்வி என்ற பெயரில் மீள்வடிவமைக்கப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றனவா? அல்லது ஏற்கனவே சமூகத்தில் நிலைத்திருக்கும் நியதிகளை, சமூக ஒழுங்குகளை (status quo), வரையறைகளை மீள்வலியுறுத்தும் வழிமுறைதான் கல்வியா? அவற்றைக் கடக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை வழங்கி, மீளவும் அதற்குள்ளேயே எம்மைத் தள்ளிவிடும் விஷச்சுழலா? இன, மத, சாதி, வர்க்க வழி வந்த அறிவை (knowledge), சலுகைகளை, ஏற்றத்தாழ்வை எதிர்கொள்வதற்கான பொறிமுறைகளை, கருவிகளை இந்தச் செயன்முறை கொண்டிருக்கிறதா? ஆம் என்றால் அது எந்தளவு தூரம் சமூகப்பயன்பாடு கொண்டதாக இருக்கிறது?

ஏன் கல்வியறிவு அதிகம் கொண்ட சமூகத்திலும் வர்க்கப் பாகுபாடுகள் நிலைத்திருக்கின்றன, இனவாதம் மேலோங்குகிறது, சாதி ஒடுக்குமுறை/பெருமிகம் தழைத்திருக்கிறது? இவற்றையெல்லாம் தளர்த்துவது கல்வியின் நோக்கமோ, பயன்பாடோ இல்லையென்றால் அதன் நோக்கமும், பயனும் என்ன? நவதாராளவாத, முதலாளிய உலகுக்கு தேவையான அறிவுகளை, தொழிலாளர்களை உருவாக்குவதா? கல்வி என்பது அறிவை நோக்கிய தேடலென்றால் ஏன் அந்த அறிவு இவ்வளவு தூரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது? எந்தளவு தூரம் அது சமூக ஒழுங்குகளை குலைத்திருக்கிறது? கலைக்காதவிடத்து ஏன் இன்னும் பலரும் அது அறிவுக்கான தேடலென்றும், எமது அறிவை/எண்ணங்களை விருத்தி செய்யுமென்றும், மனிதர்களை/வாழ்வை மேம்படுத்துமென்றும், பாகுபாடுகளை இல்லாதொழிக்குமென்றும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம், எமது சூழ்நடைகளை நம்பவைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? அந்த

நம்பிக்கைக்கான அடிப்படை என்ன?

இது போன்ற இன்னும் பல கேள்விகள் என்னைக் குடைந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுக்கான அறுதியான பதில்கள் எதுவும் என்னிடம் இல்லாதவிடத்து கேள்விகளை உரையாடலுக்கான தொகுப்பாக மாற்ற முயற்சிக்கிறேன். கல்வி என்னும் கருத்தாக்கத்தினை, வாழ்வின் மிகப் பெரும் பங்கை/காலத்தை நாம் செலவிடும், எமது குழந்தைகளை வற்புறுத்தும் இந்தச் செயன்முறையை ஒரு கோட்பாட்டுப் பிரச்சனையாக நாம் எப்படி எதிர்நோக்குவது?

கல்வியென்றால் என்ன என்ற மிகச் சாதாரணமான கேள்வி ஒரு தத்துவார்த்தத் தேடலாகவும் இருக்கிறது. இன்றைய நவகாலனிய, தாராளவாத, முதலாளிய, எதிர்பால் விளைவை மையமாகக் கொண்ட தந்தைவழி சமூகத்தில் அதன் பங்கினை ஆராய்வது வரலாற்று, அரசியல் தேவையும் கூட. இது தொடர்பான போதிய வாசிப்பும், தேடலும் எனக்கிருப்பதாக நான் நம்பவில்லை. இருந்தாலும் கல்வி என்ற எமது வாழ்வில் மிகச் சாதாரணமாகிப் போன செயன்முறையை சிக்கலான கோட்பாட்டுப் பிரச்சனையாக முன்னிறுத்துவது நிகழ்காலத்தின் முரண்களை விளங்கிக்கொள்ள சிறிதளவேனும் உதவக்கூடும்.

பாடசாலை எனும் சமூக நிறுவனம்:

கொழும்பில் முதலாம் தரம் தொடக்கம் பதின்கூறாம் தரம் வரை கல்விகற்ற பாடசாலையுடன் எனக்கிருக்கும் உறவு அன்பும், ஒவ்வாமையும், பெருமையும், அதிருப்தியும் கலந்தது. இன்றைய எனது இருப்பும், நானென்ற நபரும், அந்த நபரது நடை, உடை, பாவனைகள், அன்றாடம் பயன்படுத்தும் மொழி, இவையனைத்தும், நான் சார்ந்த வேறெந்த சமூக அலகுகளை விடவும் (மதம், மொழி, குடும்ப, வர்க்கப் பின்புலம்) அந்தப் பாடசாலையின் அடையாளத்தை அதிகமும் தாங்கியிருக்கின்றன என நினைக்கிறேன். இது பொதுவாக பலருக்கும் தெரிந்ததும், பலராலும் உணரப்படக் கூடியதும். எமது வளர்ப்பிரயத்தின் பெரும்பகுதி அங்கே செலவிடப்பட்டதால், இன்றிருக்கும் மனிதர்களை வடிவமைப்பதில் பாடசாலைகள் மிகப் பெரும் பங்குவகிக்கின்றன என்பதை மறுக்கவியலாது. மற்றைய சமூக அலகுகளுக்கு இணையான தாக்கத்தை செலுத்தக் கூடிய சமூக நிறுவனமாக பாடசாலைகள் திகழ்கின்றன. நான் கல்விகற்ற கத்தோலிக்கப் பாடசாலை இலங்கை பிரித்தானியக் காலனியாதிக்கத்துக்குட்பட்டிருந்தபோது மிஷனரிமார்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இன்றுவரை கத்தோலிக்க கன்னியாஸ்திரிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டு

வருகிறது. நாம் எமது பாடசாலைகளின் மீது பெரும் விசுவாசம் கொண்டவர்களாகவும், அவை பற்றின பெருமிதம் மிக்கவர்களாகவும் இருக்கிறோம். ஒருவரது நடத்தைகளை, பேச்சை அவதானித்து அவர் எந்தப் பாடசாலையில் கற்றிருக்கக் கூடுமென்பதை அனுமானிக்கும் திறன் எங்களுக்கிருந்தது. ஒருவர் மற்றவருடன் பழகும் விதம், பேசும் விதம், அவர்கள் உடையணிந்திருக்கும் விதம், இன்னும் பலவும் அவர் கற்ற பாடசாலையின் பண்பாட்டை உணர்த்தி நிற்கும். இது கொழும்பில் கல்விகற்ற, கொழும்புப் பாடசாலைகளையொட்டிய எனது அனுபவத்தைச் சார்ந்தது. எல்லாப் பிரதேசங்களுக்கும் எல்லாப் பாடசாலைகளுக்கும் இது பொருந்த வேண்டுமென்றில்லை. கொழும்பு போன்ற நகர்ப்புறச் சூழலில், வளர்ப்பிரயத்துச் சிறுவர்கள் தங்கள் குடும்பங்களுடன், உறவினர்களுடன், அயலவர்களுடன் செலவிடும் நேரத்தை விடவும் அதிகளவு நேரத்தை பாடசாலைகளிலும், பாடசாலை சார்ந்த சூழல்களிலும், விளையாட்டு/போட்டிகள்/கலை நிகழ்வுகளிலும், பின்னேர வகுப்புகளிலும் செலவிடுகின்றனர். அந்தச் சூழல்கள், குடும்பம்/சமூகம் என்ற பிற அலகுகளை விடவும் இந்தச் சிறுவர்களின் சமூகவாக்கத்தில் (socialization) அதிகம் பங்களிக்கின்றன, அதி கூடிய தாக்கத்தைச் செலுத்துகின்றன.

பாடத்திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்விச்செயன்முறை தவிர, மாணவர்களை தமது ஒழுக்காறுகளுக்கு/விதிகளுக்கு இயைபாக்குவதும், விதிகளுக்கு கீழ்ப்படிய அவர்களைப் பழக்குவதும், அதிகாரத்தை/விதிகளை/கட்டுப்பாடுகளை எதிர்ப்பதையோ கேள்விகேட்பதையோ தடுப்பதும் பாடசாலைகளின் முக்கிய செயற்பாடுகளாகவும், கடமைகளாகவும் இருக்கின்றன. ஆகக்குறைந்தது, அவ்வாறான மனிதர்களைத்தான் எமதுபாடசாலை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பாடசாலை எந்தவிதமான தனிநபரை உருவாக்கக்கூடும், அதன் பாதிப்பு எவ்வளவு ஆழமாக/தீவிரமாக இருக்கக் கூடும் என்பதற்கான மிகச்சிறந்த உதாரணமாக என்னை எடுத்துக் கொள்கிறேன். என்னதான் பண்பாட்டு விழுமியங்கள், மரபுகள், மதம், அரசியல் போன்றவை தொடர்பாக (பாடசாலை கற்பித்ததை விட) மாற்றுக் கருத்துக்கள், முரண்பாடுகள் கொண்டிருந்தாலும், எனது சமூக இயைபாக்கத்தின் (social conditioning) பெரும் பகுதி எமது பாடசாலையில் இடம்பெற்றது. இன்றுவரையும், எனது பாவனைகள், உரையாடும்/பழகும் விதம், பயன்படுத்தும் மொழி, இன்னபிறவும் எனது குடும்பப் பின்புலத்தில், சமூக நிலையில் (social positionality) எவ்வளவு தங்கியிருக்கிறதோ, அதேயளவு,

அல்லது அதைவிட அதிகமாக நான் கல்விகற்ற பாடசாலையில் தங்கியிருக்கிறது. இதுபோல பலருக்கும் தாம் கற்ற பாடசாலை/களைப் பற்றியும், மற்றைய பாடசாலைகளைப் பற்றியும், பாடசாலைகள் எந்தவிதமான மனிதர்களை/மாணவர்களை உருவாக்குகின்றன என்பது பற்றியும் பலவிதமான கருத்துக்கள்/அபிப்பிராயங்கள் இருக்கக்கூடும்.

அதேநேரம், எமது பாடசாலைகளும் கல்வியமைப்பும் வன்முறையின் கூறுகளை உள்ளடக்கிய சமூக நிறுவனங்கள். அவை உடல், உளரீதியான வன்முறைகளை/தண்டனைகளை சர்வசாதாரணமாக கொண்டு நடாத்துபவை, ஏற்றுக்கொள்பவை, பெருமிதப்படுத்துபவை; மாணவர்களை சர்வ சாதாரணமாக அடிக்கவும், முழங்காலில் இருத்தல்/வெயிலில் நின்றல் போன்ற தண்டனைகளை வழங்கவும், அனைவரின் முன்னிலையிலும் திட்டவும், மட்டந்தட்டவும் ஆசிரியர்களால் முடிகிறது. தவிரவும், நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட பாடசாலைகளும் பாடத் திட்டங்களும் குறித்த சில கற்றல் முறைகளை மட்டும் மாணவர்களுக்குத் திணிப்பவை, பல்வேறுபட்ட

ஆக்கபூர்வமான கற்றல் முறைமைகளை மறுப்பவை. அவை அதிகமும் பரிசோதிக்கும் திறன் மாணவர்களின் நினைவாற்றல். ஏராளமான தகவல்களை மாணவர்களுக்கு வழங்கி அவற்றை அவர்கள் எந்தளவு நினைவிலிருத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதைத்தான் பரீட்சைகளும் பெரும்பாலும் மதிப்பிடுகின்றன. நினைவாற்றலுக்கு அடுத்து கிரகிக்கும் திறனும் (comprehensibility) வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறது, பரீட்சிக்கப்படுகிறது. மிக அரிதாகவே மாணவர்களில் திறனாய்வுச் சிந்தனையும் (critical thought), நுண்ணாய்வும் (analysis), தொடர்ந்த உரையாடல்களும் (dialogues), ஆக்கத்திறனும் (creativity) குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட கல்விமுறையினூடாக ஊக்கப்படுத்தப்பட்டு வளர்க்கப்படுகின்றன. நினைவாற்றலையும், கிரகித்தலையும் மட்டுமே அதிகம் முன்னிறுத்திய கல்விமுறைக்குள்ளால் பன்னிரண்டு வருடங்கள் வளர்க்கப்படும் மாணவர்கள் திடீரென்று பல்கலைக்கழகங்களில் திறனாய்வும், நுண்ணாய்வும், தேடலும், உரையாடல்களும் அறிமுகப்படுத்தப்படும்போது அதனை எப்படி

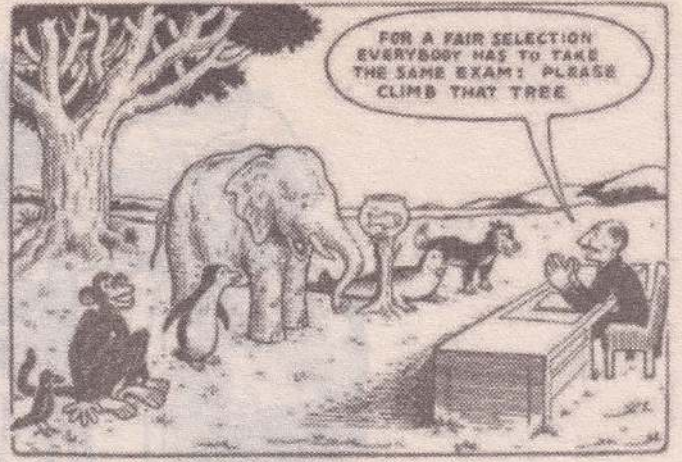
எதிர்கொள்கிறார்கள் என்ற கேள்வி எழுகிறது (அதேவேளை அனைத்து பல்கலைக்கழக பாடநெறிகளும் இந்த திறனாய்வுச் சிந்தனையைக் கொண்டிருக்கின்றன/ வளர்க்கின்றன என்றும் முடிவுக்கு வர இயலாது).

இது தவிரவும், இறுக்கமான ஒழுக்காற்று முறைமைகள் (disciplinary mechanisms), பாடசாலை/வகுப்பறைச் சூழலுக்குள் குற்றமென்று கருதப்படும் (பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கும் சக மாணவருடன் உரையாடுவது போன்ற) சில்லறைத்தனமான குற்றப்பட்டியல், குற்றங்களுக்கான தண்டனைகள் எவையெவை என்ற வரைமுறைகள், தனிப்பட்ட வாழ்வின் தெரிவுகளில் ஆசிரியர்களின் தலையீடு, மெல்லக் கற்கும் மாணவர்களை, பாடசாலைக் கல்வியில் அதிக நாட்டம் செலுத்தாதவர்களை, உரத்துப் பேசும், கேள்வி கேட்கும் மாணவர்களை குற்றவாளிகளாக நடத்துவது/ மட்டந்தட்டுவது, பாடசாலை எனும் நிறுவனமுறைமைக்குள் இருந்த இனவாத, மொழிவாத அரசியல்கள் என பலவும் எமது பாடசாலை அனுபவங்களை வடிவமைத்திருக்கின்றன; அவை குறித்த எமது நினைவுகளில் நிலைத்திருக்கின்றன.

பண்பாட்டு ஏகாதிபத்தியம்: The Colonial Project

எமது பாடசாலைகளும் கல்வியமைப்பும் பின்காலனியத்தை நிர்ணயிப்பதில் எந்தவிதமான பங்களிக்கின்றன? தனித்தியங்கும் நிறுவனங்களாக இருந்தாலும் பாடசாலைகள் அவை சார்ந்த சமூகத்தின் சிக்கலான உறவுகளை, முரண்பாடுகளை, பிரிவினைகளை தமக்குள் மீளுருவாக்கம் செய்பவையாகவும் இருக்கின்றன. பரந்த சமூகத்தின் இனவாதம், நிறவாதம், சாதியம் போன்ற பல பிரிவினைகள் பாடசாலைகளுக்குள்ளும் ஊடுருவியிருக்கின்றன; அவற்றை வளர்த்தெடுப்பதில், நிலைநிறுத்துவதில் திட்டமிட்டோ, திட்டமிடாமலோ பாடசாலைகளும் பங்களிக்கின்றன. இந்தப் பாடசாலையெனும் நிறுவனத்தை அதன் வரலாற்றமைவில் (historical context) முன்னிறுத்துவது, அது வழங்கும் கல்வி எனும் கருத்தமைவின் நிகழ்காலப் பங்களிப்பை அணுக உதவக்கூடும்.

ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டதைப் போல வேறெதையும் விட கல்வியை அதிகம் ஆராதிக்கும் சமூகப் பின்புலத்தில் நானும் இன்னும் பலரும் வளர்ந்திருக்கிறோம். எம்மை சிறந்த மனிதர்களாக உருவாக்கக்கூடிய, சமூக ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்து பெண்களையும், வறுமைப்படுத்தப்பட்டவர்களையும், பிற

ஒடுக்குமுறைகளுக்குள்ளாகியிருப்பவர்களையும் விடுவிக்கக் கூடிய பெரும் சக்தி அதுவென நம்பவைக்கப்பட்டிருந்தோம். அது எந்தக் காலத்திலும் நாம் இழுந்துவிடவோ, தொலைத்து விடவோ முடியாத பெரும் சொத்தென, யாரும் அதை எம்மிடமிருந்து பறித்துவிட முடியாதென எமக்குக் கூறப்பட்டிருந்தது. நாம் கல்வியை/அறிவை மையப்படுத்திய சமூகத்தில் வளர்ந்தவர்கள். இத்தகைய பார்வையும், நம்பிக்கையும், எதிர்பார்ப்பும் எங்கேயிருந்து தோன்றின?

தற்காலத்தை நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட centralized கல்விமுறை, அல்லது கல்வி என்ற கருத்து ருவாக்கம், எமக்கு காலனியமும், பேரரசுகளும் தந்து விட்டுப் போனது. அதற்கு முற்பட்ட காலங்களில் கல்வியமைப்பு எப்படியிருந்ததென்ற தேடலில் நான் முறையாக ஈடுபடவில்லை. ஆனால், நாம் அறிந்தவரை, குருகுலக் கல்விமுறைகள், மதத்தலங்களை அண்டிய தத்துவ பயிலகங்கள் (theological centres) உலகின் பல பாகங்களிலும் இருந்திருக்கின்றன. பண்டைய கிரேக்கத்தில் இருந்த வேறுபட்ட சிந்தனைப் பள்ளிகள் (schools of thoughts) குறிப்பிட்ட ஒரு தத்துவவியலாளரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை; அல்லது அவரது கற்பித்தலை/சிந்தனையை முன்னிறுத்தி தோன்றியவை. இப்படி வேறுபட்ட பல கல்வியமைப்புகள் முந்தைய காலங்களில் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் காலனியத்துக்கு முற்பட்ட காலம் வரை முறையான கல்வி ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினருக்கு மட்டுமே எட்டக் கூடியதாயிருந்தது. பண்டைய கிரேக்கத்தில் பெண் தத்துவவியலாளர்கள் கற்பதற்கும், எழுதுவதற்கும், கற்பிப்பதற்கும் இருந்த தடைகள் பற்றி Umberto Eco வின் Baudolino வில் குறிப்புகள் வரும். சிலர் தமது துணைவர்கள், மகன்மாரின் பெயர்களில் எழுதி வெளியிட்டார்கள்; இன்னும் சிலர் முடிந்தவரை தமது அடையாளங்களை மறைத்து எழுத முற்பட்

டார்கள். அறிவுத்துறைகளிலும், மருத்துவ, விஞ்ஞானத் துறைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்த பெண்கள் பலர் இடைக்காலங்களில் சூனியக்காரிகளென கொல்லப்பட்டார்கள். அறிவும் கல்வியும், வரலாற்றின் சில காலகட்டங்களில் ஆபத்தானவையாகவும், பெண்களுக்கும் சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவினருக்கும் எட்டாதவையாகவும் இருந்தன. பண்டைய இந்தியாவின் குருகுலக் கல்வி முறைகள் பற்றிய போதிய அறிவு எனக்கு இல்லையெனினும், அவை குறிப்பிட்ட சமூகத்தினரைத் தவிர பிறர் அணுகக்கூடியதாக இருந்திருக்க மாட்டாதென்ற அனுமானத்தை மட்டும் முன்வைக்கிறேன். மத்திய கிழக்கிலும், கிழக்காசிய நாடுகளிலும் கல்விமுறைகள் எப்படியிருந்தன என்று தெரியவில்லை. ஆனால் கல்வியறிவும், அதிகாரமும் ஒன்றுடனொன்று நெருங்கிய தொடர்புகொண்டவையென்பதால் அங்கேயும் அவை ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினருக்கு மட்டுமே எட்டக்கூடியதாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

கல்விமுறைமையை அனைவருக்குமானதாக மாற்றிய, பரவலாக்கிய பெருமை காலனீய அரசுக்குரியதாகிறது. பேரரசுகள் பெருகவும், விரிவடையவும் தொடங்கிய காலங்களில் சமூகத்தின் பல்வேறுபட்ட தரப்பினரும் இந்த நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட கல்விமுறைக்குள் உள்ளிழுக்கப்படுகின்றனர். பாடசாலைகளுக்கூடாக, கல்விமுறைக்கூடாக, காலனீயக் குடிமக்களை (colonial subjects) உருவாக்கும் முயற்சிகைக்கொள்ளப்படுகிறது.

இலங்கையின் பெரும்பாலான புகழ்பெற்ற பாடசாலைகள் காலனீய காலத்தில் மிசனரிகளால் நிர்மாணிக்கப்பட்டவை; அல்லது மிசனரிப் பாடசாலைகளுக்கு எதிராக பௌத்த/சைவ/இஸ்லாமிய மதகுழுக்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. இலங்கையின் பாடசாலைகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வுக்குள் நுழைவது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. இருந்தாலும் இலங்கையில் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட கல்விச்செயன்முறையின் அறிமுகம் காலனீய காலத்தில் காலனீய அதிகார அமைப்புகளால், அல்லது அவற்றுக்கெதிரான பண்பாட்டு மீட்பியக்கங்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டதென்ற வரலாற்றினை நினைவுறுத்தல் அவை பற்றிய நிகழ்கால உரையாடல்களுக்கு அவசியமாயிருக்கிறது. தற்போது நாம் அறிந்த கல்விமுறைக்கும், பாடசாலையென்ற நிறுவனத்துக்கும், காலனீயத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பை வலியுறுத்துவதும், தற்போதிருக்கும் எமது சமூக அமைப்பு காலனீயத்தின் விளைவு, அல்லது அதன் எதிர்வினை என்பதை நினைவுகொள்வதும், காலனீயம் கொணர்ந்த பெருந்தொழில், பொருளாதார அமைப்புகளும்,

அது விளைவித்துப் போன அரசியல் குளறுபடிகளும் இன்றும் எமது வாழ்வாதாரங்களை தீர்மானித்துக் கொண்டிருப்பதை அங்கீகரிப்பதும் இவை பற்றிய மேலதிக தேடல்களுக்கு வழிவகுக்கக் கூடும்.

பாடசாலைகள் காலனீய நிறுவனங்களாகவே (colonial enterprises) இலங்கை போன்ற பிராந்தியங்களில் அறிமுகமாகின. பாடசாலை எனும் நிறுவனம் விசுவாசமான காலனீயக் குடிமக்களை (loyal colonial citizens) உருவாக்குவதில் செலுத்தும் பங்களிப்பை பற்றி Foucault தனது Archaeology of Knowledge மற்றும் Means of Correct Training கட்டுரைகளில் விரிவாக உரையாடுகிறார். அதேபோல, காலனீயம் கொணர்ந்த கல்வியமைப்பும் பண்பாட்டு ஏகாதிபத்தியமாகவே (cultural imperialism) அறிமுகமாகியது. கல்வி மற்றும் காலனீயப் பாடசாலைகளின் ஊடாக பரவலாக்கப்பட்ட பண்பாட்டு ஏகாதிபத்தியம் அந்தந்தப் பிராந்தியங்களில் நிலவிய மற்றைய அறிவுமுறைகளை, கற்றல் செயன்முறைகளை, அறிவுப் பகிர்தலை அழித்தொழித்தது. அந்தந்தச் சமூகங்களில் நிலவிய நம்பிக்கைகள், மரபுகள், சடங்குகள், மருத்துவம், தொழினுட்பம், விஞ்ஞானம், மெய்யியல், தத்துவவியல், கலைகள், இலக்கியம் போன்றவை புறமொதுக்கப்பட்டன. அல்லது ஐரோப்ப-மைய அறிவுமுறையினூடாக அவற்றை மொழிபெயர்ப்பதற்கான (interpret), விளங்கிக்கொள்வதற்கான முயற்சிகள் எழுந்தன. ஆரம்பகாலத்து மானிடவியல் துறை (Malinowski, Evans&Pritchard, Margaret Mead போன்ற இன்னும் பலரின்) ஆய்வுகள் இதற்கான சிறந்த உதாரணமாக அமையும். காலனீய பின்புலத்துடன் வந்து குடியேறிய சில மேலைத்தேய தனி நபர்களும், குழுக்களும் தங்கள் குடியேற்ற நிலப்பரப்பின் மொழி, பண்பாடு, நடைமுறைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு அவற்றை பாதுகாக்கவும், மேம்படுத்தவும் தமது உழைப்பை செலவிட்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. பொருளாதார நலனை முன்னிறுத்திய காலனீயச் செயன்முறை பிறகு வேறு தளங்களுக்கும் பரவலாகி, பின்காலனீய உலகில் cultural appropriation ஆக தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது தனித்த ஆய்வுக்குரியது.

கனடா, ஆஸ்திரேலியாவின் முதல் குடியினர், அவர்களது வாழ்வுமுறை, பண்பாடு மீதான மிகக்கொடிய வன்முறை residential schools என அழைக்கப்பட்ட பாடசாலைமுறையினூடாகவே கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டது. அந்தப் பாடசாலைகள் இனக்குழுமங்களின் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம் தற்போது கனேடிய அரசால் பண்பாட்டுப் பேரழிவென (cultural genocide) அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. முதல்குடியினக் குழந்தைகளை நாகரிகமடைந்தவர்களாக மாற்றும்

குறிக்கோளுடன் இயங்கிய இந்தப் பாடசாலைகள் குழந்தைகளை பெற்றோர்களிடமிருந்தும், உறவினரிடமிருந்தும், மரபுத் தொடர்ச்சியிலிருந்தும் பிரித்தெடுத்தன. “திருடப்பட்ட தலைமுறைகள் (The Stolen Generation)” என இன்று அறியப்படும் அந்தத் தலைமுறைக் குழந்தைகள் தமது சமூகத்தின் மொழி, பண்பாடு, வாழ்வுமுறை, குடும்ப உறவுகள், அன்பு, நெருக்கம் எதுவுமற்றவர்களாக வளர்ந்தனர். இன்றுவரை முதல்குடியின சமூகங்கள் அதன் தாக்கத்தை உணர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர் (Truth and Reconciliation Commission of Canada & 2015 Report). இந்தப் பாடசாலைகளின் வரலாறு கனடாவின் வரலாற்றிலேயே மிகத் துயரார்ந்த நிகழ்வாக நினைவுகொள்ளப்படுகின்றது.

காலனியம் மிகச் சிக்கலான ஒரு வரலாற்று நிகழ்வு. வெளிப்பார்வைக்கு அதன் நன்மைகள் (பொருளாதார மேம்பாடு, தொழினுட்ப வளர்ச்சி, infrastructure என) பரவலாகத் தெரிந்தாலும், ஏற்கனவே இருந்த சமூக அமைப்புக்களையும், நிறுவனங்களையும் தடம் புரட்டி தனக்கேற்ற விசுவாசமான குடிமக்களை அது உருவாக்க முனைந்தது. கல்வியமைப்பும் பாடசாலைகளும் இந்த காலனிய செயற்றிட்டத்தின் மிக முக்கிய பங்காளர்கள். இலங்கையில் மிசனரிப் பாடசாலைகள் loyal colonial subject னை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த அதேவேளை, சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் அவற்றுக்கெதிராக நிர்மாணிக்கப்பட்ட சுதேசியப் பாடசாலைகள் தேசியவாத, மத/பண்பாட்டு விழுமியங்களை முன்னிறுத்தி அவற்றுக்கியைபான குடிமக்களை உருவாக்குவதில் பங்காற்றின. ஆனால் காலனிய அதிகார சக்திகளுக்கெதிராக எழுந்த அந்த நிறுவனங்கள் கூட காலனியத்தின் அதே ஒழுங்குவிதிகளைப் பின்பற்றி தத்தமது சமூக ஒழுங்குகளுக்கும் பண்பாட்டு மீளுருவாக்கத்துக்கும் தேவையான/இசைந்த/கீழ்ப்படிவான குடிமக்களை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தினவேயொழிய, கேள்வி கேட்கும், உரையாடும், போராட்ட குணமும், விடுதலையுணர்வும் கொண்ட மக்களை உருவாக்குவதற்கான கல்விமுறையில், பாடத்திட்டத்தில் கவனம் செலுத்தியதாகத் தோன்றவில்லை. அல்லது காலனிய உலக ஒழுங்குகளை, அதிகார உறவுகளை தகர்க்க முற்படவில்லை. காலனியம் உருவாக்கிவிட்டுப்போன பொருளாதார/அரசியல் உலகுக்கு ஏற்ற, அதற்குள் தொழிற்படக்கூடிய, அந்த சமூக ஒழுங்குகளுக்குள் பிரகாசிக்கக் கூடிய, ஆனால் பண்பாட்டுச் சிந்தனையும் மதப்பற்றும் கொண்டவர்களைதான் சுதேசியப் பாடசாலைகள் உருவாக்க முனைந்தன என்பது எனது எண்ணம்.

முதலாளியமும் கல்வியும்

மீண்டும் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட குசினி பற்றிய தீர்க்கதரிசனத்துக்கு வருகிறேன். கல்வி பெண்களை சமையலறைகளிலிருந்தும், வீடு/குடும்பம் என்ற குறுகிய வட்டங்களிலிருந்தும் வெளிக்கொண்டுவந்திருக்கிறது, மறுப்பதற்கில்லை. பலர் பொதுவாழ்வுகளில், அரசியலில் பங்குகொள்கிறார்கள், பட்டங்களையும் தொழில்வாய்ப்புக்களையும் பெற்றிருக்கிறார்கள், வாழ்வாதாரத்தை ஈட்டுகிறார்கள். ஆண்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பல துறைகளிலும் தாங்கள் ஈடுபடுகிறார்கள், குடும்பங்களில் ஆண்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பொறுப்புக்கள்/கடமைகளில் தாங்களும் பங்குபெறுகிறார்கள். ஆனால் அது பெண்களுக்கான சமூக எதிர்பார்ப்புகளில், கடமைகளில், குடும்ப பொறுப்புகளில் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறதா? பெண்கள் வெளியுலகில் வேலை செய்வது அதிகரித்திருக்கும் அதேவேளை ஆண்கள் வீட்டுப் பொறுப்புகளில், குழந்தை வளர்ப்பில் பங்குபெறுவது அதேயளவு அதிகரித்திருக்கிறதா? யாரின் உழைப்பு அதிகம் மதிப்புடையதாகிறது, யாரின் உழைப்பு கண்டு கொள்ளாமல் விடவும், மட்டந்தட்டவும்படுகிறது?

வீட்டுச் சமூகத்துக்குள் (domestic sphere) மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த பெண்களின் உழைப்பாற்றலை சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்குள்ளும், கொள்வனவுப் பண்பாட்டுக்குள்ளும் (consumer culture) கொண்டு வந்ததில் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் பங்கிருக்கின்றது. அதேபோல, வறுமைக்குட்படுத்தப்பட்ட, இன/சாதிய/நிற ஒடுக்கு முறைக்குள்ளாக்கப்பட்ட சமூகப் பின்னணியைக் கொண்டவர்களுக்கும் கல்வி என்பது ஆகக்குறைந்தது பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கான வழிமுறையாக (வேறெந்த வழிமுறைகளும் இல்லாதவிடத்து) இருக்கிறது. அந்தப் பொருளாதார மேம்பாடு தனிநபர்களையும், குடும்பங்களையும் நேரடி வன்முறைகளிலிருந்தும், ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்தும் சற்றேனும் (மிக மிகச் சிறிதேனும்) விடுவிக்கக்கூடும். ஆனால் பரந்தளவில் சமூக மேம்பாட்டுக்கு வழிவகுத்திருக்கிறது, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழிக்க உதவியிருக்கிறதென நிச்சயமாக கூற முடியாமலிருக்கிறது.

நவமுதலாளியம் ஒரு விஷச்சுழல். ஒருகாலத்தில் மனிதரது அடிப்படை உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட கல்வி தற்போது மிகத் துரிதமாக வணிகமயப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. பாடசாலைகளும், பல்கலைக்கழகங்களும் சந்தைப் பொருளாதாரத்தில்

மாணவர்களை சர்க்க போட்டிபோடுகின்றன. கல்வி என்பதும், பட்டம் என்பதும் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டிய பண்டமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. பல்கலைக்கழக ஆய்வுகளுக்கு அரச நிதியுதவிகள் குறைந்து தனியார் நிறுவனங்களின்/ தனிநபர்களின் நிதியுதவிகளுக்காக போட்டியிடும் நிலைக்கு பல்கலைக்கழகத் துறைகள் உள்ளாகியிருக்கின்றன. Corporate நிறுவனங்களின் நிதிகளை சர்க்க சந்தையில் விற்பனையாகக்கூடிய ஆய்வுகளை/ நெறிகளை தெரிவுசெய்யவும் முன்னிடமளிக்கவும்

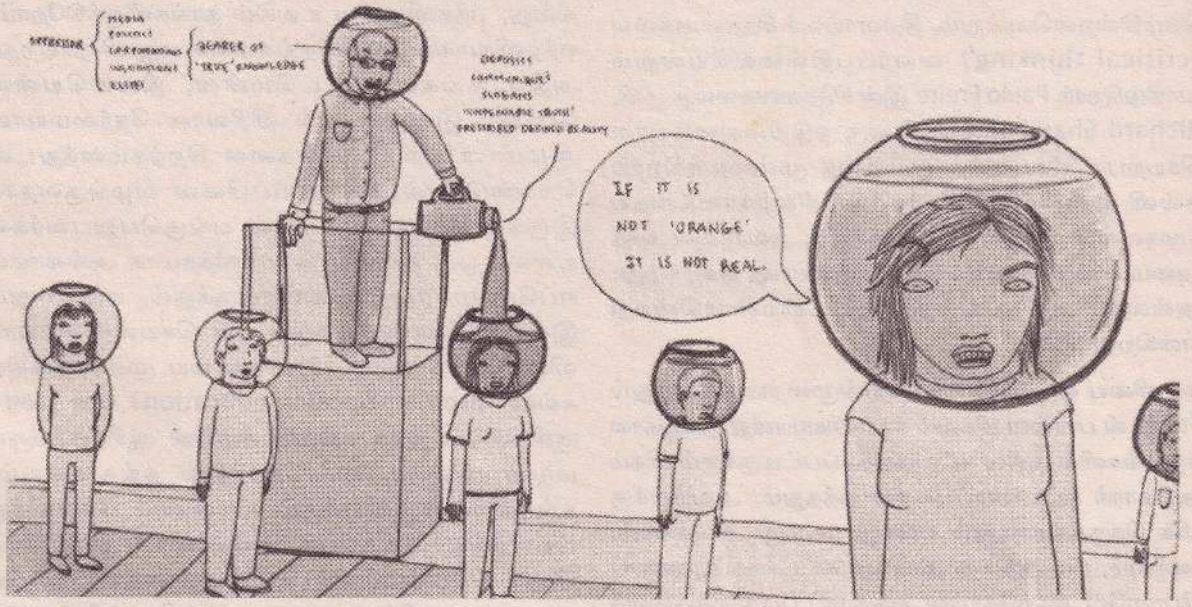
பின்புலமும் இல்லாதவர்கள் பல்கலைக்கழகப் படிப்பைக் கைவிடுவதும், இடைநடுவில் தொடராதது விடுவதும் சர்வசாதாரணமாக நடைபெறுவது.

அதேபோல படிப்புக்கும் தகுதிக்கு மேற்ற வேலைவாய்ப்புகள் அனைவருக்கும்

கிடைப்பதில்லை. நவதாராளவாத உலகில்

கல்வித்தகைமைகளை விடவும் ஒருவரது சமூக/பண்பாட்டு மூலதனம்தான் (social/cultural capital) அவருக்கான வேலைவாய்ப்பினை உறுதி

Banking Method of Education System

வேண்டியிருக்கிறது. மானிடவியல், தத்துவவியல் போன்ற துறைகள் தமது சந்தைப் பெறுமதியை இழந்ததால் குறைக்கப்பட்டும், சிறிதாக்கப்பட்டும் வருகின்றன. இலங்கை போன்ற நாடுகளில் ஆரம்பப் பாடசாலைகள் பலவும், அரச பல்கலைக்கழகங்களும் இன்னும் அரச நிதியுதவியுடன் செயற்படுவதால் இன்னமும் சந்தையின் தாக்கம் அதிகமாகத் தெரியாது விடலாம். ஆனால் முளைவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் தனியார் பாடசாலைகள், சர்வதேசப் பாடசாலைகள், தனியார் பல்கலைக்கழகங்கள் பணம்படைத்தவர்களுக்கு மட்டுமானவை. வட அமெரிக்காவில் இளமாணிப்பட்டம் முடிக்கும் ஒரு சராசரி தனிநபர் பல்கலைக்கழக படிப்பு முடித்து வெளியேறும் போது கிட்டத்தட்ட 30,000-40,000 டொலர்கள் வரையான அரசாங்கக் கடனுடனேயே வெளியேற நேர்கிறது. பெற்றோரின் செலவில் படிப்பினை முடிப்பவர்களும், தனிப்பட்ட சேமிப்பைக் கொண்டவர்களும் இதற்குள் உள்ளடங்கமாட்டார்கள். அவ்வாறான பொருளாதார வசதிகளும், குடும்பப்

செய்கிறது. உதாரணத்துக்கு, நாடுவிட்டு நாடு குடிபெயர்பவர்கள் அதிகம் எதிர்கொள்ளும் இடர் - கல்வித்தகைமைகள் எல்லா நேரங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் ஒரேமாதிரி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதோ, அங்கீகரிக்கப்படுவதோ இல்லை. தாங்கள் விட்டு வந்த நாடுகளில் செய்த அதே தொழிலையொத்த தொழிலை குடிபெயர்ந்த நாட்டிலும் தொடர்வதற்கான வாய்ப்புகள் பலருக்கும் கிடைப்பதில்லை. வைத்தியர்களும், பேராசிரியர்களும் வட அமெரிக்காவில் பெற்றோல் நிலையங்களிலும், உணவகங்களிலும் வேலைசெய்ய நேர்கிறது. குடிபெயர்ந்த நாட்டில் தொழில்சார் தொடர்புகளும்/உறவுகளும், பொருளாதார பின்புலமும் ஏற்கனவே வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் அதன் மூலம் தங்களை தகவமைத்துக்கொள்கிறார்கள். அவ்வாறான சமூக/பண்பாட்டு மூலதனம் (கல்வியும் அவற்றுள் ஒன்றென்று கொண்டாலுமே கூட, சமூக உறவுகள்/social networks எனத்தான் இங்கே முக்கியமாக குறிப்பிடுகிறேன்) இல்லாதபோது,

கல்வி மிகக்குறைந்தளவிலேயே கைகொடுக்கக்கூடும். ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான/விடுதலைக்கான கல்வி இது தொடர்பான மேலதிக வாசிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் தென்னமெரிக்க சிந்தனையாளரான Paulo Freire இன் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான, விடுதலைக்கான பாடத்திட்டம் பற்றிய கருத்துகள் என்னை அதிகமும் ஈர்த்திருந்தன. தற்காலத்தைய பாடசாலைகளை மிகக் கடுமையாக விமர்சிக்கும் Freire, அவற்றை முதலாளித்துவ சிந்தனை செழிக்கும் இடங்களாக அடையாளப்படுத்துகிறார். பாடசாலைகள் சந்தை பொருளாதாரத்தின் கருத்துருவாக்கங்களை விநியோகிக்கும் அமைப்புகளாக திகழ்கின்றனவென்றும், திறனாய்வுச் சிந்தனைகளை (critical thinking) வளர்ப்பதில்லையென்றும் வாதிடுகிறார். Paulo Freire இன் சிந்தனைகளை தழுவி, Richard Shull ம் கல்வி ஒரு நடுநிலைமையான செயற்பாடல்ல என்ற வாத்தை முன்வைக்கிறார். கல்வி ஒன்றில் மனிதர்களை நிகழ்காலத்தைய சமூகவமைப்புக்குள் உள்ளெடுக்கும், அவர்களை அந்த அமைப்புக்கு இயைபாக்கும் கருவியாகத் திகழ்கிறது; அல்லது, அது ஒரு சுதந்திரப் பயிற்சியாகின்றது என்கிறார் Shull.

கல்வியை ஒரு அரசியற் செயன்முறையாகக் கருதும் Freire ன் பார்வை மிகவும் சுவாரசியமானது. நிகழ்கால சமூகங்களில் அறிவு கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் விதம் அதிகாரக் கட்டமைப்புகளை ஒத்ததும், அவற்றுக்கு மிக நெருக்கமானதும் என்பது அவரது அவதானம். அறிவும், பிற அதிகார அரசியற் கட்டமைப்புகளைப் போலவே அதற்கேயான அதிகாரப் படிநிலைகளைக் (hierarchies) கொண்டிருக்கிறது. சில அறிவுத்துறைகள் மற்றையவற்றை விட அதிகம் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன. உதாரணத்துக்கு இலங்கையில் நான் வளர்ந்த, படித்த காலப்பகுதியில் மருத்துவமும், பொறியியலும் பிற அறிவுத்துறைகளை விட பெருமதிப்பு வாய்ந்தவையாக இருந்தன. தற்போதைய பின்னணியில் மதிப்பிடுகையில் இலத்திரனியல், பொருளாதார, மருத்துவ, சுகாதார, சட்டத் துறைகள் பிற சமூக விஞ்ஞானத் துறைகளை விட படிநிலையில் உயரிடம் வகிப்பதாகக் கருதலாம். அதேபோல, பல்கலைக்கழகங்களுக்குள் உருவாக்கப்படும் அறிவு, அது போன்ற நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட சூழலுக்கு வெளியே உருவாக்கப்படும்/பகிரப்படும் அறிவை விடவும் பெறுமதி வாய்ந்ததாக கருதப்படுகிறதெனலாம். இதுபோன்ற அறிவுத்துறைகளின் பெறுமதியை மதிப்பிடுவதில் சந்தைப் பொருளாதாரமும், முதலாளியமும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. அதனால்தான் கல்வியின், அறிவின், சுற்றல்/சுற்றித்தல் செயற்பாடுகளின்,

ஆசிரியர்-மாணவர் உறவுநிலைகளின் அதிகாரப் படிநிலைகளைத் தகர்ப்பதன் மூலம், கல்வியை/பாடத்திட்டத்தை விடுதலைக்கான செயற்றிட்டமாக கொண்டுசெல்லலாம் என Freire முன்மொழிகிறார்.

கல்வியை/பாடத்திட்டங்களை உரையாடற் செயன்முறையாக (dialogical practice) மாற்றுவதன் மூலம் சமூக விடுதலை சாத்தியமாகும் என்பது அவரது நம்பிக்கை. அந்த உரையாடல் ஒருவர் எடுத்துக் கூறுபவராகவும் (ஆசிரியர்) மற்றையவர் அவற்றைக் கேட்டு உள்வாங்குபவராகவும் (மாணவர்) இருவேறு எதிர் நிலைகளைக் கொண்டிராமல், பங்குபற்றுபவர்கள் அனைவரும் சமதளத்தில் நின்று, எந்தவிதமான உலகில் தாங்களிருக்கிறோம், எந்தவிதமான சூழல் தங்களைச் சூழவிருக்கிறது, அதில் தங்களது இடமென்ன, நிலையென்ன போன்ற இன்னும் பல விரிவான நேர்மையான ஆழமான உரையாடல்களை திறந்தமனத்துடன் கொண்டுசெல்லும் வாய்ப்பினை வழங்குவதாக இருக்கும். உரையாடலில் பங்குபெறுபவர்கள் உலகை ஒரு நிலையான யதார்த்தமாக அல்லாமல் எப்போதும் மாறிக்கொண்டிருக்கும், எப்போதும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு செயன்முறையாக விளங்கிக்கொள்வர். பிரச்சனையை முன்னிறுத்திய கல்வி (problem-posing education) என Freire குறிப்பிடும் இந்த கல்விமுறையில் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஒரேநேரத்தில் தங்களையும், தங்களைச் சூழவிருக்கும் உலகையும் கேள்விக்குட்படுத்தியவாறிருப்பர். அவ்வாறான தொடர்ந்த பிரதிபலிப்பின் மூலம் நேர்மையானதும், தனித்துவமானதுமான சிந்தனாமுறையையும் செயற்றிறனையும் வளர்த்தெடுப்பர்.

கேள்விகேட்கும் செயன்முறையில் மற்றையவர்கள் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கும் எந்தவொரு சந்தர்ப்பமும், சூழலும் வன்முறையானதென Freire வலியுறுத்துகிறார். மனிதர்களை தமக்கான முடிவுகளை/தெரிவுகளை தாமே எடுக்கும் வழிவகையிலிருந்து அந்நியப்படுத்துவது அவர்களை சுடப்பொருட்களாக நடாத்துவதற்கு சமமென்கிறார். Freire குறிப்பிடும் உரையாடல் வெறுமனவே கருத்துக்களை பகிர்வதோ, ஒருவர் கூற மற்றையவர் செவிமடுப்பதோ, மீளவுரைப்பதோ அல்ல. ஒருவர் தானறிந்த, தனது உண்மையை மற்றவர் மீது திணிப்பதுமல்ல. சிலர் மற்றவர்களின் பிரதிநிதிகளாக, அவர்களுக்காக உரையாடுவதுமல்ல. Freire குறிப்பிடும் உரையாடல் ஒரு ஆக்கச் செயன்முறை (an act of creation); அது ஒருவர் மீது இன்னொருவர் செலுத்தும் ஆதிக்கத்துக்கான கருவியாகிவிடக் கூடாது. நாம் புழங்கும் சூழலில் பெரும்பாலான உரையாடல்களும்,

வாதப்பிரதிவாதங்களும் அறிவின் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் கருவிகளாகவே செயற்படுகின்றன. உரையாடலுக்குள் புதைந்திருக்கும் ஆதிக்கமானது வெளியில் புழங்கும் உலகின் அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடு. உரையாடல் செயன்முறையை அந்த ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பதனுடாக வெளியுலகின் அதிகாரங்களிலிருந்தான விடுதலைக்கான கருவிகளை, பயிற்சிகளை அந்த உரையாடலிலிருந்து, அத்தகைய கற்றல் செயன்முறையிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவ்வாறான மாற்றுப்பாடத்திட்டம் கீழ்ப்படிவான, அதிகாரத்துக்கு இயைபாகும் மனிதர்களை அல்லாமல் விடுதலையை அவாவும், அதிகாரப் படிநிலைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு கொண்ட தனிநபர்களை உருவாக்கும் என்கிறார் Freire. இதனை நடைமுறைச் சாத்தியப்படுத்துவது எப்படியென்ற Freire க்கும் Ira Shor க்கும்மிடையிலான மிக நீண்ட உரையாடல் A Pedagogy for Liberation: Dialogues on Transforming Education என்ற தலைப்புடன் 1987ல் வெளியாகியது.

மிகுந்த ஆர்வத்துடன் Freire ன் உரையாடல்களை, சிந்தனைகளை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாலுமே கூட இனம்புரியாத நம்பிக்கையினம் என்னுள் எஞ்சியிருக்கிறது. நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட கல்விமுறையினூடுதான் (பாடசாலைகள்/பல்கலைக்கழகங்கள்) அவர் இந்த விடுதலைப் பாடத்திட்டத்துக்கான முன்மொழிவுகளை எடுத்துரைக்கிறார். நிறுவனங்களே வன்முறையின், ஒடுக்கு முறையின் அங்கமாக, பிரதிநிதிகளாக செயற்படும்போது அவற்றுக்குள்ளால் முன்வைக்கப்படும் பாடத்திட்டம் எந்தளவு வினைத்திறனுடையதாக இருக்குமென்ற எனது சந்தேகம் அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். ஆனால் நிறுவனங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட கற்றல் செயன்முறை எப்படியிருக்கக் கூடுமென்ற தெளிவும் என்னிடமில்லை. நான் நிறுவனக் கல்விமுறையின் பிரதிநிதி, அதற்குள்ளால் வளர்க்கப்பட்டவன். நிறுவனங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட எனது கற்றலும், வாசிப்பும், தேடலும் மிகவும் தனித்த, தன்னிச்சையான செயற்பாடுகளாயிருந்தனவே தவிர ஒரு முறையான கற்றல் செயன்முறையாக, உரையாடல் வெளியாக இருந்ததாக நினைவில்லை. எனவே அது குறித்த சிந்தனை வெளியைத் திறந்த உரையாடலுக்கு விட்டுவிடுகிறேன். ஆகக்குறைந்தது, கல்வியை ஆராதிக்கும்/வழிபடும் மனப்போக்கிலிருந்து விடுபட்டு அதனை ஒரு கோட்பாட்டுத் தத்துவார்த்தப் பிரச்சனையாக சிந்திக்க முடிந்தது விடுபடலுக்கான தொடக்கமாகவுமிருக்கலாம்.

மாற்றுக் கல்விகளின்/ கற்பதற்கான வெளிகளின் தேவை: சில இறுதிக் குறிப்புகள்

தற்போதைய கல்வியமைப்பும் பாடசாலை நிறுவனங்களும் பல்வேறு தளங்களிலும் விவாதிக்கப்படும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படும்

வருகின்றன. மாற்றுக் கல்வி (Alternative Education) பற்றிய உரையாடல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் ஜவ்வாது மலையடிவாரத்தில் குக்கூ காட்டுப்பள்ளி சில நண்பர்களின் கூட்டு முயற்சியால் மெல்ல மெல்ல உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. வழமையான பாடத்திட்டமல்லாமல் இயற்கையோடிணைந்த அறிவையும் (இயற்கை விவசாயம், சூழலுக்கமைவான இயற்கை கட்டடக் கலை, விளையாட்டு, ஓவிய/புகைப்பட/கலை சார் பாடத்திட்டத்துடன்) அன்பையும் குழந்தைகளும் பெரியவர்களும் பரஸ்பரம் பகிர்வதென்ற கனவில் உருவாகி வரும் முயற்சியது. கனடாவில் முதல்குடியின் சமூகங்கள் தமக்கான பாடசாலைகளை நிர்வகித்து, தமது பண்பாடு, அறிவு, ஆற்றுப்படுத்தல் சார்ந்த கற்கைகளை முன்னெடுத்து வருகிறார்கள். ஓட்டிஸத்தின் பாதிப்புக்குள்ளான குழந்தைகளுக்கும், எந்தவொன்றிலும் அதிக நேரம் கூர்ந்து கவனம் செலுத்த முடியாதவர்களுக்கும், மெல்லக் கற்கும் மாணவர்களுக்கும் தற்போதிருக்கும் இறுக்கமான பாடசாலையமைப்பு, வகுப்பறைகள் போன்றவை ஒவ்வாதன, எந்தவிதத்திலும் அவர்களது கற்கைக்கும், தேடலுக்கும் உதவாதன. இந்த நிலையில் வழமையான பாடசாலைகளுக்கும், பாடத்திட்டங்களுக்கும் மாற்றான குழந்தைகளின் ஆக்கத்திறனையும், சிந்தனையையும், ஆர்வத்தையும், நுண்ணாய்வுத்திறனையும் வளர்க்கக் கூடிய மாற்றுக் கல்விமுறைகள், அவை சார்ந்த வாழ்வாதாரங்கள் பற்றி நாம் அதிகம் சிந்திக்கவும், கவனம் செலுத்தவும் வேண்டியிருக்கிறது.

உசாத்துணைகள்:

- Truth and Reconciliation Commission of Canada – 2015 Report. http://www.trc.ca/websites/trcinstitution/File/2015/Honouring_the_Truth_Reconciling_for_the_Future_July_23_2015.pdf
- Paulo Freire, "Pedagogy of the Oppressed", 2005.
- Paulo Freire and Ira Shor, "A Pedagogy for Liberation: Dialogues on Transforming Education", 1987.
- Peter Mayo, "Gramsci, Freire, and Adult Education: Possibilities for Transformative Action", Macmillan, 1999.

பதிகை

ஞாயிறு இதழ்

அருண்மொழிவர்மன்

“ஈழத்தின் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆறுமுக நாவலர் செய்த தொண்டை சிற்பத்துக்கு ஸ்ரீ நவரத்தினம் செய்துள்ளார் என்று எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளருமான கல்கியால் விதந்து கூறப்பட்டவர் கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் அவர்கள். 1898 இல் இலங்கையின் வடபுலத்தில் உள்ள வண்ணார்பண்ணை என்கிற கிராமத்தில் பிறந்த இவர் இலங்கை, இந்தியாவின் கலைகள், சிற்பங்கள் குறித்தும் சமயவியலிலும் குறிப்பாக சைவ சித்தாந்தத்திலும் முக்கியமான நூல்களை எழுதியவர். இவர் எழுதி 1941இல் வெளியான “தென்னிந்திய சிற்பக் கலைகள்” என்கிற நூலை தமிழில் சிற்பக்கலைகள் குறித்து வெளியான முதலாவது விமர்சன நூல் என்று கருதப்படுகின்றது. இந்நூலைப்பற்றி கல்கி கூறும்போதே “தமிழ்மொழிக்கு ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் செய்த தொண்டை ஸ்ரீ நவரத்தினம் தமிழ்ச் சிற்பத்துக்குச் செய்திருக்கின்றார் என்று சொல்லலாம். தமிழ் நாட்டில் எந்தப் புத்தகசாலையில் இந்த, அரிய புத்தகம் வைக்கப்படவில்லையோ, அந்தப் புத்தகசாலையை மூடி விடுவதே உத்தமமாகும்”

**யாழ்ப்பாணத்து
வைத்தியநூல் வெளியீடு.**

(வெளியீடு குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன)

1. வைத்தியநூல் பழந்தந்தையனிடம்
இலங்கை வெளியீடு இயக்குகை விவரம் 1-00
2. பண்டாரம் 1-00 பண்டாரம்
விவரம் 1-00

இலங்கை வெளியீடுகள்

1. பண்டாரம் 1-00
2. பண்டாரம் 1-00
3. பண்டாரம் 1-00
4. பண்டாரம் 1-00
5. பண்டாரம் 1-00
6. பண்டாரம் 1-00
7. பண்டாரம் 1-00

3. பண்டாரம் 2-00 பண்டாரம்
விவரம் 2-00
4. பண்டாரம் 3-00 பண்டாரம்
விவரம் 3-00
5. வைத்தியநூல்
விவரம் 1-00
6. வைத்தியநூல்
விவரம் 1-00
7. கல்கியார்
விவரம் 1-00
8. கல்கியார்
விவரம் 1-00

**ஐ. பொன்னியா வைத்தியர்,
யாழ்ப்பாணம், கல்வி**

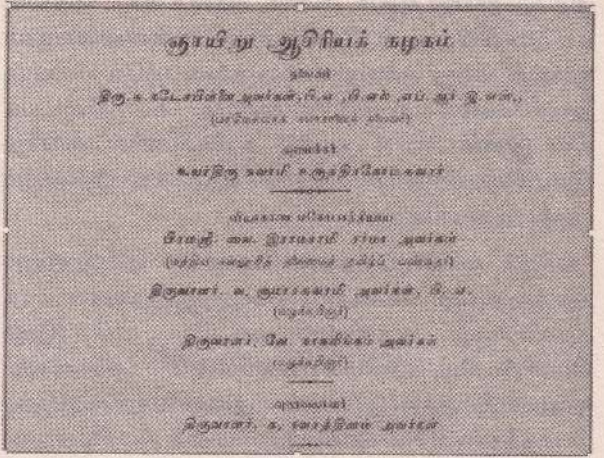
என்று குறிப்பிடுகின்றார். தொழில் முறையால் வணிகவியல் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய இவர் தமிழில் வணிகவியல் குறித்து முதலில் நூல்களை எழுதியவராகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றார். காலனித்துவ காலத்தில் விடுதலை உணர்வொன்று பரவியிருந்த காலப்பகுதியில் சுதேச சிந்தனைகளும், இன உணர்வும் மிளிரப்பெற்றவராக இருந்தவர்களில் ஒருவராக நவரத்தினம் அவர்களும் இருந்தார். இலங்கை பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இருந்து விடுதலை பெற்றபோதும் மக்கள் சிந்தனையளவில் காலனித்துவத்துக்கு அடிமைப்பட்டே இருந்தனர். இதிலிருந்து விடுபட்டு சுதேசக் கலைவடிவங்களையும் பண்பாட்டையும் மக்களிடத்தில் கொண்டுசெல்லவேண்டும் என்கிற பிரக்கடனூர்வமான தெளிவு அவரிடம் இருந்தது. 1954 இல் ஈழகேசரி பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றத்தால் வெளியிடப்பட்ட “இலங்கையில் கலை வளர்ச்சி” நூலின் முன்னுரையில் அவர் முன்வைக்கின்ற கருத்தானது இன்றளவும் கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கது. “நாட்டில் கலாசார வாழ்வு மறுமலர்ச்சி அடைய

வேண்டுமெனின், இந்நிலை (இதற்கு முன்னைய பந்தியில் “இலங்கை மக்களாகிய நாம், எமது பண்டைய நாகரிகச் சிறப்புகள் யாவற்றையும் மறந்து, பிறநாட்டு நாகரிகத்தில் மயங்கி வாழ்கிறோம்” என்று குறிப்பிடுகிறார். அதுவே “இந்நிலை” என்பதால் குறிப்பிடப்படுகின்றது - இக்கட்டுரை ஆசிரியர்) மாறுதல் அடையவேண்டும். இலங்கையின் பூர்விக சரித்திர வரலாற்றையும் கலைவளர்ச்சியையும் எடுத்துக் கூறும் நூல்கள் நாட்டில் தோன்றுதல் வேண்டும். இக்கால ஆராய்ச்சி முறைகளைப் பின்பற்றித் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கலை, சமயம், கலாசாரம், சரித்திரம் முதலிய துறைகளிற் பல நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டும். இலங்கையின் சரித்திர நூல்கள் சிறந்த முறையில் இன்னும் எழுதப்படவில்லை. இன்று காணப்படும் சரித்திர நூல்கள் யாவும் பள்ளிக்கூட மாணவர்களின் தேவைக்காகச் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டனவேயாகும். அவையும் பெரும்பாலும் ஆங்கில மொழியிலேயே ஆக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.”

இந்நூல் வெளிவருவதற்கு முதற்கொண்டே இத்தகைய நிலைப்பாட்டிலேயே நவரத்தினம் அவர்கள் இருந்திருக்கின்றார் என்பதனை அவரது எழுத்துகள் மற்றும் அவற்றின் உள்ளடக்கத்தின் ஊடாக அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அவரது வீட்டில் சமயம், கலை, தத்துவஞானம், சரித்திரம் சம்பந்தமான 2000 புத்தகங்களை சேகரித்தும் ஒன்பது அலமாரிகளில் அடுக்கி வைத்திருந்ததாக நான் கண்ட கலைப்புலவர் நூலை எழுதிய கா. மாணிக்கவாசகர் பதிவு செய்கின்றார். இந்தப் பின்னணியும், கலை வளர்ச்சி பற்றிய ஆர்வமும் கொண்டிருந்த நவரத்தினம் அதே கருத்தியல் பின்னணியுடன், தன்னிடமிருந்த பெரும்பாலான நூல்களையும் வழங்கி, அறிவுத்தேடலுக்கான அமைப்பாக 1930 டிசம்பர் மாதம் 5ம் திகதி உருவாக்கியதே கலா நிலையம் என்கிற அமைப்பாகும். இதன் தலைவராக பரமேஸ்வராக் கலாசாலைத் தலைவராக இருந்த சு. நடேசபிள்ளை அவர்களும் செயலாளராக க. நவரத்தினம் அவர்களும் இருந்துள்ளனர். அத்துடன் அதன் சிறப்பு வகை அங்கத்தினர்களாக சுவாமி விபுலானந்தர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், டாக்ரர் அன்றியாஸ் நெல், முதலியார் செ. இராசநாயகம் (Ancient Jaffna நூலாசிரியர்) ஆகியோர் இருந்துள்ளனர். கலா நிலையம் அடிப்படையில் மூன்று நோக்குகளைக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவையாவன,

1. இலக்கியம், தத்துவஞானம், பௌதிக சாஸ்திரம், ஒவியம், நாகரிகம், சரிதம் என்னும் இவற்றில் இந்தியாவும் இலங்கையும் அடைந்த பெறுபேறுகளை ஆராய்ந்தறிதல்
2. இவற்றை இக்கால ஆராய்ச்சி முறையில்

விளக்குதல்

3. கலைகளின் புத்துயிர்ப்புக்கும், நாட்டின் நோக்கங்கள் கைகூடுவதற்கும் முயலுதல்

1930களில் கலா நிலையம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது நிலவிய அரசியல், சமூக, பண்பாட்டுப் பின்னணிகளுடன் வைத்து நோக்குகின்றபோது கலா நிலையம் எத்தனை தீர்க்கமான முன்னெடுப்புகளுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். கலா நிலையம் தன்னிடத்தில் மிகப்பெரிய நூலகம் ஒன்றினைக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் அங்கே இலக்கியம், தத்துவம், கலை, சமயம், பொருளாதாரம் போன்ற தலைப்புகளில் தொடர்ச்சியாக விரிவுரைகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அன்றைய காலத்தில் வாழ்ந்த முக்கியமான ஆளுமைகள் அங்கே வந்து விரிவுரையாற்றியிருக்கின்றனர். அதன் இரண்டாவது ஆண்டு அறிக்கையின் படி, அவ்வாண்டில் மாத்திரம் தமிழில் 21 விரிவுரைகளையும், ஆங்கிலத்தில் 3 விரிவுரைகளையும் அது ஒருங்கிணைத்திருக்கின்றது என்று தெரிகின்றது. அத்துடன் அதன் நூல் நிலையத்தில் 1035 நூல்கள் இருந்திருக்கின்றன என்றும் அவற்றில்

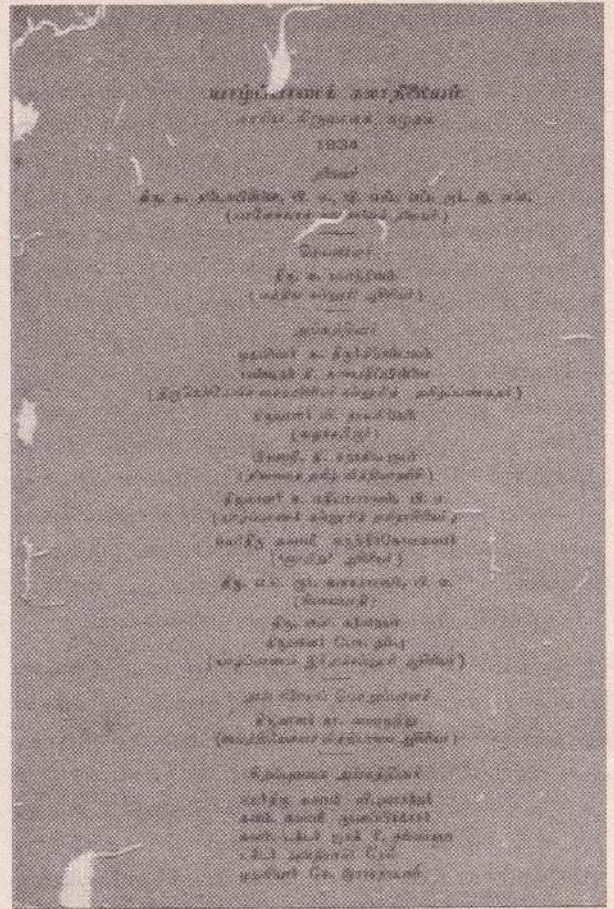
- தமிழ் நூல்கள் 421
- ஆங்கில நூல்கள் 614
- எட்டுப் பிரதிகள் 41
- அச்சில் இல்லாத தமிழ் நூல்கள் 76
- அச்சில் இல்லாத ஆங்கில நூல்கள் 92

என்றும் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது. கலா நிலையத்தின் நோக்குகளை முன்னெடுக்கும் நோக்குடன் 1933 இல் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட

இதழே ஞாயிறு ஆகும். ஞாயிறு அதன் உள்ளடக்கத்தால் மட்டுமன்றி அதன் தோற்றத்தின் பின்னணியாலும் முக்கியமானது என்பதனால் அதனை சற்றே விரிவாக அலசவேண்டியது அவசியமானதே. கலா நிலையத்தின் இரண்டாவது ஆண்டு அறிக்கையில் ஞாயிறு இதழின் அறிமுகமாகக் கொள்ளத்தக்கதாக பின்வரும் பகுதி அமைகின்றது.

“தமிழ்க் கலை ஆக்கத்தின் பொருட்டு முயலுதற்குச் சிறந்த தமிழ் வெளியீடு ஒன்று இன்றியமையாத கருவியாகும். ஆதலினால், ஒரு சிறந்த தமிழ் இதழ் வெளியிட வேண்டுமென்பது எங்கள் நோக்கங்களிலும் ஒன்றாய் இருந்தது. இந்நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கேற்ற பொருத்தங்கள் சில வாய்ப்புற்றமையை நினைத்து நாம் மகிழ்ச்சியடைதல் வேண்டும். “ஞாயிறு” என்னும் பெயருடன் இரு திங்கட்கொருமுறை ஒவ்வொரு பெரும் பொழுதிலும் வெளிவரும் சிறந்த செந்தமிழ்க் கட்டுரை வெளியீடு ஒன்று அச்சிடப்பட்டு வருகின்றது. இளவேனிற் காலமாகிய சித்திரைத் திங்கள் முதல் வாரத்தில் முதற்கதிர் வருமென எதிர்பார்க்கின்றோம்.” ஞாயிறு ஆரம்பம் முதலே தனக்கென ஒரு உள் கட்டுமான ஒழுங்கினைச் செய்திருந்தது என்பதை அதன் நிர்வாக ஒழுங்கிற்கு நல்லதோர் சான்றெனக் கொள்ளலாம்.

தனக்குரிய குறிக்கோளினையும் தனது வகிபாகம் என்னவென்பதையும் தீர்க்கமாக முன்வைத்திருந்த ஞாயிறு இதழ் அதற்கேற்ற உள்ளடக்கத்துடனேயே வெளியாகியது. கலா நிலையம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ஞாயிறு இதழ் ஆரம்பிக்கப்படுவதை ஒட்டிய காலப்பகுதிகளில் இலங்கையின் பத்திரிகைத்துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளை இங்கே நோக்குவதும் பொருத்தமானதே. தினகரன் பத்திரிகையின் முன்னாள் ஆசிரியர்களில் ஒருவராக இ. சிவகுருநாதன் “இலங்கையில் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையின் வளர்ச்சி” என்கிற நூலில் பதிவுசெய்வதன்படி 1930 இலிருந்து 1932 மார்ச் மாதம் தினகரன் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கும்வரை பஞ்ச சக்தி, தினத்தபால், ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தமிழர் தொண்டன், தொழிலாளி, ஜனதர்ம போதினி, கமத்தொழில் விளக்கம், தப்லிக்குள் இஸ்லாம், லங்கா, தமிழன், தேசபக்தன் ஆகிய பத்திரிகைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இலங்கையில் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் உணரப்பட்டும் அதிகமாகிக்கொண்டுமிருந்த இந்தக் காலப்பகுதியில் தொடங்கிய இதழ்கள் தெளிவான கருத்தியல் பின்னணியுடனேயே இயங்கியிருக்கின்றன என்பதனையும் இந்த நூலினூடாக அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. அந்த அடிப்படையில் ஞாயிறு இலங்கையர் என்கிற அடையாளத்துக்கும், தமிழர் என்கிற அடையாளத் துக்கும் இடையில்

தனது நிலையை எவ்விதம் முன்னிறுத்தியது என்பது உறுதியாகத் தெரியாதபோதும், அது கலை, இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளை முன்னெடுப்பதிலும் வரலாற்றினூடாகவும் பண்பாட்டு வரலாற்றைப் பற்றிய புரிதலை உருவாக்குவதிலும், காலனித்து வகாலம் ஏற்படுத்திய அடிமைத்தனத்திலிருந்து மக்களை விடுதலை பெறச்செய்வதிலும் நவீன ஆய்வுகளைக் கைக்கொண்டு முயன்றது என்பது தெளிவாகின்றது. ஞாயிறு இதழுக்கான ஆக்கங்களை வழங்குவோருக்கான அறிவுறுத்தலைப் பின்வருமாறு அது பிரசுரித்திருக்கின்றது:

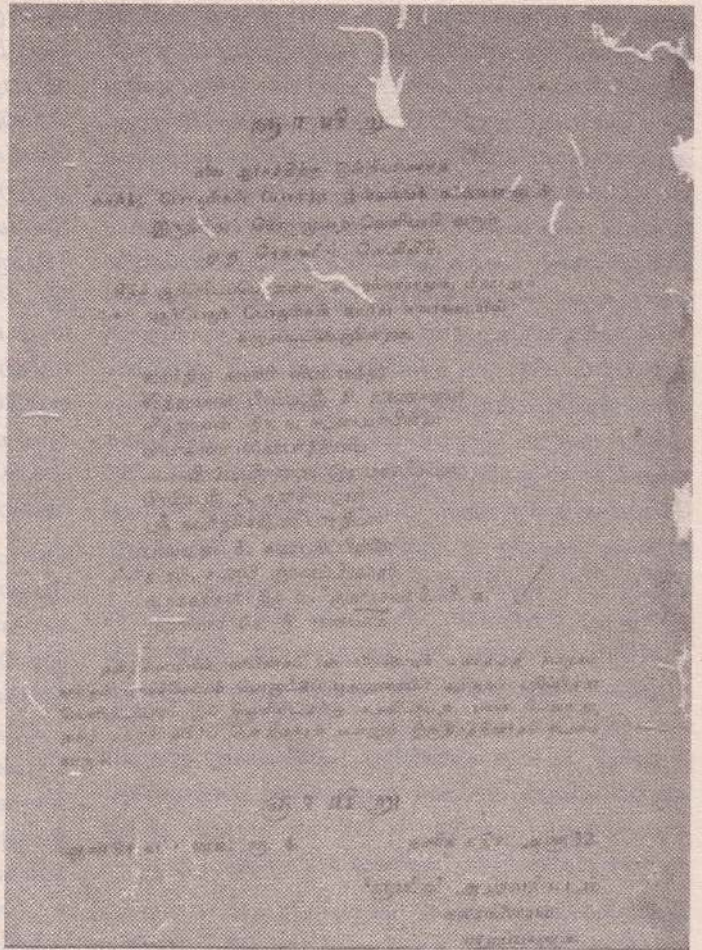
கட்டுரை அனுப்பும் அன்பர்கள் தமிழ்மக்கள் வரலாறு, ஏனையோர் வரலாறு, தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூலுரைகள், பக்தி ஞான நூலுரைகள், சமஸ்கிருத காவிய அலங்கார நாடகங்கள், தத்துவ தருக்க நூலுரைகள், சங்கீத சித்திர சிற்பக் கலைகள், மேற்றிசை நவீன பௌதீக நூல்கள் முதலான பொருள்களைக் குறித்து இஞ்ஞானறை அறிவொளியால் சரித்திர முறையில் ஆராய்ச்சி உரைகளால் வரைந்தனுப்புவார்களாக.

அந்த வகையில் ஞாயிறு ஒரு ஆய்விதழுக்காக தரத்தையும், வரையறையையும் கொண்டிருந்ததை

அறியமுடிகின்றது.

இக்கட்டுரையை எழுதுவதற்காக ஞாயிறு இதழ்களைத் தேடியபோது நூலக நிறுவனத்தால் (<http://www.noolaham.org>) ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ள 1933 ஆனி-ஆடி, 1933 ஆவணி-புரட்டாதி, 1933 ஐப்பசி-கார்த்திகை, 1933 மார்கழி-1934 மாசி ஆகிய காலப்பகுதிகளுக்குரிய 4 இதழ்களே எனது அணுக்கத்துக்குக் கிடைத்தன. சந்தாதாரர்களை பிரதானமாக நம்பியே ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஞாயிறு இதழ், சந்தாதாரர் ஒழுங்காக பணம் செலுத்தாமையினால் அதன் இரண்டாவது இதழ் முதலே மிகுந்த சிரமத்துடனேயே வெளிவந்திருப்பது தெரிகின்றது. அதன் ஐந்தாவது இதழிலேயே தேக்கம் ஒன்று ஏற்பட்டு இரண்டு காலப்பகுதிகளுக்கான இதழ்கள் இணைந்து ஒரிதழாகவே வெளியாகி இருக்கின்றன. அது தொடர்பான விளக்கமும் அந்த இதழில் காணக்கிடைக்கின்றது. ஞாயிறு தனது உள்ளடக்கத்தில் மிகவும் தரமான ஆக்கங்களையே பிரசுரித்து வந்ததால் அந்நாளைய தீவிர வாசகர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்குமே இந்த இதழ் தேவையானதாகவிருந்திருக்கும் என்பதுவும் அதன் விற்பனை மற்றும் பரம்பலில் தாக்கம் செலுத்தியிருக்கக் கூடும். அதேநேரம் அதில் அந்நாளைய முக்கியமான அறிஞர்கள் பலரும் எழுதிய வாசகர் கடிதங்கள் பிரசுரமாகி இருப்பதனால் அது அறிஞர்கள் மத்தியில் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தது என்பதுவும் புலனாகின்றது.

தனது ஒவ்வொரு இதழிலும் சிற்பங்களின் படங்களைப் பிரசுரிப்பதையும் அது பற்றிய சிறு குறிப்பினை எழுதுவதையும் ஞாயிறு வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. அகத்தியர், கௌதம புத்தரின் பரிநிர்வாணம், புலத்திய முனிவரின் உருவச் சிலை, புத்தபகவான் ஆகிய படங்களும் சிறு குறிப்புகளும் இவ்வாறு பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. சிற்பக் கலை தொடர்பான கௌதம புத்தரின் பரிநிர்வாணம் அதன் மூன்றாவது இதழில் வெளியான கட்டுரை முக்கியமான ஒன்றாகும். அதுபோல ஞாயிறு இதழ்களில் வெளியான மிக முக்கியமான கட்டுரைகளில் ஒன்றாக 1933 ஐப்பசி-கார்த்திகை இதழில் இடம்பெற்றுள்ள "பராக்கிரமபாகுவின் உருவச்சிலையன்று, மற்று ஒரு முனைவரின் உருவச் சிலையே" என்கிற கட்டுரையைக் குறிப்பிடமுடியும். பொலநறுவை பொற்கல் விகாரைக்கு அருகாமையில் அமைந்திருக்கின்ற நின்ற கோலத்திலிருக்கின்ற சிலையானது முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் சிலை

என்றே பரவலாக நம்பப்பட்டுவருகின்றது. ஆயினும் வரலாற்றாய்வாளர்கள் காலத்துக்கு காலம் அது பராக்கிரமபாகுவின் சிலை அல்ல என்று மறுத்துரைத்திருக்கின்றனர். இன்று, அது பராக்கிரமபாகுவின் சிலை அல்ல என்பது ஆய்வாளர்களால் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும், ஞாயிறில் 1933 இலேயே இது தொடர்பான ஆய்வினைச் செய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. அச்சிலை பராக்கிரமபாகுவின் சிலை அல்ல என்பதை மறுத்துரைக்கின்ற அதேவேளை, அது அகத்தியர் சிலையாக இருக்கக் கூடும் என்கிற வாதத்தையும் நிராகரிக்கின்ற இக்கட்டுரை அது "முனிவர்" ஒருவரது சிலையாக இருக்கலாம் என்கிற வாதத்தை முன்வைக்கின்றது. இக்கட்டுரை புறவயமாக, ஆய்வுநோக்குடன் எழுதப்பட்டிருப்பது இன்றளவும் அதனை ஆர்வத்துடன் படிக்கத்தூண்டுகின்றது. துரதிஸ்ரவசமாக இந்தக் கட்டுரையை எழுதியவரது பெயர் இதழில் இடம்பெறவில்லை. சென்னை அரசினர் பள்ளிச்சங்கத்தினரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பாடத்திட்டத்தில் பண்டைத் தமிழரின் நெசவுத்திறனைப் பற்றி கூறும் கட்டுரையொன்றில் சிலப்பதிகாரம் உள்ளிட்ட பழந்தமிழ்

இலக்கியங்களை ஆதாரம் காட்டி எலிமயிர்ப் போர்வை செய்கின்ற அளவு ரூட்பமான திறன் இருந்ததாகவும், எலிமயிர்ப் போர்வை என்று ஒன்று இருந்ததாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்திருக்கின்றது. அந்நாளையை உரைகாரர்கள் பலரும் அவ்விதமான பொருளைக் கையாண்டும் இருந்திருக்கின்றனர். இந்தப் பின்னணியில் எலிமயிர்ப் போர்வை என்று ஒன்று அந்நாளில் செய்யப்படவில்லை என்பதை வலியுறுத்தி இதனைப் பள்ளிச் சங்கத்துக்கு எடுத்துரைக்கும் நோக்குடன் ஞாயிறுக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதங்களின் சுருக்கம் ஞாயிறில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. எலிமயிர்ப் போர்வை என்று ஒன்று இருந்திருக்கவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற இந்த அறிஞர்கள், எலிமயிர்ப் போர்வை என்ற பதம் எப்படி உருவானது என்பது குறித்து ஞாயிறின் இரண்டாவது, மூன்றாவது இதழ்களில் எழுதியிருக்கின்றனர். காஞ்சிபுரம் வே. ஸ்ரீநிவாச முதலியார், சேனாபதி நடேசமுதலியார் ஆகியோர் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் பயிலப்பட்ட சொல்வழக்குகளை வைத்து செ. இராசநாயகம் எழுதிய விரிவான கட்டுரை வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. நான்காவது இதழில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதியுள்ள செம்மலியும் கம்பலமும் என்கிற கட்டுரையையும் இந்த உரையாடலின் தொடர்ச்சியாகக் கொள்ளமுடியும்.

திருக்கோணமலை க. விசுவலிங்கம் என்பவர் எழுதிய "சாங்கிய தத்துவ ஆராய்ச்சி" என்கிற கட்டுரை அதன் முதல் நான்கு இதழ்களில் வெளியாகி நிறைவடைந்திருக்கின்றது. இக்கட்டுரையை வாசிக்கின்றபோது இக்கட்டுரை ஆசிரியர் திருக்கோணமலை க. விசுவலிங்கம் என்பவர் சாங்கிய இலக்கியத்திலும், சாங்கிய தத்துவத்திலும், மதங்களினது வரலாறு பற்றியும் அவற்றின் தத்துவங்கள் பற்றியும் ஆழ்ந்த புலமை கொண்டவர் என்பது புலனாகின்றது. சாங்கியம் பற்றிய அறிமுகம் எனக்கு தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா ஊடாகவே நிகழ்ந்தது. இந்தியத்தத்துவம் பற்றிய இந்தியர்களது ஆய்வுகள் அனேகம் 1950களிலேயே நடந்ததாகவும், அதன் மூலகர்த்தாக்களில் ஒருவர் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா என்றுமே படித்திருக்கின்றேன். அப்படியிருக்கின்றபோது 1933 இலேயே இத்தனை விளக்கமாகவும், ஆழமாகவும் கட்டுரையொன்று ஈழத்தவர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது என்பது வரலாற்று முக்கியமானது. இந்தக் கட்டுரை தொடர்பாக மாத்திரமல்ல, இக்கட்டுரையை எழுதிய திருக்கோணமலை க. விசுவலிங்கம் என்பவர் கூட இன்னும் தெரியப்படவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது.

ஞாயிறு இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதியவர்களின் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் ஒருவர். "சொற்களின் வரலாறு" என்று அவர் எழுதிய தொடர் கட்டுரைகளில் கொடுத்தலும் வாங்கலும், தொன்மை போன்ற சொற்களின் வரலாறு பற்றி எழுதியுள்ளார். முன்னர் குறிப்பிட்ட செம்மலியும் கம்பலமும் என்கிற கட்டுரையும் இந்த விடயப் பரப்பினைச் சார்ந்ததுவே. "பெருங்காப்பிய ஆராய்ச்சி" என்பது ஞாயிறில் இடம்பெற்ற இன்னொரு தொடர். இதனை அப்போது யாழ் மத்திய கல்லூரி அதிபராக இருந்த வியாகரண மஹோபாத்தியாயர் வை. இராமசாமி சர்மா அவர்கள் எழுதியிருக்கின்றார். இத்தொடர் தமிழ்க் காப்பியங்கள் பற்றியும் காப்பியம் பற்றியும் ஆராய்கின்ற அதேநேரம் மணிமேகலையை முன்னிறுத்திய ஆய்வாகவும் அமைகின்றது.

தொடர்கட்டுரைகளுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் போல ஞாயிறில் ஒவ்வொரு இதழிலும் நிறைவான பல கட்டுரைகளும் மிகப்பெரிய வீச்சுடன் அமைந்திருப்பது இன்னொரு முக்கிய அம்சமாகும். அதன் வெவ்வேறு இதழ்களில் இடம்பெற்ற "சார்ன்ஸ் டார்வின் என்பாரும் உயிர்களின் உருவத்தோற்றத்தைப் பற்றிய அவரது கொள்கையும்" என்கிற தா. ஆபிரகாம் எழுதிய கட்டுரையும், "உரோமரின் வாழ்க்கை வரலாறு" என்கிற ரி. இராமநாதனின் கட்டுரையும் "சங்ககாலத்துத் தெய்வ வழிபாடு" என்கிற சுவாமி விபுலானந்தரின் கட்டுரையும், "தமிழகத்துத் தர்க்கநூல் வளர்ச்சி" என்கிற திரு. பொ. கைலாசபதியின் கட்டுரையும், சாளுக்கிய அரசர்களின் சிற்பக் கோயில்கள் என்கிற திரு. சி.கு. நாராயணசாமி முதலியாரின் கட்டுரையும், யோகதர்சனம் என்கிற திருக்கோணமலை க. விசுவலிங்கம் எழுதிய கட்டுரையும் இவ்வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பன்மணிக்கோவை என்கிற பகுதியில் தமிழரின் அரங்கமேடை என்பது பற்றி வருகின்ற விவரணம் இன்றைய திரைப்படங்களுடனும் ஒப்பிட்டு நோக்கக்கூடியது. ஆரம்பகால தமிழ்நாட்டு நடிகர்கள் ஒவ்வொரு கதையையும் பலபாகங்களாகப் பிரித்து அவற்றில் என்ன என்ன ரசங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன என்று அவதானித்து அதன் அடிப்படையிலேயே காட்சி அமைப்பையும் உரையாடல்களையும் பாடல்களையும் மெட்டுக்களையும் அமைத்தனர் என்றும் சிருங்காரம், சோகம், வீரம், ஹாஸ்யம் என்கிற ரசங்கள் முக்கியமானவையாக உணரப்பட்டு காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டன என்று இப்பகுதி கூறுகின்றது. ஆரம்பகாலத் திரைப்படங்களில் நேரடியாக இருந்த இந்த உத்தி இன்றும் கூட தாக்கம் செலுத்துகின்றது என்பது உண்மையே.

இதழ்கள் வரும்போது அவற்றின் பக்கங்களை

இதழ்களுக்கு இதழ் தொடர்ச்சியாக வழங்குவது அந்நாளைய மரபாக இருக்கவேண்டும். அதாவது, முதலாவது இதழ் நூறு பக்கங்களுடன் நிறைவுற்றால் அடுத்த இதழ் நூற்றியொராவது பக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கும். இந்த மரபு ஞாயிறிலும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சுத்துறை வளரத் தொடங்கிய ஆரம்பகாலங்களில் வெளிவந்த இதழ் என்பதால் அதன் எழுத்துருக்கள் இன்னொருவிதமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டியன. அது போல நூலில் கிடைக்கின்ற விளம்பரங்களிலும் அறிக்கைகளும் உள்ள புத்தகங்களினதும் பத்திரிகைகளினதும் இதழ்களினதும் பெயர்கள் பட்டியலாக்கம் செய்யப்படவேண்டியன. இக்கட்டுரையை வாசிப்பவர்களுக்கு புரிதலை ஏற்படுத்தும் முகமாக சில விளம்பரங்கள் இக்கட்டுரையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்கட்டுரைத் தொடருக்காக ஈழத்தின் ஆரம்பகால இதழ்களைத் தொடர்ச்சியாக வாசித்து வருபவன் என்றவகையில் ஞாயிறு எனக்கு பெரும் ஆச்சரியத்தைத் தந்த இதழ் என்றே சொல்லவேண்டும். ஞாயிறு என்று ஒரு பத்திரிகை வெளியானது என்பதனை மங்களம்மாள் மாசிலாமணி பற்றியும் கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் பற்றியும் தேடுதல்களில் ஈடுபட்டபோது அறியக்கிடைத்தது. ஆயினும் அதன் விச்சம் இத்தனை வீரியமாக இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கவில்லை. க. நவரத்தினம், சுவாமி விபுலானந்தர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், செ. இராசநாயகம், சு. நடேசபிள்ளை, பண்டிதர் கா.பொ. இரத்தினம் என்கிற பெரும் ஆளுமைகள் இந்த இதழ்களில் பங்கேற்றுள்ளார்கள். திருக்கோணமலை க. விசுவலிங்கம் என்பவர் பற்றி இதுவரை அறிந்திலன் எனினும் அவர் பற்றிய தேடலுக்கான உந்துதல் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த இடத்தில் இதுபோன்ற நூல்களை ஆவணப்படுத்தி இலகுவான அணுகலுக்கு வழிசமைத்துத் தரும் நூலக நிறுவனத்துக்கும் என் நன்றிகள். அதற்குமப்பால் ஞாயிறு இதழ்களை முழுமையாகத் தொகுக்கவும் அவற்றை முறையாக ஆய்வுசெய்து மீள்பதிப்பிக்கவும் வேண்டியது முக்கியமானது. அதுபோலவே ஞாயிறில் எழுதியவர்களில் அறியப்பட்ட பெயர்கள் தவிர ஏனையவர்கள் குறித்த விபரங்களைத் திரட்டுதலும் அவசியம். ஞாயிறு என்ன நோக்கிற்காகத் தொடங்கப்பட்டதோ அதற்கான எல்லாத் தேவைகளும் இப்போதும் இருக்கின்றன.

இக்கட்டுரைக்கான உசாத்துணை நூல்கள்

1. நான் கண்ட கலைப்புலவர் : கா. மாணிக்கவாசர் எழுதியது

2. இலங்கையில் கலை வளர்ச்சி : கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் எழுதியது
3. கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் : தமிழினி கமல்ராஜ் எழுதியது
4. ஞாயிறு இதழ்கள்
5. ஈழத்துத் தமிழ் பத்திரிகைகள் ஓர் ஆய்வு : ஆ.சிவநேசச்செல்வன் எழுதியது
6. இலங்கையில் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையின் வளர்ச்சி : இ. சிவகுருநாதன் எழுதியது

புதிய சொல்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டிற்கான இதழ்

சொல் 5

ஜனவரி - மார்ச் 2017

ஆசிரியர் குழு

தி.சதீஷ்குமார்

கிரிஷாந்த்

அருண்மொழிவர்மன்

நிவேதா யாழினி

அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

கௌதமி யோ

ஆதி.பார்த்திபன்

இதழ் வடிவமைப்பு

மதுரன் ரவீந்திரன்

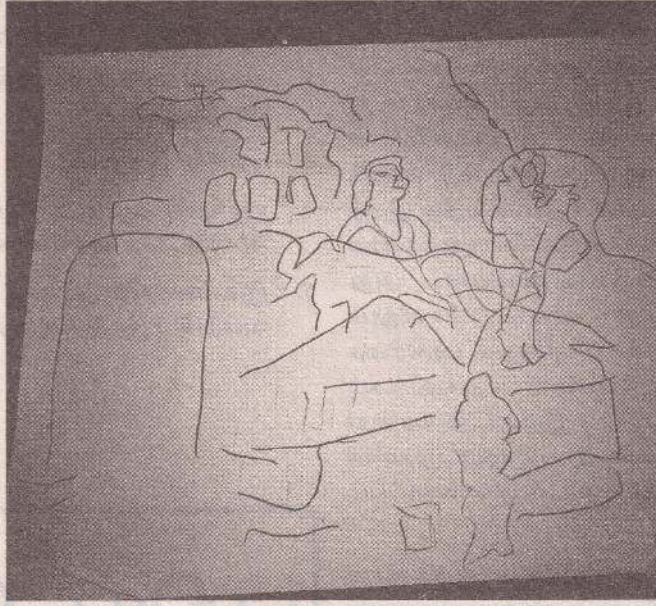
அட்டை ஓவியங்கள்

சயீவா குமாரி

தொடர்புக்கு

முகவரி - சி. கிரிஷாந்த்
கேணியடி லேன், திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : puthiyasol@gmail.com

தேவ அபிரா

விதியா வலியது

உலகெங்கும் பொருத்தி
வைக்கப்பட்டுள்ள
கூரிய கண்களும் காதுகளும் என்னைத் தூங்க
விடுவதில்லை.
இரவு அமைதியானதென்ற நம்பிக்கையைக்
கைவிட்டுவிடுங்கள்.
சிதைக்கப்படும் நகரங்களை எடுத்து என்
பெட்டகங்களுக்குள் அடுக்கும் போது
மோப்பநாய்களை வரவழைக்கிறேன்.
குத்திட்டு நிற்கும் சின்னஞ் சிறிய விழிகளை
மூடிப் பொம்மைகளைச் சேகரிக்கும்
வலிமையை உங்களுக்கும் தரவே
விரும்புகிறேன்.
புழுதி படிந்த கூடாரங்களைச்
சுத்தப்படுத்துகிறேன்.
பாளங்களுக்குட் சிக்கிய கருஞ்
சிறுவர்களை மொய்க்கும் ஈக்களை விரட்
டுகிறேன்.
தொன்மங்களை ஈமத்தாழியுட் போட்டு

வைக்கிறேன்.
செவிப்புலனுக்கு அகப்படாத
ஈனக்குரல்களைப்பதிவு செய்கிறேன்.
கண்டங்களைக் கடக்கும் போது கைகளைக்
கழுவிக்கொள்கிறேன், நான் கைகழுவிய
நதிகளிறேனீர் வாசம் வீசவில்லையே!
கடவுளே! பழமரங்களின் கீட் தேனீகள்
இறந்து கிடக்கின்றன.
ஓவ்வொரு காலடியை வைக்கும் போதும்
இரகசியக்குரல்கள் கேட்கின்றன.
திரும்புவதில் அர்த்தமில்லை..
இன்றிரவு எனது கால்கள், சிதைந்த
கல்லறைகளின் உயிர்க்காட்டிற் தரித்து
நிற்கின்றன.
அழுதழுது மாயும் உயிர்க்கூடுகளையும்
எடுத்துக்கொண்டு நாளை மீண்டும்
நடப்பேன்.
விதியா வலியது.

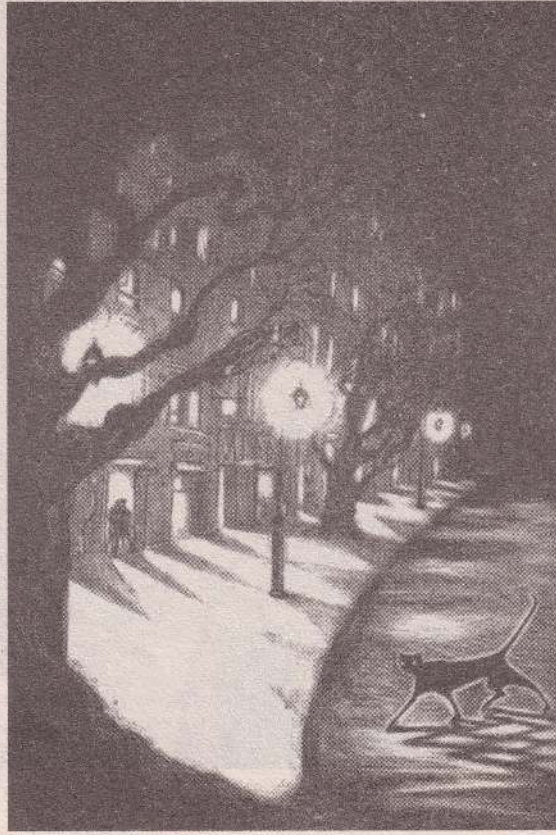

ஓவியங்கள் : தேவ அபிரா

என் நகருக்கென்ன பெயர்

இந்நகரக் கரையோரம்
நான் அள்ளி வந்த நதியை
ஓடவிட்டேன்.
கிள்ளி வந்த வனத்தின் ஒரு பிடியைப்
படரவிட்டேன்.
உதிர்ந்த இலைகளின் வாசம்
சுமந்த குளிரில் நகரம் உயிர் பெறத்
தொடங்கியது
எளிமையான கனவுகளைப்
பாடலாக்கும் குர்திஸ்காரியின் செறிந்த
புருவங்களின் கீழ் மின்னிய கண்களில்
நிலவு சொக்குகிறது.
நெதர்லாந்துக்காரி கஞ்சா
வளையங்களை உருட்டிச் சிரிக்கிறாள்.

ஆர்மேனியனின் ஊதுகுழல் ஏக்கத்தைப்
பிழிந்து திராட்சை மதுவுள் ஊற்றுகிறது.
நீ நானெழுதிய கவிதையையின்
சாரத்தை இதழ்களால் உறிஞ்சுகிறாய்.
உன் மூச்சோ என் கழுத்திற்றவழ்கிறது.
வெதுப்பும் மென்மையும்
அணைக்கின்றன.
அடர்ந்த கூந்தலுட் கமழ்ந்த அன்னை
வயலின் அரிய கந்தத்தை முகர்ந்த படி
கேட்டேன்:
“பெண்ணே நம்மைச் சுமந்து செல்லும்
உன் குதிரைக்கென்ன பெயர்?”
குல்சாரியென்றாள்.

13 ரூ து அல்பெர் கம்யு

தர்மு பிரசாத்

01.

பெண் கரும்புலியின் கை மிகவும் குளிர்ந்திருந்தது. 'எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய் இந்த பங்கரை?' என்றபடி எதிரிலிருந்த ஊதா நிறச் சோபாவைக் காட்டினாள். மெல்லிய சாம்பல்நிற மேற்சட்டையில் அவளது முலைகள் மிகச்சிறியதாக மேடிட்டிருந்தன. குட்டையான உருண்ட தேகம். சுருள்முடி கட்டையாக கத்தரிக்கப்பட்டிருந்தது. மிக சுத்தமாக துடைத்து பளபளப்பாகப் படிந்திருந்த மாபிள் தரையில் அவளின் பாதங்கள் வாத்துப்போல் வழக்கிச் சென்றன. எதிரிலிருந்த சோபாவின் குஷனில் முழுவதுமாகப் புதைந்தது அமர்ந்தாள். "உனது வீடு புதிர்ப்பாதையின் சுழல்வட்டம் போலிருந்தது. நான் அதைக் கவனமாகத் தேடித்தேடிச் சலித்துப்போயிருந்தேன்.

பதினோராம் இலக்கக் கட்டடத்தைத் தொடர்ந்து எப்போதும் பதினைந்தே வந்தது. உன்னுடைய பதினமூன்றாமிலக்கம் ஒருபோதும் வரவில்லை. நான் வழி தெரியாது நடுவீதியில் திக்கற்று நின்றுருந்தேன். அப்போதுதான் என் எதிரில் அவர் நிலத்தில் எதையோ தேடியபடி வந்தார். அவரிடம் கசங்கிய காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட உன் முகவரியைக் காட்டினேன். அது நனைந்து ஈரலிப்பாக இருந்தது. அவர் மெல்லிதாகப் புன்னகைத்தபடி "உன் எதிரில்தானே இருக்கிறது நீ எங்கே தேடிக் கொண்டிருந்தாய்" என்றார். நான் என் எதிரில் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். அடியில் புகைபடிந்த இரண்டு வெளிர் நீலக் கட்டடங்கள் மாத்திரமே தெரிந்தன. 'அதோ அங்கே' என்றபடி

அவர் தனது இடதுகையைத் தூக்கி அந்த இரு வெளிர்நீலக் கட்டடங்களின் இடைவெளியில் தனது சுட்டுவிரலினால் சுட்டினார். சுட்டிங்கள் நீரைப்போல் இரண்டாகக் கிழிந்து வழிவிட்டன போலிருந்தது. உனது வீட்டின் பதினமூன்றாமிலக்கம் மரப்பலகையில் புடைப்பாகச் செதுக்கப்பட்டிருப்பது பனிப்புக்ாரினூடு மங்கலாகத் தெரிந்தது. அதன் கீழே கலங்கியிருந்த உனது பெயரை என்னால் ஒருபோதும் வாசிக்க முடியவில்லை. அவரும் என் கூடவே உன் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். அனுமதிக்காக வீட்டின் வெளியே குளிரில் காத்திருக்கிறார்.

முகத்தில் ஆச்சரியம் படர சோபாவிலிருந்து எழுந்து எட்டி வெளி வாசலைப் பார்த்தான். கைகளை உரசியபடி காம்யூ உள்ளே வந்தார். குளிரில் அவருடைய காதுகள் சிவந்திருந்தன. கால்வரை நீண்டிருந்த சாம்பல் நிறக் குளிரங்கியில் மிடுக்கன் போலிருந்தார். ஏறு நெற்றியில் தலைமுடிகள் கலைந்திருந்தன. தனது வசீகரமான புன்னகையில் வணக்கம் சொல்லியபடி அவருக்குக்கைகளைக் கொடுத்தார். 'நாம் யாராலும் நேசிக்கப்படாத துரதிரஷ்டமான காலத்திலிருக்கிறோம்' என்றபடி அவருடைய கைகளை அழுந்தக் குலுக்கினான். அவர் 'இது பயங்கரங்களின் காலம் நாம் துரதிரஷ்டசாலிகளும் கூடவே' என்றபடி அவளின் முதுகில் மெதுவாக வருடினார். 'அவர்கள் வந்ததும் நான் கிளம்பிவிடுவேன் தொந்தரவிற்கு மன்னிக்கவும்' என்றார். அவர் மிகவும் பதட்டத்துடன் இருப்பது போலிருந்தது. தன்னுடைய கைகளை அடிக்கடி அழுந்தத் தேய்த்துக் கொண்டார். குளிரிலும் நெற்றியில் சில வியர்வைத்துளிகள் அரும்பி மினுங்கின. இருக்கையின் நுனியில் அமர்ந்தவர் உடனே எழுந்து சன்னலருகே சென்றார். வெளியே கண்ணாடிச்சன்னலூடு விரியும் பூங்காவைப் பார்த்தார். அதன் நடுவில் இரண்டு இரும்பு ஊஞ்சல்கள் அசைவற்றுக் கிடந்தன. தூரத்தில் ஒரு நாய் முட்டைதரை மோப்பம் பிடித்தபடி மூக்கினால் ஈரலிப்பான இலைகளைப் புரட்டிப் போட்டபடியிருந்தது. உடைந்த சைக்கிளின் பாகங்கள் மூலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. சில எரிந்த கரியமரங்களின் அடிப்பாகங்கள் வாய் பிளந்து நிலத்தில் கிடந்தன. குழந்தையின் மென்நீல உள்ளாடை ஒன்று காற்றில் அலைந்தபடியிருந்தது. 'நேரங்கடந்து கொண்டிருக்கிறது அவரை இன்னும் காணவில்லை. ஒருவேளை உயிரோடு இல்லாமலும் இருக்கலாம்' என்றார். பூங்காவின் வடகிழக்கிலிருந்த சிறிய மரப்புதர்களை விலக்கி ஒற்றையடிப்பாதையின் விளிம்பில் உரக்கப்பேசிச் சிரித்தபடி சிலர் வருவது தெரிந்தது. உடல் மெலிந்து குளிரில் ஒருங்கிய அவர்களின் உதடுகள் வெடித்திருந்தன. அவர்களின் தடித்த ஆடைகள் வர்ணம் உதிர்ந்து வெளிநிக்கிடந்தன.

அதில் மிக வயதான மூதாட்டி அழகான கம்பளியாடை அணிந்திருந்தார். காம்யூவின் முகத்தில் மெல்லிய ஒளிபடர்ந்தது. ஒருங்கிய கன்னத்தின் தோல்கள் சுருங்கச் சிரித்தார். 'அதோ அவர் வந்துவிட்டார் குளிரில் மிகவும் ஓடுங்கிப்போய் விட்டார். குளிரும் ஒரு சிறிய யுத்தம் போலத்தான் நம்மை சூழ்ந்து விடுகிறது'

'குளிர் தடித்த பெண்ணின் தசைகளாகி எம்மை இறுகக் கட்டிக் கொள்கிறது'

'இல்லவே இல்லை அது கந்தகவாசனை நிரம்பிய வெடிமருந்தைப்போல எல்லோரையும் அமானுஷ்யமாகச் சூழ்ந்திருக்கிறது'

காம்யூ அவசரமாகத் தனது சாம்பல்நிறக் குளிரங்கியைச் சரி செய்து கொண்டார். 'நான் போயாக வேண்டும், எனக்கு பாலும் வாட்டிய பாணும் கொஞ்சம் பழங்களும் வேண்டும்?' மேசையில் கண்ணாடிக் கிளாஸில் இருந்த செம்மஞ்சள் பழச்சாறை எடுத்து ஒரே மடக்கில் குடித்தார். அவள் எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்றாள். அவளின் கால்கள் மாபிளில் வழக்கிச் சென்றன. காம்யூ பூங்கா மூலையில் வர்ணம் உதிர்ந்தவர்கள் வரும் திசை நோக்கிக் கையசைத்தார். அவர்கள் இவருடைய இருப்பை உணர்ந்து கொள்ள முடியாதபடி தடித்த கண்ணாடிக்கு அப்பாலிருந்தனர். அவருக்கு நேர்பின்னால் சுவரில் பெரிய நீர் வர்ண ஒவியத்தின் அச்சுப்பிரதி மாட்டப்பட்டிருந்தது. ஒற்றைக் கண்ணை மூடியபடி எதிரிலிருப்பவரைத் துப்பாக்கியால் குறிபார்க்கும் ஒவியத்தின் மட்டமான பிரதி. அதன் ஓரங்களில் மரச்சட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அதன் இருப்பு மரச்சட்டத்தையும் மீறி வழியும் எண்ணெயின் சாயலிலிருந்தது. துப்பாக்கியின் குண்டு வெளியேறும் குழல் வட்டமாக உள் சிறுத்துச் சென்று இருளினுள் மறைந்திருந்தது. துப்பாக்கியின் விசை அழுத்தும் நொடியில் ஒவியம் பதிவாகியிருந்தது. ஒவியத்தின் நேரெதிரில் நின்றால் அந்தத் துப்பாக்கி துல்லியமாக நெற்றிப்பொட்டில் குறிபார்க்கும் கச்சி தத்தில் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தது. பூங்காவை வேடிக்கை பார்த்தபடியிருந்தால் அது சரியாகப் பிடரியைக் குறிபார்க்கும். காம்யூவைத் துப்பாக்கி பிடரியில் குறி பார்த்தபடியிருந்தது.

ஒவியத்தின் கீழ்விளிம்பில் பத்திரிகையிலிருந்து கத்தரிக்கப்பட்ட உள்ளங்கையளவு புகைப்படம் செருகப்பட்டிருந்தது. அதில் உருக்குலைந்த காரின் அருகில் இரண்டு உயிரற்ற உடல்கள் கிடந்தன. காரின் முன் கண்ணாடி முழுவதுமாகச் நொருங்கிச் சிதறிக்கிடந்தது. அதன் கரிய இரும்புடலில் சல்லடைபோல துளைத்த காயங்களிருந்தன. அருகே முகம் சிதைந்த உடலின் ஆடைகள்

மடிப்புக்கலையாமல் அழகாக இருந்தன. கைகள் மடித்துவிட்டிருந்த சேட்டில் திட்டுத் திட்டாகக் கரும்புள்ளிகள் சிதறியிருந்தன. அதன் ஒற்றைக்கால் செருப்பில்லாமல் மடங்கிக்கிடந்தது. சிதைந்த முகத்திலிருந்து விரிந்த அம்புக்குறியின் ஆரம்பத்தில் சிறிய சதுரத்தில் வசீகரமாகப் புன்னகைக்கும் ஆணின் படமிருந்தது. நேரான பற்களும், தடித்த உதடுகளும் சிரிக்கும்போது எடுப்பாக இருந்தன. முகத்தில் மெல்லிதாகத் தாடி அரும்பியிருந்தது. அருகே மற்ற உடல் முற்றாகச் சிதைந்து கிடந்தது. அதன் ஆடை கிழிந்து திறந்திருந்த மார்பில் சிவந்த இரு குழிகளிருந்தன. முகம் முற்றாகச் சிதைந்திருந்தது. அந்த மெல்லிய வாடலான உடல் காற்றில் அசைவது போலிருந்தது.

காம்யூ பழங்களையும் பாலையும் வாட்டிய பாணையும் பிளாஸ்டிக் பையில் இட்டபடி பூங்காவின் ஒற்றையடிப்பாதையில் விரைந்து செல்வதைக் கண்ணாடிச் சன்னலாடு பார்த்தபடியிருந்தான். அழகான கம்பளி ஆடையணிந்திருந்த முதியவள் காம்யூவை நோக்கிக் கையசைப்பது போலிருந்தது. அவர்களின் இருப்பை உணர்ந்து கொள்ள முடியாதவராய் அவர்களைக் கடந்து சென்றார் காம்யூ. 'எதற்காக இவ்வளவுதாரம் வந்திருக்கிறாய்' என்றான். பூங்காவை வேடிக்கை பார்த்திருந்த அவளின் கண்கள் காம்யூவைத் தொடர்ந்தபடியிருந்தன. இப்போது துப்பாக்கி அவளின் பிடரியைக் குறி பார்த்திருந்தது.

2.

புறநகரின் ஒதுக்குபுறமான அந்த லொட்ஜைக் கேட்டபோது "அது கிழட்டு வேசையின் யோனியை ஒத்திருந்தது" என்றான். லொட்ஜின் இரும்புக்கதவை ஒட்டிக் கிடந்த சன்னலற்ற அறையில் தனது பெயரைப் பதிவுசெய்ய நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. வெறும்மேலுடன் சிறிய பனையோலை விசிறியால் விசறியபடியிருந்த வயதான விடுதியாளன் அதிகம் பேசாதவனாயிருந்தான். அவளின் கண்களின் கீழ்த் தோல்தடித்திருந்தது. அறையினுள் பிசுபிசுக்கும் வியர்வை நொடி இறுகிக்கிடந்தது. அவளின் நீலநிறச் சட்டை சுவரிலிருந்த ஆணியில் தொங்கியது. அதன் உள்ளே கசங்கிய ஆணின் உள்ளாடையொன்று சுருண்டு கிடந்தது. இவளது கண்களைத் தவிர்த்து விட்டு அவளது சிறிய முலைகளை நீண்ட நேரம் உற்றுப்பார்த்தபடியிருந்தான். வலது கண்ணின் கீழான தசை மெதுவாகத் துடித்தபடியிருந்தது. இவளின் அடையாள அட்டையின் பிரதியையும் ஊரின் முகவரியையும் ஒன்றுக்கு இரண்டுமுறை கேட்டுச் சரிபார்த்தான். இவள் இங்குவந்த வந்திருப்பதன் காரணம் குறித்துத் துருவித் துருவிக் கேள்விகளைக் கேட்டான். பிரான்சுக்குப் போகப்போறன் அங்கைதான்

எண்ட மனுசனிக்குக்கிரார் கொஞ்ச நாள்ளை விசா வந்துவிடும்' அடையாள அட்டையின் விபரங்களை தனது சிறிய கொப்பியின் வலது மூலையில் எழுதியிருந்த பதின்மூன்றாம் இலக்கத்தின் கீழ் சிவப்பு மசியால் பிரதியெடுத்தான். பொலிஸ் பாஸின் பிரதியை அய்ந்து நாட்களுள் தரும்படி சொல்லிவிட்டு தனது கைகளை மெல்லிய வெள்ளைத் துணியில் துடைத்தான். மரமேசையின் இழுப்பறையைத் திறந்து பதின்மூன்றாமிலக்க அறையின் சாவியை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான். அது கோயிற்சாவி போல கனமாகவும் நீண்டதாகவுமிருந்தது. சாவித்துவாரம் துருவேறிக்கிடந்தது. கதவைத்தள்ளி அறையைத் திறந்த போது நெடுநாட்கள் திறக்கப்படாமல் இருந்தது போன்ற உளுத்த வாசனை உள்ளிருந்து வந்தது.

மூன்று மாதங்களின் பின்னரான ஓரிரவில் இவள் நேரங்கடந்து ஒட்டோவிலிருந்து இறங்கிவருவதை முதிய விடுதியாளன் இரும்புக்கதவின் பின்னாலிருந்து பார்த்தபடியிருந்தான். அவளின் மேற்சட்டையில்லாத வெற்றுடம்பு இருளில் நிழலுருவமாகத் தெரிந்தது. ஏதும் பேசாமல் இரும்பு நிலத்தில் உராயும் சத்தத்துடன் இரும்புக்கதவைத் திறந்துவிட்டவன் இவள் அறையினுள் சென்று கதவைச் சாத்தும் வரை வாசலிலேயே நின்றுிருந்தான். அன்றுதான் அவனை நேரில் பார்த்தேன் மூன்றுமாதத் தேடுதல் முடிவிற்கு வந்தது தன்னுடையை முடிவைத் தானே தேடி வந்தான் என்றான். இவள் தேநீர் விடுதியின் உள் ஓரமாக இருந்த பிளாஸ்டிக் இருக்கையிலிருந்து அகன்ற வீதியை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பழுச்சாறு குளிரந்திருந்தது. அருகிலிருந்தவன் அடிக்கடி வீதியோரமாகக் காறி உமிழ்ந்தபடியிருந்தான். அவனுடைய மேசையிலிருந்த பால் தேநீர் ஆறிக் கடும் நிறத்தில் தடித்த ஆடை படர்ந்திருந்தது. உமிழ்ந்த இடைவெளியில் பத்திரிகையை வாசித்தான். வீதியில் ஓரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த லொறியை இராணுவத்தினர் சோதனையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். லொறியில் வந்த மூவரும் வீதியை ஒட்டிக்கிடந்த சிறிய புந்தரையில் குந்தியிருந்தியிருக்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர் அவர்கள் பீடி புகைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பின்னால் சில இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளோடு நின்றுிருந்தனர். வீதியால் செல்லும் வாகனங்கள் லொறியினருகில் மெதுவாகி விரைந்து கொண்டிருந்தன. வீதியோரமாக நின்றுிருந்த இராணுவத்திலொருவன் வாக்கி-டோக்கியின் சிறு முனையைத் திருப்பியபடி தன் முகத்தின் முன்னால் பிடித்தபடியிருந்தான். வாக்கி-டோக்கியிலிருந்து கரகரத்த குரல்களின் இரைச்சல் கேட்டது. அப்போது பின்னாலிருந்து அந்தக்குரல் கேட்டது. "நாம் இரவுணவை ஒன்றாக

அருந்தலாமா விரும்பினால் இங்கேயே' நிமிர்ந்து குரல் வந்த திசையில்ப் பார்த்தாள். நேரான பற்களில் சிரித்த முகம் நேர்த்தியான ஆடை அணிந்திருந்தது.

பதின்மூன்றாம் இலக்க அறைக்கு அவன் அடிக்கடி வந்து செல்லத் தொடங்கிய பின் மாலைகளில் முதிய விடுதியாளன் சன்னலற்ற அறையைவிட்டு வெளியில் வருவதில்லை. அறையின் இருள் மூலைக்குள் முடங்கிக்கிடந்தான். இவள் ஒருமுறை வாடகை கொடுக்கச் சென்றிருந்த போது அவளது உடல்மொழியில் குழைவு தெரிந்தது. இருக்கையிலிருந்து எழுந்து காசை வாங்கி இழுப்பறையில் பத்திரமாக வைத்தான். அவனின் உடலிலிருந்து சதைகள் அழுகியவாசனை வந்தது. 'தயவு செய்து ஆணுறைகளை மலக்குழியில் எறியவேண்டாம், நீ பிரான்ஸ் செல்வதற்கு இன்னும் சில மாதங்கள் எடுக்கும் அதுவரை மலக்குழி அடைக்காதிருக்கட்டும்' என்றான். வெள்ளைத் துணியில் கையைத் துடைக்கவும், அவளது சிறிய முலைகளை உற்றுப்பார்க்கவும் மறக்கவில்லை. துளைகளை அடைத்துச் செல்லும் ஆணுறைகளைக் குறித்த அறிவுரையை அவனிடம் சொல்லியபோது "சீழ்ப்பிடித்த கிழட்டு மூடன் கற்பனையிலேயே வாழ்ந்துவிடுகிறான். நாம் இன்னும் முத்தமிடவே தொடங்கவில்லை அன்பே' என்றான். "அன்று நாம் நெடுநேரம் முத்தமிட்டுக் கொண்டோம்'. ஊதா மேற்சட்டையின் தெறிகளைக் கழட்டிய போது அவளது மிகச்சிறிய முலைகள் மேசைவிளக்கின் இருளில் அசைவற்றுத் தெரிந்தன. நிமிர்ந்து இவள் முகம்பார்த்தவன் கண்களை இறுக மூடினான். அவளது முகத்தில் கடுமை கூடியது. மேசைவிளக்கின் மென்னொளி முலைகளில் பிரதிபலித்தது. சுவர்பக்கமாகத் தலையை வெட்டித் திருப்பினான். 'தயவு செய்து அவைகளை மூடு அவை அம்மாவின் முலைகளை நினைவுபடுத்துகின்றன' என்றான். குரல் கட்டளையிடும் தொனியிலிருந்தது. இவள் சடுதியில் முலைகளை மறைத்துக் கொண்டாள். பின்னொருபோதும் அவிழ்க்கப்படாத முலைகளின் வியர்வையை உணர்ந்தபடியே அவள் அவனுடன் முயங்கிக்கிடந்தாள்.

மிகச் சிறிய வெடிமருந்துப்பட்டியை முலைக் கச்சைக்குள் பொருத்தியபோது முலைகள் குளிர்ந்தன. இயக்குவதற்கள சிறிய விசையை மோதிரவிரலின் இடுக்கில் மறைத்துக் கொண்டாள். உடலோடு உருகிப் பிணைந்த தசைத்துண்டு போல முலைகளின் மேல் கிடந்தது சிறிய சாம்பல்நிறப்பட்டி. "எனக்கான கட்டளை இன்னும் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும், நான் எப்போதும் வெடிக்கும் நிலையிருக்க வேண்டும். அதுதான் நமக்கான முதற்பாடம்" அன்று அவன் நேரம் மிகவும் பிந்தியே வந்திருந்தான். ஆடைகள்

கலைந்து வியர்வையில் நனைந்திருந்தன. கண்கள் சிவந்திருந்தன சாராயத்தின் நெடி வீசியது. பெருவிடாய் கொண்டவனாய் மேசையிலிருந்த போத்தல் தண்ணீரைக் குடித்தான். அவனுடைய தொண்டையினுள் நீரூற்று விழும் ஓசைகேட்டது. அவிழ்க்கப்படாத அவருடைய முலைகள் ரகசியங்கள் நிரம்பிய கிடங்கு போல இறுகிக்கிடந்தன. தகிக்கும் நெருப்பின் குழம்பாகவும், குளிர்மையாகவும் முலைகளை உணர்ந்த பொழுதில் ஒருநாளும் தட்டப்படாத பதின்மூன்றாம் இலக்க அறையின் கறள் பிடித்த கதவுகள் தட்டப்பட்டன. அவள் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். வெற்றுடம்பில் விடுதியாளன் இருளில் நின்றிருந்தான் "மன்னிக்கவும் இன்று நான் வெளியில் செல்லவேண்டும் இரும்புக் கதவைப் பூட்டுவதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது". அவன் எழுந்து ஏதும் பேசாமல் கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டுச் சென்றான். அறையின் இருளில் சாராயத்தின் நெடி அவனின் நாசிகளில் நெடுநேரம் கரித்தபடியிருந்தது.

விடுதியாளனின் சன்னலற்ற அறையில் தூதரகத்திலிருந்து இவளுக்கான விசா வந்திருந்தது. அந்தப் பழுப்பு நிற உறையை இவளின் முன்னால் வீசிவிட்டுக் குனிந்து தனது சிறிய தாளில் குறித்தபடியிருந்தான். முகத்தில் கடுமை கூடியிருந்தது. பழுப்பு உறையுள் சிவப்பு மையால் அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது. அன்றிரவும் அவன் நேரம் பிந்தியே வந்திருந்தான். கந்தகவாசனை நிரம்பிய சாம்பல் நிறப்பட்டியின் குளிர்மையை முலைகளில் உணர்ந்த ஒரு நொடியில் மோதிரவிரலிலிருந்த விசையை அழுத்தினாள். விசை மிக மிருதுவாகத் தன்னுள் அழுந்திக்கொண்டது. அறை பெருவெடிப்பின் முன்னரான நிசபத்தத்தில் மூழ்கிக்கிடந்தது. அவன் தன் அம்மாவின் முலைகளை நினைவுறுத்தும் அவளின் முலைகளை விலத்தி விலத்தி முயங்கினான். "அவன் போன பிறகும் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த அந்த விசையைப் பல தடவைகள் அழுத்திப் பார்த்தேன். பலமுறை சரிபார்க்கப்பட்ட விசையது அன்று பிசகிவிட்டது, எங்கோ அதன் இணைப்புப் பிரிந்திருக்க வேண்டும்". நான் ஓவியத்தின் மூலையில் செருகப்பட்டிருந்த உள்ளங்கையளவு புகைப்படத்தைப் பார்த்தேன். "நாங்கள் ஒரு பங்கரிற் குச் சாத்தியமான அத்தனை வழிகளிலும் வளை தோண்டியபடியிருப்போம் அதுதான் எங்கள் தனித்துவம்" என்றான்.

03.

சைக்கிளில் வந்த இளந்தாரியை மறித்து அந்த முகவரியைக் காட்டினார்கள். "எது அந்தப் பள்ப் பள்ளிக்கூடமா?" என்றான். அவன் கைநட்டிய திசையில் பள்ளிக்கூடத்தின் பெயர் தாங்கிய இரும்பு வளைவு

பூவரசங்கதியால்களிடையே தெரிந்தது. பள்ளிக்கூடம் பிரதான வீதியையொட்டிய சரிவிலிருந்தது. அதன் வடக்கு வேலியோடிக்கிடந்த வெள்ளவாய்க்கால் இலந்தைப் புதர்முடித் தூர்ந்துகிடந்தது. பள்ளிகூடத்தின் முன்னால் மினித்தியேட்டரும் பளபளப்பான சாராயபாரும் இருந்தன. மினித்தியேட்டான் முன்னால் கிடந்த தட்டியில் மேற்சட்டையில்லாத ஆணின் 'போஸ்டர்' ஒன்று ஒட்டப்பட்டிருந்தது. எண்ணெய் வடியும் பளிங்கு உடலில் நரம்புகள் அநீதமாகப் புடைத்திருந்தன. சாராய பாரின் ஓரமாகச் சில சைக்கிள்கள் சரித்து விடப்பட்டிருந்தன. பாடசாலையின் வாசல் இரும்புக்கதவு திறந்துகிடந்தது. வாசலுக்கு வந்து உப-அதிபர் அவர்களை வரவேற்றார். பிள்ளைகளின் இரைச்சல் வாசலில் நுழையும்போதே தூரத்தில் கேட்டது. வகுப்பறைக் கட்டடங்கள் அடியில் தூர்ந்துகிடந்தன. சதுரச்சதுர வகுப்பறைக் கட்டடங்களின் நடுவில் புழுதி பறக்கும் சிறிய வெட்டைகிடந்தது. நிலத்தைக் கிழித்த வழுவழுப்பான சுற்கள் வெட்டை முழுவதும் வெண்திட்டுக்களாகக் கிடந்தன. மூலை நீர்க் குழாயிலிருந்து தண்ணீர் சிறு சிறு கோளக் குண்டுகளாக விழுந்த படியிருந்தது. அந்தக் குழாயைச் சுற்றி நிலத்தில் ஈரலிப்பும், வெளிர்ச்சை இலைச் செடிகளும் வளர்ந்திருந்தன. சிறிய மண்டபத்தில் பிள்ளைகள் நெருக்கிச் சீமெந்து நிலத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். ஆண்களையும் பெண்களையும் பிரிக்கும் ஓரடி அகலமான இடைவெளி மிக நேராகவும் துல்லியமாகவும் பின் இருக்கைகள் வரை நீண்டிருந்தது. பின்னால் இருந்த கதிரைகளில் ஆசிரியர்கள் அமர்ந்திருந்து வெளியில் பார்த்தபடியிருந்தனர். அதிபர் கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டியபடி மண்டபத்தின் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்தபடியிருந்தார். அவரது கையிலிருந்த சிறிய பூவரசம் பிரம்பின் நுனி சிதம்பிக்கிடந்தது.

"பிள்ளைகளே இதுதான் தொடக்கமும் முடிவும், கூடவே கடைசிச்சண்டையும்" மாணவர்களின் இரைச்சல் படாரென அறுந்து பேரமைதி மண்டபத்தைச் சூழ்ந்தது. அருகில் தெரியும் தோட்டங்களில் சோளப்பொத்தி அறுக்கப்பட்ட சோளக்கட்டைகள் காய்ந்து காற்றோடு அரையும் சத்தம் மட்டுமே சன்னமாகக் கேட்டது. நெடுநேரமாகச் சோளக்கதிர்கள் அரையும் சத்தத்தினூடே பேசியபடியிருந்தார். வரலாற்றின் இடுக்குகளிலிருந்து கசப்பேறிய வன்மம் மிக்க சொற்களைத் தேடித் தேடி எடுத்தார். சொற்கள் குருதியின் பிசுபிசுப்பில் வானின் பளபளப்பில் வந்தன. இருளிலிருந்து மிகச்சனமான ஒளியைக் கையிலேந்திவரும் இலாவகம் சொற்களிலிருந்தது. கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப்போன செய்திகளை புதிய வார்த்தைகளில் பிரசவித்தார். மெல்லிய

உப்புத்தூவிய தேசிக்காய்த் தண்ணீரை ஒரே மடக்கில் குடித்த போது உடல்முழுவதும் குளிர்மையை உணரக்கூடியதாக இருந்தது. நான்காவது வரிசையின் முடிவில் அமர்ந்திருந்த பூனை மீசை அரும்பும் சிவந்த உடல் பெடியன் கூச்சத்தினூடே அந்தக் கேள்வியக் கேட்டான். "நீங்கள் இதுவரை எத்தனை ஆமியைச் சுட்டிருக்கிறீர்கள்?". இவள் கதிர் அறுக்கப்பட்டிருந்த சோளக்கட்டைகளைப் பார்த்தார் காற்றோடு அவை துல்லியமாக அரைந்தபடியிருந்தன. சிரிப்பும், இரைச்சலுமாக மண்டபம் கலைந்து கொண்டிருந்தது. சந்தியில் பல்சிற்காகக் காத்திருந்த போது தொண்டையில் மெல்லிய வலியை உணர்ந்தார். பிள்ளைகள் தோட்ட வரம்புகளில் வரிசையாகச் செல்வது தூரத்தே தெரிந்தது. பஸ்ராண்டை ஒட்டி நின்றிருந்த நிழல்மரவள்ளி மரத்தின் நிழலில் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் நின்றிருந்தனர். ஆணின் தலை முழுவதும் நரைத்து வெண்கம்பிகள் போலிருந்தன முடிகள். நரைத்த முடியை எண்ணைவைத்துத் தலையோடு படிய வாரியிருந்தார். தூய வெள்ளை ஆடைகள் அணிந்திருந்தார். வாடிக் கருத்த முகத்தில் பற்கள் மிதப்பாக மஞ்சள்படிந்திருந்தன. சிறிய பழுப்பு நிற உறைபோட்ட புத்தகம் ஒன்றை மார்போடு அணைத்து வைத்திருந்தார். பெண்ணின் கரிய முடியும் தலையோடு படிய வாரிப் பின்னி பின்னலின் முடிவில் சிறிய முடிச்சிடப்பட்டிருந்தது. கையில் சில காகிதங்களைப் பிளாஸ்டிக் பையில் வைத்திருந்தார். பிளாஸ்டிக் பையில் அழகான வர்ணங்களில் ஓவியங்கள் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. இவர்களைப் பார்த்து மிதப்புப் பல்லில் புன்னகைத்தவர் அருகில் வந்து "தேவன் வருகிறார் என்றார்". இறைச்சிச் சாப்பாட்டு வாசத்துடன் ஒரு இராணுவ ரக்டர் அவர்களைக் கடந்து சென்றது. அதன், பின்பெட்டியில் ஓர் ஆமி துப்பாக்கியைச் சரித்து வைத்தபடி அமர்ந்திருந்தான். "ஸ்தோத்திரம் சகோதரம் இது தூரதிர்ஷ்டங்களின் காலம்" என்றவர் ஓடிச் சென்று நிழல்மரவள்ளி மரத்தின் பெரியவேரில் ஏறி நின்று பழுப்புநிறப் புத்தகத்தைப் பிரித்து, மடித்து வைத்திருந்த பக்கத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

"அவர் தேவனுடைய ரூபமாயிருந்தும், தேவனுக்குச் சமமாயிருப்பதைக் கொள்ளையாடின பொருளாக எண்ணாமல், தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி, அடிமையின் ரூபமெடுத்து, மனுஷர் சாயலானார். அவர் மனுஷரூபமாய்க் காணப்பட்டு, மரணபரியந்தம், அதாவது சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி, தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார். ஆதலால் தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தி, இயேசுவின் நாமத்தில் வானோர் பூதலத்தோர் பூமியின் கீழானோருடைய முழங்கால்

யாவும் முடங்கும்படிக்கும், பிதாவாகிய தேவனுக்கு மகிமையாக இயேசுகிறிஸ்து கர்த்தரென்று நாவுகள் யாவும் அறிக்கைபண்ணும்படிக்கும், எல்லா நாமத்திற்கும் மேலான நாமத்தை அவருக்குத் தந்தருளினார்.

“அவருடைய சொற்கள் வரலாற்றின் இடுக்குகளிலிருந்து அன்பும் பரிவோடும் வந்தன. சொற்கள் குழைவும் மென்மையுமாக இருந்தன. நான் அவரை நினைத்து வெகுநேரம் சிரித்தேன். அவருடைய தூய வெண்ணிற ஆடைகள் அழகாக இருந்தன. ஒரு நொடி நானே நிழல்மரவள்ளியின் வேரில் நிற்பது போலிருந்தது” என்றார். பஸ் வந்த போது அருகில் நின்றிருந்த தோழியிடம் குனிந்து காதுகளில் கிசுகிசுத்தான். “நான் கரும்புலியாகப்போகிறேன்”.

04.

வெளியே வந்ததும் பதின்மூன்றாம் இலக்கக் கட்டடம் பணிப்புகாரினுள்ளே மறைந்து கொண்டது. வீதியில் காம்யு காத்திருந்தார். அவரது கையிலிருந்த பிளாஸ்டிக்பை பணித்துவல்களால் நிரம்பியிருந்தது. காம்யு அதனுள் பணித்துவல்களைச் சேகரித்தபடியிருந்தார். மெலிதாகப் புன்னகைத்தபடி “அவர் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறார்” என்றார். ‘ம் அவளும்தான்’ என்றேன். நறு அல்பெர் காம்யுவின் வளைவில் திரும்பும் போது காம்யுவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர் எதிர்த்திசையில் சென்று கொண்டிருந்தார். பணிப்புகாரினுள் அவரின் நெடிய உருவம் கலங்கி மறைந்தது.

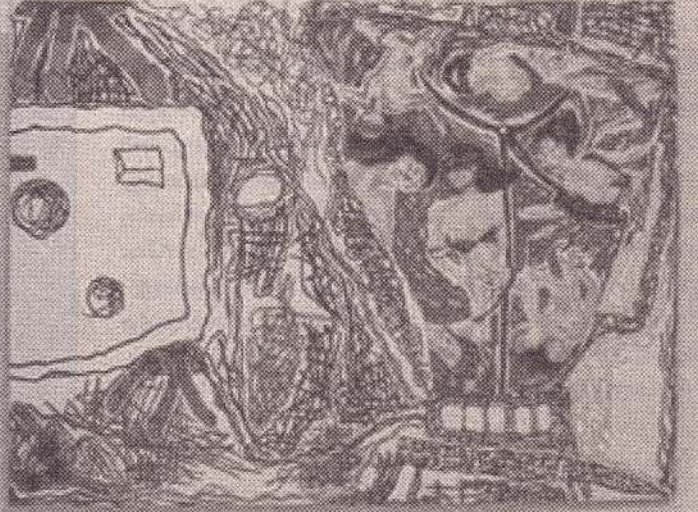
இரு வாரங்களின் பின்னரான காலையில் ஒரு புத்தகம் பதிவுத் தபாலில் வந்திருந்தது. “meursalut contre-enquête” என்ற பிரஞ்சு நாவலை கமல் தாஉத் என்ற அல்ஜீரிய எழுத்தாளர் எழுதியிருந்தார். ‘விசாரணைக்கு-எதிராக’ எழுதப்பட்டிருக்கும் அந்த நாவல் காம்யுவின் அந்நியன் வெளிவந்து அறுபது ஆண்டுகளின் பின்னர் வெளியாகியிருக்கிறது. அது காம்யுவின் அந்நியன் நாவலை மறுத்து இப்படித் தொடங்கியது “இன்று, அம்மா இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறார். அவள் அதிகம் பேசுவதில்லை. ஆனால் அவளால் நன்றாக உரையாடமுடியும். என்னைப் போலில்லாமல் அவள் அந்த வரலாறைத் திரும்பத் திரும்ப நினைவுபடுத்துகிறாள். அவள் அளவிற்கு என்னால் நினைவுபடுத்த முடியவில்லை. நான் அரை நூற்றாண்டின் வரலாறை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது”

புதியசொல் விருது பற்றிய குறிப்பு

புதிய சொல் இதழானது அதன் முதலாவது ஆண்டு நிறைவினைப் பூர்த்தி செய்திருக்கின்ற நேரத்தில் அடுத்த கட்ட செயற்பாடுகளிலும் தன்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தத் தீர்மானித்திருக்கின்றது. கலை, இலக்கிய பரிவர்த்தனைக்கான உரையாடல் வலையமைப்பினை உருவாக்குவது என்பதே புதிய சொல்லின் முதன்மையான நோக்கமாக இருந்தாலும், அது தன்னளவில் கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டுக்கான இதழ் என்பதிலும், ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் கலை இலக்கிய வடிவங்களையும் தனித்துவத்தையும் பேணுவதுடன் அவற்றினை தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகளின் ஊடாக அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி நோக்கி முன்னகர்த்துவது என்பதிலும் உறுதியாகவே இருக்கின்றது.

இதற்கான முனைப்புகளில் ஒன்றாகவே புதிய சொல் எமது ஆளுமைகளை கௌரவிப்பதையும் அவர்களைப் பற்றிய உரையாடல்களை முன்னெடுப்பதையும் கருதுகின்றது. புதிய சொல் இதழானது வெளியாதற்கு முன்னரே புதிய சொல் குழுவினர் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வந்த உரையாடல்களும், பகிர்ந்து கொண்ட கனவுகளும், எதிர்கால செயற்திட்டங்கள் பற்றிய திட்டமிடல்களும் ஏராளம். அவற்றில் இதழாக புதிய சொல் உங்களின் ஆதரவுடன் தன்னை வலுவாக நிலைநிறுத்தியிருக்கின்றது; நூல் வெளியீடுகளில் ஈடுபடும் என்கிற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியாகியிருக்கின்றது; இன்னும் சில நூல்களுக்காக கயாரிப்பு வேலைகள் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் தொடர்ச்சியாக 2017 ஆம் ஆண்டு முதலாக “ஈழத்தின் கலை இலக்கிய ஆளுமைகளை கௌரவிக்கின்ற முயற்சியாக” புதிய சொல் விருதுகளை அறிமுகப்படுத்துகின்றோம். ஈழத்தின் கலை இலக்கிய ஆளுமைகள் என்று குறிப்பிடுகின்றபோது எழுத்தாளர்கள், கலை ஆக்கங்களில் ஈடுபடுவோர், கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு தரப்பிலான ஆளுமைகளையும் நாம் கருத்திற் கொள்வதோடு, இறுதித் தேர்வுகளை கயாதினமாக இயங்குகின்ற ஒரு குழுவினரிடம் கையளிப்பதாகவும் உத்தியோகர்பூர்வமான தேர்வுமுறைமைகள் பற்றி பொதுவெளியில் அறிவிப்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம். எமது ஆளுமைகளைக் கொண்டாடுவதை அவர்களுக்கான கௌரவங்களைச் செலுத்துவதுடன் செயற்படுத்த புதியசொல் முனைகிறது.

புதிய சொல்

Mr.S.Savesan

Colombo Art Biennale 2016

கிருஷ்ணப்பிரியா

Biennale Foundation இனுடைய இந்த Art Biennale கொண்டாட்டம் சர்வதேச கலைக் குழுமத்திற்கு ஒரு முன்னெடுக்கப்படும் செயற்பாடாக அமைகின்றது. சர்வதேச கலைஞர்களையும் பார்வையாளர்களையும் அறிமுகம் செய்து அவர்களை ஊக்கப்படுத்தும் ஒரு செயற்பாட்டுத் தளமாக Biennale அமைந்துள்ளது. சமகாலகலை, வடிவமைப்பு கட்டடக்கலை போன்ற பகுதிகள் இதில் பிரதானமானவைகளாகும்.

2009 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட Biennale Foundation கலைஞர்களுக்கான தொடர்பாடல் வலையமைப்பையும் அறிவை பகிர்தலையும் செய்யும் ஒரு தளமாக உலகம் முழுவதையும் கலைப் பகிர்வில் ஒன்றிணைக்கின்றது.

இந்த வகையில் Art Biennale - 2009 இல் நடைபெற ஆரம்பித்தது. இலங்கையின் சமகாலகலை மற்றும் கலை வெளிப்பாடுகளுக்கான தளமாகவும் மற்றும் சர்வதேச கலைஞர்களது படைப்புகளையும் உள்வாங்கி ஒரு கலை காண்பிய தளத்தை

அமைத்துள்ளது. இந்த வகையில் 2009 இல் மனிதனின் "கற்பனை அமைதி" (Imagining Peace) எனும் தொனிப்பொருளில் கலை வெளிப்பாடுகள் பகிரப்பட்டன. 2012இல் "Becoming" என்ற தலைப்பிலும் 2014இல் "வரலாற்றை உருவாக்குதல்" (Making History) என்ற தொனிப்பொருளிலும் படைப்புகள் சமூக விசாரணை செய்கைகளாக வெளிப்பட்டன.

வருடா வருடம் உள்ளூர் கலைஞர்களுக்கான வாய்ப்புகள் அதிகரித்ததுடன் 2014இல் 56 உள்ளூர் வெளியூர் கலைஞர்களை உள்ளடக்கி ஏழு இடங்களில் நடாத்தப்பட்ட காண்பிய வெளிப்பாடுகளில் 3500இற்கும் மேற்பட்ட பார்வையாளர்கள் கலந்து கொண்டு பார்வையிட்டனர்.

2016இல் "கருவுறும் வெளி" (Concerning Space) எனும் கருப்பொருளில் இலங்கை மற்றும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வாழும் தொழிற்படும் கலைஞர்களின் திறன்களை வெளிக்கொணரும் தளமாக, 4வது தடவையாக கொழும்பு மத்திய

Mr.Thabendran

பிரதேசத்தை தளமாகக் கொண்டு 2016 - டிசம்பர் 02 தொடக்கம் 20ம் திகதி வரை காண்பிய வெளிப்படுத்தல்களை நடாத்தியுள்ளது.

இவ்வருடம் 73 பேரை உள்ளடக்கிய சமகால கலைஞர்களில் 43 உள்நாட்டு இளம் படைப்பாளிகளையும் உள்வாங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். இக் காண்பிய தளமானது கட்டடக்கலை, ஆற்றுகைக்கலை, திரையிடல்கள், உரையாடல்கள், பட்டறைகள் போன்ற வேறுபட்ட காண்பிய வெளிப்பாடுகளை தந்ததுடன் கொழும்பு Slave Island பகுதியில் மையப்படுத்தப்பட்ட இடங்களை தெரிவு செய்து கொண்டது.

அந்த வகையில் குறிப்பிடத்தக்க 8 இடங்கள் பிரசித்தி பெற்ற பகுதிகளாகவுள்ளன. Prana Lounge, JDA Perera gallery, COCA Residence, Zmam Fairway Hotel, Theentha Reddot Gallery, Pgiar, Old Town Hall – Pettah என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவ் வருடத்திற்கான நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பாளராக

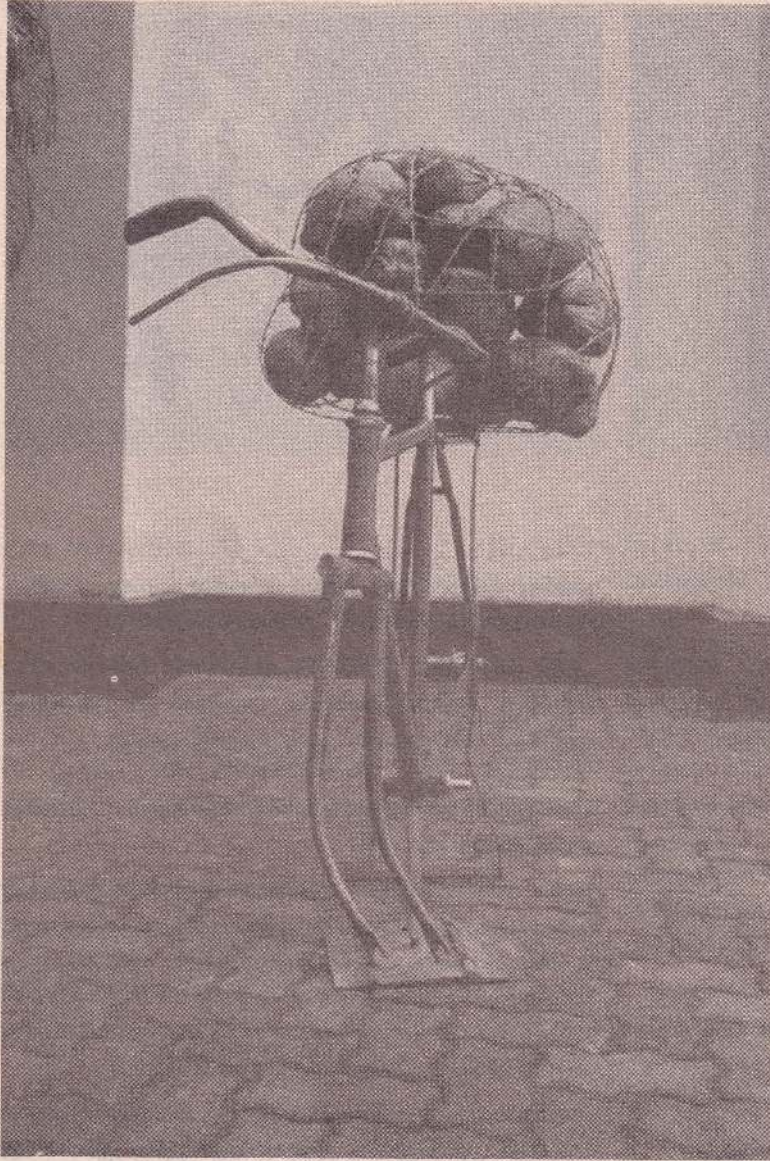
Triennial ஸ்தாபகரான Alnoormitha பணியாற்றியுள்ளார். அத்துடன் கலை வழிகாட்டுனராக Annooushka Hempel பணியாற்றியுள்ளார்.

இந்த வகையில் இதன் தொகுப்பாளர் Annooushka Hempel குறிப்பிடுகையில். அரசியல் நிகழ்வுகளால் ஆதிக்கம் செய்யப்படும் ஒரு காலகட்டத்தில், உலகில் மனிதாபிமானம் கேள்விக்குறியாகி உள்ளதுடன் மனிதனுக்கான பாதுகாப்பின்மையும் ஏற்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டார்.

இந்த வகையில் இவ் இளம் கலைஞர்கள் தங்களது வெளிப்பாடுகள் மூலம் புதிய வெளிச்சத்தையும் உண்மையையும் உலகிற்கு எடுத்துச் சொல்பவர்களாக தங்களது வெளிப்பாடுகளை மிகவும் உற்சாகத்துடன் பரிமாறிக் கொள்வார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றேன் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் எனது எதிர்பார்ப்பும் நோக்கமும் உள்ளூர் மக்களுடனும் இளம் சமுதாயத்துடனும் இணைந்து புதிய வண்ணங்களை ஆராய்ந்து கைப்பற்றும் கலைப் பயணத்திற்கான முன்னெடுப்பும் உருவாக்கமுமாகும்

Mr.M.Vijitharan

எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மேலும் இக்கண்காட்சி கலைக்கூடாக புதிய ஒரு மாற்றுக்கருத்தை, ஒரு மார்க்கத்தை தெரிவித்து பார்வையாளர்களின் புலன்களுக்கு விருந்தாக அமையும் எனவும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவ்வாறான காண்பிய தளங்கள் குறிப்பாக உள்ளூர் கலைஞர்களுக்கு கிடைக்கும் ஒரு வரப்பிரசாதமாக இருப்பதுடன் அவர்களின் கலை வாழ்க்கைக்கு ஊக்குவிப்புத் தரும் ஒரு சிறப்பான விடயமாகும்.

2016ம் ஆண்டுக்கான Colombo Art Biennale இல் சர்வதேச கலைஞர்களுடன் உள்நாட்டு கலைஞர்களும்

குறிப்பாக தமிழ் இளம் ஓவியர்களின் படைப்புகளும் பெரிதும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, புத்தளம். கம்பளை அத்துடன் கொழும்பு பிரதேச கலைஞர்களின் படைப்புகள் இடம்பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

அத்துடன் 50% படைப்பாளிகள் உலகின் 23 நாடுகளிலிருந்து பங்கேற்றுள்ளமை இதுவே முதல் தடவையுமாகும். உள்நாட்டு வெளிநாட்டு கலைஞர்களின் படைப்புகள் வேறுபட்ட ஊடகங்களை பயன்படுத்தி வெளிப்படுத்தியிருக்கும் ஸ்தாபனக்கலை, பல்லுடகக் கலை, ஓவியம், வரைதல், சிற்பம், ஒலி மற்றும் ஆற்று கைக்கலைகளுக்கான வெளிப்பாடுகள் பெரிதும் வரவேற்பை பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

தமிழ் கலைஞர்களின் படைப்புகள் போர்ப் பின்னணி மற்றும் தனிநபர் சார்ந்த உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடுகளை ஓவியம், புகைப்படம் மற்றும் சிற்பம் போன்ற சிறந்த வெளிப்பாடுகள் மூலம் காட்சிப்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

30 வருடகால இலங்கையின் மிகவும் முரண்பாடான நிலைமையின் கீழ் வெளிவரும் படைப்பாக்கங்கள் மற்றும் கலைஞர்களின் எண்ணப்பாடிகள்

சமூகத்தில் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுவதும் சிந்தனைத் தெளிவை ஏற்படுத்துவனவாகவும் கொண்டு வரப்பட்ட படைப்பாக்கங்கள் பெரும் வரவேற்பை பெற்றிருந்தன.

குறிப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடுகளான இந்தியா, பாகிஸ்தான். நேபாளம், அவுஸ்திரேலியா, பங்களாதேஸ், ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளான லண்டன். பிரான்ஸ், இத்தாலி, பின்லாந்து, போர்த்துக்கல் அத்துடன் ஜேர்மனி, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளின் வெளிப்பாடுகளும் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தன.

புதிய சொல்
விருது 2017

ஈழத்தின் கலை, இலக்கிய
ஆளுமைகளை கௌரவிக்கும் முயற்சி

ஒரு இலட்சம் ரூபாய் பணப்பரிசில்

மேலதிக தகவல்கள் விரைவில்...

